

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 31
19 d'octubre de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 18, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre la custòdia del territori (tram. 310-00112/09) p. 3

Pregunta

al Govern sobre la reforma de la política agrària comuna (tram. 310-00113/09) p. 4

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de seguretat (tram. 310-00114/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre el servei públic de comunicació audiovisual que presta la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 310-00108/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre la situació del sector agrícola (tram. 310-00106/09) p. 8

Pregunta

al Govern sobre la política universitària (tram. 310-00111/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre l'estat de l'educació (tram. 310-00107/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre la situació de les universitats a l'inici del curs 2011-2012 (tram. 310-00109/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre la política territorial (tram. 310-00110/09) p. 12

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat i sobre la presentació d'un pla de salut (tram. 317-00068/09) p. 13

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per a combatre la pobresa (tram. 317-00070/09) p. 15

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la rectificació de les polítiques del Govern (tram. 317-00072/09) p. 16

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possible pròrroga dels pressupostos de la Generalitat per al 2011 (317-00069/09) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a reactivar l'economia i crear ocupació (tram. 317-00071/09) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les accions previstes per a afrontar el risc que moltes famílies perdin l'habitatge (tram. 317-00073/09) p. 20

Situacions

acumulades de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00016/09 a 234-00023/09) p. 20

Proposició de llei

de modificació de l'article 4 del Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, i de modificació de l'article 1 del Decret legislatiu 2/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei 4/1985, del 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana (debat de totalitat) (tram. 202-00025/09) p. 21

Propostes

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de modificació de les províncies de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 270-00008/09) i la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1985, del 19 de juny, del règim electoral general (debat de totalitat) (tram. 270-00009/09) p. 30

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei d'enjudiciament criminal (debat de totalitat) (tram. 270-00010/09) p. 45

Interpелlació

al Govern sobre la qualitat de l'aire a l'àrea metropolitana de Barcelona (tram. 300-00080/09) p. 52

Interpелlació

al Govern sobre les conseqüències econòmiques de l'espoli fiscal que pateix Catalunya i l'abordament de la solució (tram. 300-00081/09) p. 58

Interpелlació

al Govern sobre les mesures econòmiques, fiscals, financeres i administratives previstes als pressupostos del 2012 per a fomentar la recuperació econòmica (tram. 300-00082/09) p. 62

Interpелlació

al Govern sobre la política de seguretat del Departament d'Interior (tram. 300-00083/09) p. 67

Interpелlació

al Govern sobre les darreres decisions del Departament d'Ensenyament (tram. 300-00084/09) p. 72

Interpелlació

al Govern sobre les mesures per a augmentar l'èxit educatiu dels alumnes d'educació infantil i primària (tram. 300-00085/09) p. 78

Interpелlació

al Govern sobre el capteniment del Departament de Benestar Social i Família amb relació a la renda mínima d'inserció (tram. 300-00086/09) p. 81

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 18.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada dels vicepresidents primer i segon, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, i d'Empresa i Ocupació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat (trams. 234-00016/09) a 234-00023/09. Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 152, 38).

3. Proposició de llei de modificació de l'article 4 del Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, i de modificació de l'article 1 del Decret legislatiu 2/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei 4/1985, del 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana (tram. 202-00025/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 37, 10.)

4. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de modificació de les províncies de Catalunya (tram. 270-00008/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 66, 45.)

5. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1985, del 19 de juny, del règim electoral general (tram. 270-00009/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 66, 50.)

6. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei d'enjudiciament criminal (tram. 270-00010/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat de totalitat (Text presentat: BOPC 81, 34).

7. Interpel·lació al Govern sobre la qualitat de l'aire a l'àrea metropolitana de Barcelona (tram. 300-00080/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre les conseqüències econòmiques de l'espoli fiscal que pateix Catalunya i l'abordament de la solució (tram. 300-00081/09). Uriel Bertran Arrué, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre les mesures econòmiques, fiscals, financeres i administratives previstes als

pressupostos del 2012 per a fomentar la recuperació econòmica (tram. 300-00082/09). José Antonio Coto Roquet, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la política de seguretat del Departament d'Interior (tram. 300-00083/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre les darreres decisions del Departament d'Ensenyament (tram. 300-00084/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a augmentar l'èxit educatiu dels alumnes d'educació infantil i primària (tram. 300-00085/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre el capteniment del Departament de Benestar Social i Família amb relació a la renda mínima d'inserció (tram. 300-00086/09). Pere Bosch Cuenca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de turisme i la temporada turística de l'estiu del 2011 (tram. 302-00064/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur de la indústria del cinema (tram. 302-00065/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de salut (tram. 302-00066/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les relacions i els compromisos institucionals amb els ajuntaments (tram. 302-00067/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels serveis sanitaris públics (tram. 302-00068/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política social (tram. 302-00070/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

Pregunta

al Govern sobre la custòdia del territori (tram. 310-00112/09)

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes al Govern. La primera pregunta és sobre la custòdia del territori. La formula l'il·lustre diputat senyor Xavier Dilmé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Xavier Dilmé i Vert

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, en països com el nostre, en què una gran part dels terrenys que

es troben en espais protegits i que cal preservar pertanyen a finques de propietat privada, considerem que és bàsic que el Govern de la Generalitat busqui fórmules de col·laboració publicoprivada. Aquestes fórmules han de permetre als propietaris de finques forestals, agrícoles i en sòl no urbanitzable protegit fer una millor gestió de les seves propietats i, al mateix temps, implicar la societat civil en la seva conservació i cura.

Als Estats Units, la figura de la custòdia del territori és vigent des del segle XIX. A Europa també hi ha entitats de custòdia històriques, com la Gran Bretanya, els Països Baixos, Itàlia o França, entre altres. A més, durant el segle XXI, la custòdia del territori s'ha anat expandint arreu del món i ja és present a més de cinquanta països i Estats, amb resultats generalment molt satisfactoris tant per als propietaris com per a les entitats que hi col·laboren. Permet acostar el medi natural i forestal a la societat civil i fomentar valors mediambientals i el coneixement i el respecte per la natura.

Atès que el Departament de Territori i Sostenibilitat té entre les seves funcions la d'impulsar la custòdia del territori de Catalunya, conseller, ens podria informar de quines accions té previst dur a terme el seu departament en aquest àmbit?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, bé, com vostè sap, la custòdia del territori és una estratègia àmplia que vol implicar la societat civil en la conservació del patrimoni natural i la biodiversitat, una implicació que és complementària a la feina que fem les administracions públiques i que avui en dia és més necessària i també més apreciada que mai.

Els acords de custòdia suposen una col·laboració, com vostè ha dit, entre entitats de conservació i propietaris de finca, que poden ser tant públics com privats. Aquests són uns acords que beneficien les dues parts: l'entitat, perquè amb els acords contribueix a complir la seva missió, i el propietari, perquè obté suport tècnic i, en alguns casos, recursos econòmics o humans per gestionar la finca, a més de reconeixement social i satisfacció personal pel fet de contribuir a la conservació de la natura i el patrimoni del país.

Aquesta és una forma d'actuar molt estesa a països com els Estats Units, com Anglaterra, com França, com el Canadà. A Catalunya tenim la Xarxa de Custòdia del Territori, que es va constituir l'any 2003, que agrupa cent cinquanta entitats membres i que té la finalitat de promoure i desenvolupar la custòdia en el país, per donar resposta als reptes que suposa conservar els nombrosos serveis i beneficis que ens aporten els espais naturals, mantenir els paisatges que ens identifiquen i

de què tant gaudim i aturar la pèrdua de la biodiversitat.

Assolir aquests reptes depèn de tothom, no només de les administracions i dels governs. Per això des del departament ens hem compromès a desenvolupar un pla de treball de legislatura, conjuntament amb la xarxa, que ben aviat presentarem públicament i que li voldria avançar en les línies generals. És un pla que s'articula fins a l'any 2014 i que, entre altres objectius, vol establir un conveni marc de col·laboració amb la xarxa; també estudiar incentius fiscals i econòmics als propietaris per afavorir i fomentar la custòdia del territori a Catalunya, i també el seu reconeixement dins de la nostra normativa legal; el desplegament d'accions per a la promoció i el coneixement de la custòdia; la implicació activa del departament, que també és un agent de custòdia, com a propietari d'espais protegits, i també li voldria esmentar la col·laboració en el projecte europeu Life, que lidera la xarxa amb l'objectiu de comunicar el valor de la custòdia del territori com una eina eficaç i d'èxit per a la conservació del nostre entorn natural.

Espero comptar en aquesta iniciativa amb la comprensió i col·laboració activa de tots els grups de la cambra.

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyor diputat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la reforma de la política agrària comuna.

Pregunta

al Govern sobre la reforma de la política agrària comuna (tram. 310-00113/09)

La formula l'il·lustríssim senyor Agustí López, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Agustí López i Pla

La pregunta, senyor conseller, és amb relació a l'impacte sobre el sector agrícola i ramader català de l'aplicació del document presentat per la Comissió Europea el passat 12 d'octubre, document que orienta la nova PAC en el seu període 2013-2020.

La transcendència per al sector agrari català i per a l'economia catalana del futur de la política agrària comuna no és pas negligible. El pes econòmic de la producció agrària i la seva industrialització associada correspon a l'entorn del 15 per cent del PIB de l'economia catalana.

D'una banda, el nostre grup parlamentari valora molt positivament els esforços que vostè està realitzant per

tal d'aconseguir una posició catalana conjunta –Govern, sector, sindicats–, davant dels perills i mancances de la nova PAC. D'altra banda, l'aplicació d'aquestes orientacions pot suposar pèrdues que en alguns casos posen en risc la viabilitat de les explotacions agràries i abandonament de superfície agrària catalana.

El marc financer és manifestament insuficient si es confirma la pèrdua nominal, la minva nominal del 12 per cent. Les noves orientacions posen en risc la viabilitat de les produccions de ramaderia intensiva, base d'una indústria càrnia molt potent a Catalunya. El document no contempla la regionalització dels drets, autonomia de gestió que permetria aplicar el programa de pagament bàsic a nivell de les regions, i també simplificar i desburocratitzar els organismes pagadors. La nova PAC no introdueix instruments de gestió del mercat que minimitzin la volatilitat dels preus agraris. L'instrument de la competència segueix en mans d'Europa, i no permet a Catalunya sancionar les males pràctiques del comerç, la venda a pèrdues, que fa trontollar els preus sense control i posa el nostres agricultors i ramaders en mans dels grans distribuïdors. Permet, doncs, una posició dominant de les grans empreses distribuïdores. Entenem, el nostre grup parlamentari, que la nova PAC no pot permetre que entrin productes a la Unió Europea sense igualtat en el compliment dels requisits que la Unió Europea demana als nostres productors.

Conseller, tenint en compte estos plantejaments i les circumstàncies exposades, li demanem quin és el seu capteniment, el capteniment del Govern envers el nou document de la política agrària comuna presentat el darrer dia 12 i quina serà la seva estratègia per tal de garantir que el nou text no resulti...

La presidenta

Senyor diputat...

Agustí López i Pla

...lesiu per als interessos del sector agrari català.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, bé, com vostè diu, existeix una gran i greu preocupació del Govern de la Generalitat per aquesta proposta de PAC que es va presentar el dimecres dia 12 a Brussel·les. Vull deixar clar que l'objectiu del Govern és assegurar dos àmbits molt concrets: el primer, el manteniment de l'activitat agrària al nostre país, i el segon, el manteniment de la renda agrària, en la me-

sura que sigui possible, d'acord amb aquestes normes que es volen proposar i es volen tirar endavant des de Brussel·les. Hi ha quatre àmbits en els quals nosaltres no estem d'acord amb aquesta proposta que s'ha presentat de la PAC.

El primer és la fitxa financera; vostè també hi ha fet referència. Nosaltres la considerem absolutament insuficient perquè pugui ser un instrument real i eficaç per a mantenir l'activitat agrícola i per a proveir la població europea d'aliments.

El segon. Estem en contra del que són la proposta dels pagaments directes. En quins àmbits? Nosaltres pensem que la tarifa plana, com vostè també ha dit, incidirà molt negativament en la ramaderia intensiva; per tant, és rebutjable de ple dret, de pla. Dos, nosaltres, amb el *greening*, aquest concepte de *greening* que es vol implicar..., que comportarà un 30 per cent del que és la tarifa plana i el pagament directe al pagès i a l'agricultor, tampoc no hi estem d'acord per una raó –vull deixar-la clara–: el pagès català ha fet sempre una actuació amb un respecte escrupolós pel medi ambient, la natura i el paisatge, i si ara tenim el que tenim és exactament per aquest motiu, perquè el pagès i l'agricultor català han estat responsables en les seves activitats. I finalment, perquè la definició d'«agricultor actiu» tampoc la compartim.

En tercer lloc, hi ha les mesures de competitivitat i de mercat. Nosaltres, a través de la competència, com vostè també ha dit, no ho compartim, no estem d'acord amb aquestes insuficients mesures per a lluitar contra la competència, tot i que li he de dir que la competència a nivell espanyol ha intentat..., i comença a canviar de criteri, que això és bo per al sector, però en qualsevol cas hi hem d'anar a més. I després la reciprocitat: és imprescindible que la nova proposta contempli la reciprocitat.

Quart, amb relació al desenvolupament rural, tampoc estem d'acord amb això.

Quines actuacions nosaltres ens proposem fer? Primer, he demanat la compareixença al Parlament, com vostè sap. Demanaré també en aquesta compareixença la compareixença de totes les parts que estiguin implicades en aquest procés, des dels sindicats, les organitzacions empresarials, la Federació de Cooperatives, fins a totes les entitats que puguin tenir referència amb això. Tercer, convocaré immediatament la Taula de Foment i Modernització Agrària, per intentar que sigui un instrument de debat i de participació, a través d'una comissió expressa d'aquestes taules, amb tot el sector, per a, conjuntament, intentar caminar cap al impediment que aquest instrument pugui tirar-se endavant. I quart, fer lobby, hem de fer lobby, Catalunya ha de fer lobby per a defensar-se davant d'aquest instrument de la Unió Europea que no compartim en absolut, no? Això vol dir parlar amb el Parlament Europeu, això vol dir també intentar entrar en aquells...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

...governamentals, i també en els Estats i les regions europees que puguin compartir els nostres plantejaments.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les polítiques de seguretat.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de seguretat (tram. 310-00114/09)

I la formula la il·lustre senyora Beth Abad, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Elisabeth Abad i Giralt

Gràcies, presidenta. Conseller Puig, el passat mes de juliol es va reunir per primera vegada i des de la constitució dels nous ajuntaments la Junta Local de Seguretat de Barcelona. La Junta de Seguretat Local, presidida per l'alcalde Xavier Trias, en la qual de forma extraordinària va participar el conseller d'Interior, va acordar que la Guàrdia Urbana de Barcelona patrullaria conjuntament amb el Cos de Mossos d'Esquadra al metro per millorar la percepció de seguretat dels ciutadans de Barcelona, els barcelonins i les barcelonines. A més, també va anunciar el començament d'una estreta col·laboració entre l'ajuntament i el departament, com també va decidir que l'Ajuntament de Barcelona i el Departament d'Interior es coordinarien perquè els efectius policials tinguessin la màxima efectivitat, i es va donar molta importància a la col·laboració institucional, col·laboració bàsica per tal que funcioni l'operativa dels cossos policials a Barcelona, amb l'objectiu de reduir els delictes i millorar la percepció de seguretat dels barcelonins i les barcelonines.

Conseller, tres mesos després de la seva participació de forma extraordinària a la junta local, interessa saber a aquest grup quina valoració en fa vostè, del dispositiu de patrulles conjuntes de la Guàrdia Urbana de Barcelona i els Mossos d'Esquadra, però molt especialment la realitzada a la xarxa de metros de Barcelona aquest estiu.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputada, per la seva pregunta, que em permetrà emmarcar aquesta actuació de millor col·laboració i cooperació entre els cossos de seguretat, en aquest cas, a la ciutat

de Barcelona, amb les polítiques que des del Govern estem en aquests moments impulsant per construir el sistema de policia del país que creiem que en aquests moments és oportú que ens puguem plantejar.

Això s'emmarca dintre la voluntat de portar en aquest Parlament d'aquí a uns mesos, segurament a finals de l'any que ve, en un procés de diàleg compartit amb les entitats municipalistes i amb moltes institucions i amb força debat, una llei de policia que vingui a substituir i a superar la Llei de policies locals de l'any 91 o la Llei de la Policia de la Generalitat de l'any 94.

Això s'emmarca també i es desplega a través de la voluntat d'anar integrant en el 112 també els cossos de policies locals a partir d'aquest mateix any; s'emmarca en la voluntat de donar més paper i més reforç a la visió estratègica de les juntes locals de seguretat, amb el paper dels alcaldes en els seus municipis, o amb els convenis que estem signant amb molts ajuntaments per integrar, en els processos operatius de la policia o a les xarxes de comunicació en cas d'emergència, tots els cossos també de seguretat i emergències locals.

Igualment, evidentment, al llarg d'aquest estiu hem pogut també fer un esforç per dotar de més efectius, amb els reforços habituals d'una temporada estiuenca, doncs, de més de vuit-cents mossos d'esquadra al llarg de tots els municipis turístics, i també fer que a partir de primers d'octubre els nous reforços, ja definitius, que s'han incorporat en el cos de policia –775 Mossos d'Esquadra–, el 90 per cent s'hagin destinat al territori, a les regions i, per tant, a funcions de policia de proximitat.

És des d'aquesta perspectiva que l'oportunitat que ens va brindar, doncs, la bona col·laboració amb l'alcalde Trias en aquesta nova etapa en ha permès desplegar aquesta operació Xarxa, que ens ha portat, al llarg de dos mesos i mig d'operació compartida, a disminuir en el mateix període, amb relació a l'any passat, un 25 per cent les infraccions penals a la xarxa de metro, i al mateix temps ens ha permès incrementar d'una manera substancial el nombre de detencions, i també incrementar el nombre de detencions *in fraganti* en les situacions de furt que se'ns produeixen a les nostres xarxes de transport públic. O incrementar un 32 per cent les detencions per altres requeriments judicials, amb l'oportunitat del patrullatge de proximitat, del patrullatge de saturació, del patrullatge de paisà que hem fet, i això també s'ha estès al patrullatge mixt al llarg de les festes majors de Gràcia, de Sants, de la Mercè i dels eixos comercials i turístics més importants de la ciutat durant aquest estiu.

L'objectiu, creiem que l'estem aconseguint...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...disminuir –i acabo, senyora presidenta– els indicadors delictius i, per tant, els fets penals i, al mateix temps, incrementar la percepció de seguretat.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el servei públic de comunicació audiovisual que presta la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Pregunta

al Govern sobre el servei públic de comunicació audiovisual que presta la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 310-00108/09)

Formula la pregunta l'il·lustre senyor Carmel Mòdol, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, d'un temps ençà han anat apareixent de manera continuada en diferents mitjans de comunicació opinions i informacions que per la seva inexistència d'objectivitat i rigor podem qualificar d'intoxicacions que posen en qüestió els mitjans de comunicació dependents de la Generalitat de Catalunya, Catalunya Ràdio, però sobretot TV3; es tracta de dir, ras i curt, que el sistema públic audiovisual és car, que en podem prescindir o empetitir-lo, que no fa falta.

Aquest discurs falla, que utilitza dades trucades, informacions tergiversades, i que busca l'enfonsament per la via de l'escanyament econòmic de la nostra ràdio i televisió públiques s'ha enfortit en els actuals temps de crisi.

A l'hora de magnificar el cost que suposa per als catalans el manteniment d'un servei públic nacional de gran qualitat, que assegura una informació plural, entreteniment, formació, transmissió de valors, amb un exercici de competència i d'innovació remarcable, i en transformació permanent, es fan comparacions tendencioses, intentar desviar el debat sobre allò que rebem a canvi del que paguem. És curiós que el mateix debat no es produeixi sobre el cost de la casa reial, la despesa militar o el fet que existeixin ministeris ben dotats pressupostàriament quan la majoria de les seves competències estan transferides a les comunitats autònomes.

Els que, com nosaltres, vostè i el Govern, coneixem els números de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i l'alta valoració que en té la ciutadania catalana –les enquestes del CAC i el Baròmetre de la comunicació i la cultura així ho corroboren– hauríem de tenir la mirada llarga que esmentava el president de la Generalitat per resistir les pressions i dotar la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals dels recursos suficients per mantenir el nivell de servei i qualitat acreditat fins ara i millorar-lo i ampliar-lo de cara al futur.

La decisió ara la tenen vostès per la via del pressupost i del contracte programa. Què hi pensen fer?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Sí, gràcies, senyor Mòdol... Gràcies, presidenta. Senyor Mòdol, miri, no, no es deixi intoxicar. El Govern té una mirada llarga i té una mirada clara en aquest sentit. Vostè sap perfectament que el capteniment del Govern sobre els mitjans públics és de ferm compromís, sobretot amb una corporació catalana audiovisual que té una ferma vocació de servei i que a més a més ha estat una eina i és una eina de cohesió nacional, de cohesió social, i un instrument molt important de vertebració de la nostra llengua i la nostra cultura, alhora que també és un motor de la indústria audiovisual.

Per tant, jo crec que el que ha de tenir vostè clar és que l'aposta que fa el Govern és per una televisió pública de qualitat, plural i amb una gran vocació de lideratge.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, no m'ha respost; jo vull saber si hi haurà prou pressupost. Si atenem les declaracions que ha fet fa poc un senyor que es veu que mana molt, com és el senyor Duran Lleida, va dir, ras i curt, que hi hauria grans retallades a TV3. I ho va dir en una ràdio privada.

Escolti, vostès han d'explicar, igual que nosaltres, que aquest servei, el conjunt d'aquest servei, li costa a cada català quaranta euros per any, i que amb això tenen *Polseres vermelles*, tenen *La Marató*, tenen el futbol, tenen *Pa negre*, tenen el bàsquet, tenen també l'hoquei, tenen *Banda ampla*, tenen el canal Super3...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha exhaurit el temps.

Carmel Mòdol i Bresolí

...tenen *Polònia*; tot això amb quaranta euros per habitant i any.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Sí, senyor Mòdol, vostè sap que el Govern està afrontant una situació complicada eco-

nòmicament, i de la qual vostès no són aliens, primer de tot, i per tant que els ajustos que s'estan duent a terme afecten tots els àmbits, i inclús el Parlament –vostè ja ho ha vist, no?

Jo, en aquest sentit, deixi'm que posi en valor, també, l'esforç que han fet els professionals de la corporació catalana audiovisual, a l'ajustar els seus sous, a rebaijar-los un 5 per cent; també a fer una política d'austeritat, perquè, amb un pressupost menor, han fet allò que el president sempre ens diu, fer més amb menys, i per tant, doncs, són un clar exemple, no?, sobretot sense perdre l'eix aquest sobre el qual pivoten els mitjans de comunicació: una programació de qualitat i amb un sentit, sobretot, de servei públic.

Vostè es referia a aquests ajustos. Jo, deixi'm que li digui una cosa i que faci referència a un article que va escriure la directora general de TV3, de Televisió de Catalunya, en un diari, en el qual ella, defensant el paper dels mitjans públics, que ho compartim des del Govern al cent per cent, també era conscient que havien de continuar reduint la despesa d'acord amb el que convé en el moment actual. A més a més deia: «Assumirem, com fa tothom i com ja hem fet, l'esforç necessari per tal de repensar-nos, per tenir una estructura encara més eficient.» Això és el que vol el Govern: una estructura encara més eficient.

I deixi'm que lamenti, doncs, que vostès van tenir una oportunitat que van perdre la setmana passada al no recolzar una llei de mitjans audiovisuals que anava en la línia de l'eficàcia, de l'eficiència, de fer una administració molt més eficaç per tal d'avançar en aquesta línia.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació del sector agrícola.

Pregunta

al Govern sobre la situació del sector agrícola (tram. 310-00106/09)

La formula la il·lustre senyora Dolors López Aguilar, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Dolors López Aguilar

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, quina és la política agrària que està duent a terme?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Estem duent a terme una política que té com a objectiu i com a finalitat garantir l'activitat agrària al nostre país i que el món agrari tingui una renda més elevada de la que té fins ara, amb una garantia de supervivència i de futur.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Dolors López Aguilar.

Dolors López Aguilar

Senyor conseller, quasi un any després de prendre possessió encara no hem vist quin full de ruta té en política agrària; paraules, moltes, però cap fet. L'única realitat és la retallada del pressupost en quasi un 24 per cent. Mentre sí que hi ha diners per a subvencions identitàries i promoció del nacionalisme, els pagesos catalans han patit la retallada més important. Aquesta és la manera com vostès fan país?

En el Ple monogràfic d'abril de 2010 es va aprovar millorar la cadena alimentària, i no han fet absolutament res; continua existint una gran diferència entre el preu que rep el productor i el que finalment paga el consumidor, i la distribució continua abusant des d'una posició dominant.

Respecte als plans de desenvolupament rural, segon pilar de les ajudes de la PAC, tampoc compleix amb els seus compromisos; al ser cofinançats per la Unió Europea i la comunitat autònoma, com vostès no fiquen ni un euro, és per l'aportació de la PAC que es posa l'ajuda a la modernització de les explotacions, als joves agricultors i a la dona rural, entre altres.

No és d'estranyar quan el seu representant a Europa, el senyor Tremosa, va confessar, en un atac de sinceritat, a Lleida, en les jornades de la reforma de la PAC, en el marc de la Fira de Sant Miquel, que Convergència està integrada en el Grup Liberal, que no creu en la PAC.

El canal Segarra-Garrigues continua igual malgrat les seues promeses, i els agricultors, amb la més absoluta incertesa, encara no saben si podran regar, ni tan sols coneixen el preu de l'aigua.

Senyor conseller, el balanç és decebedor, però encara pot rectificar, encara hi és a temps: aposti pel sector agrari, escolti els agricultors i els ramaders, no es limiti a fer la foto, com el passat diumenge. La política agrària requereix més rigor i més serietat que una imatge en època preelectoral; s'ha de defensar amb polítiques d'estat i des del Parlament Europeu. Demostri que aquesta sensibilitat pels agricultors catalans de què tant presumeixen últimament alguns és alguna cosa més que paraules. Demostri que creu en la PAC apostant-hi...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Dolors López Aguilar

...de veritat, i no amb polítiques d'aparador.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, benvinguda al món agrari català, benvinguda. Però li demanaria que quan vingui al món agrari català estigui més ben informada –més ben informada–, perquè no es poden dir les falsedats que vostè està dient ni les que ha dit alguna persona representant del seu grup parlamentari amb relació a diverses qüestions.

La primera. Vostè parla del PDR. El PDR, li ho recordo, per si no ho sap, és un programa de set anys, del 2007 al 2013, prorrogable per dos anys, del qual els quatre primers anys només s'ha executat el 34,1 per cent, i per tant ara, els anys propers, hem de posar diners, que en posem, per executar fins als 1.036 milions d'euros que cal en aquest PDR. Per tant, el PDR s'està executant, hi hem posat diners; l'emplaço que miri els pressupostos de la Generalitat d'aquest any, i veurà vostè com és això i com és així.

Segon. Vostè parla del Ple de política agrària del 14 d'abril del 2010. Hem dit, el president de la Generalitat, jo mateix, en reiterades ocasions, que el nostre full de ruta és el compliment d'aquestes mesures del Ple. Jo li he de dir que de les 131 mesures no totes són per executar i fer-se i acabar-se; algunes d'elles, bastantes, són per anar executant en el temps. D'aquestes 131 mesures en els set programes que es parlaven, n'hi ha setanta-tres fetes i acabades, i la resta està en procés d'executar-se. Quan vulgui, estic en disposició d'ensenyar-li i explicar-li quina és la política que fem sobre això.

Quan vostè diu que el greu problema d'aquest Govern és que no ha sabut defensar la competència i el pagès pels preus que reben..., jo, el dilluns, en la reunió que hi havia amb la ministra, i amb totes les comunitats autònomes governades pel Partit Popular, que no crec que fessin cap foto electoralista, perquè totes van estar d'acord en el que es va dir i en el que es va fer, excepte vostès, el diumenge passat –per tant, li demanem una mica de respecte, no per mi, sinó pels seus companys de partit, que sí que van veure que aquesta era una foto necessària per defensar el món agrari català i espanyol en la reunió que hi va haver amb el ministeri–, li he de dir que per primera vegada es va presentar una possibilitat d'excepcionar el món agrari de les normes de la competència. El seu partit hi va estar d'acord, en això, i mai vostès ho havien presentat abans.

Per tant, li demano, també, que quan siguin aquestes circumstàncies puguin donar un suport al Govern perquè el Govern tingui més força, juntament amb el sector, que és el que es va proposar el diumenge passat, i

que tothom, excepte vostès, hi van estar d'acord; tothom, excepte vostès.

Vull aprofitar també per agrair aquesta presència de les altres forces polítiques, i també dels grups sindicals, i dels grups que van donar suport a aquesta proposta, perquè hauríem de transmetre, si fos possible, una unitat del món català des d'un punt de vista agrari. Vostès no hi van ser, espero que en la propera ocasió hi puguin ser.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la política universitària.

Pregunta

al Govern sobre la política universitària (tram. 310-00111/09)

I la formula la il·lustre senyora Dolors Camats, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, el passat mes de juny li preguntàvem com s'ho havien de fer les universitats davant de nous reptes i amb una retallada del seu finançament. Vostè ens va dir aleshores que el retall de 127 milions i mig d'euros a les universitats públiques, literalment, podia ser un estímul per fer guanys d'eficiència en aquestes universitats. Déu n'hi do de l'estímul que els va donar!

Però la realitat és bastant tossuda i al final són faves comptades. Les conseqüències d'aquestes retallades les veiem cada dia a la universitat, amb la reducció de programes, de màsters, però també amb acomiadaments directes i amb el risc que avui tenen més de tres mil llocs de treball a totes les universitats públiques catalanes, entre PAS, professorat associat o interins.

La conclusió? Que els guanys en eficiència que hi pogués haver a les universitats acaben castigant la mateixa universitat i el seu finançament estructural, que acaba perdent finançament públic.

I ara, a més a més, també anuncien i avisen que castigaran els alumnes, que veuen com es planteja que seran les seves matrícules les que acabaran compensant les retallades, però sense concretar un programa de beques que compensi l'accés a la universitat.

Com a conseller d'Economia, però també com a conseller d'universitats, vostè dona la mateixa resposta: que pagui l'usuari. Es neguen a apujar la fiscalitat a qui més té, a gravar el patrimoni, les grans herències o les grans fortunes; ni es plantegen que pagui l'economia especulativa o l'economia que contamina, però si no hi ha diners per a les universitats, que paguin els alumnes amb les matrícules; si no hi ha diners per al sistema de salut, que pagui el malalt amb el copagament, i si els pares volen llars d'infants o una hora més

a l'escola, que s'ho paguin. I ara, a més a més, un pas més cap a la privatització amb la proposta de l'ICS.

No es replantegen ni un mil·límetre la seva resposta a la crisi amb les retallades, conseller?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor, Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

La universitat en aquests moments és una universitat que té dues característiques. Una, un nivell d'accés i participació molt alt. És sabut que Catalunya és una de les àrees d'Europa a on, en els nivells corresponents d'edat, hi ha un major nombre de graduats universitaris, i encara que s'hagin de millorar currículums, etcètera, l'educació mai sobra. I això és una cosa molt bona.

El segon és el nivell d'excel·lència. La universitat catalana apareix ja rutinàriament en els rànquings entre els dos-cents més elevats. La recerca bàsica està molt consolidada. En l'última convocatòria Severo Ochoa, el 50 per cent dels centres elegits, quatre de vuit, eren centres catalans. I també en la recerca aplicada. Avui mateix hem vist avenços molt importants a nivell mundial, i anunciats a Seattle, sobre la malària que, en part, s'han coordinat i desenvolupat des de les universitats catalanes; o també els podria parlar de les contribucions del centre de supercomputació a l'exploració petrolífera al Brasil, en col·laboració amb l'empresa privada.

Accés i excel·lència, per tant, són les seves grans característiques.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Molt bé, conseller, jo també estic d'acord en el que m'ha dit. Però és que, precisament, el que vostè ha explicat és el que està en risc! I no li ho dic jo, li ho diuen les universitats, li ho diuen els rectors, li ho diran els alumnes, el professorat i el PAS el 17 de novembre en una vaga a la universitat: l'excel·lència, l'accés, el sistema d'accés, la recerca és el que està en risc amb la retallada del seu departament, amb la retallada del seu Govern i amb la no-alternativa al finançament de les universitats.

Si ja hi coincidim, en el diagnòstic! Però el que no ens podem deixar perdre, precisament, és aquesta universitat que vostè descriu i que avui pot començar a fer passos endarrere si vostè no rectifica la seva política econòmica.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Tots sabem..., temps difícils, i, per tant, en els temps difícils tot està en risc. Però jo li puc assegurar que la universitat mantindrà les seves dues característiques d'accés i excel·lència, i ho farà per dues raons: una, perquè des de la Generalitat tenim un compromís absolut amb aquestes dues característiques, i, en segon lloc, i més important, perquè les universitats compten amb equips dirigits, amb personal d'una dedicació intensa, d'una gran capacitat de lideratge, i les universitats estan enfocant aquests temps difícils amb..., ho repeteixo, un pla clar, col·laboratiu i dialogant amb la Generalitat per afrontar la situació.

I li ho diré –li ho diré–: el risc seria zero si, a més a més, tothom col·laborés en aquesta tasca. Molt important, posem-nos-hi tots, i ja veurà com...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...mantindrem l'accés i mantindrem l'excel·lència.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'estat de l'educació.

Pregunta

al Govern sobre l'estat de l'educació
(tram. 310-00107/09)

La formula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, del Grup Mixt.

Alfons López i Tena

Gràcies, presidenta. Què pensa fer el Govern de la Generalitat, i la consellera del ram, per donar compliment a la Sentència 31/2010, del Tribunal Constitucional, que ordenava *reintroduir el castellà* com a llengua vehicular a les escoles de Catalunya; a les cinc sentències, ja, del Tribunal Suprem que ordenen que el castellà sigui llengua vehicular a les escoles de Catalunya, i a les dues sentències del Tribunal Suprem que ja estan en procés d'execució?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies. Li responc com a consellera d'Ensenyament, senyor diputat, i el que li haig de dir és el que pertoca: aquest Govern defensa i aplica el que preveu la Llei d'educació de Catalunya en el seu article 11.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Home, les lleis..., no cal que ens digui quines lleis estan en vigència i quines no. Jo no li he preguntat això, li he preguntat què pensa fer per complir aquesta sentència, tenint en compte que el seu grup parlamentari en aquest Parlament va començar per dir que el català no havia de ser *l'única llengua vehicular*, va continuar dient en la Junta de Portaveus, que el català havia de ser *la llengua vehicular*, que en el debat de política general, la setmana passada, el seu grup parlamentari i vostè van votar que el català havia de ser *llengua vehicular*, desapareixent la paraula «la», i, per tant, establint que el català simplement havia de ser llengua vehicular a les escoles, no *la llengua vehicular*, i que, en el Congrés dels Diputats, el seu grup parlamentari ha votat el sistema de conjunció lingüística, que és exactament el que ordena el Tribunal Suprem. És a dir, el fet que hi hagi..., i li ho lleigeixo, perquè..., per si de cas aquestes sentències no són suficientment conegudes per vostès, li lleigeixo el que diu aquesta sentència: «Que el castellano se utilice también como lengua vehicular en el sistema educativo de la comunidad autónoma de Cataluña; que se utilice como lengua vehicular en el sistema educativo de la comunidad autónoma de Cataluña en la proporción que proceda, dado el estado de normalización lingüística alcanzado por la sociedad catalana, de modo que el mismo no quede reducido en su uso al objeto de estudio de una asignatura más, sino que se haga efectiva su utilización como lengua docente vehicular en la enseñanza; que el trato de favor en proporción debe ser justificado y que no lo haga ilusorio o simplemente constituya un artificio; que debe ser transitorio y que debe llegar al modelo de conjunción lingüística o de bilingüismo integral, para lo cual la Generalidad debe adoptar cuantas medidas sean precisas.»

Per tant, senyora consellera, deixin, vostès, d'amagar el cap sota l'ala i d'amagar el fet que la seva obligació, segons el Tribunal Constitucional i el Tribunal Suprem, és que el castellà estigui al 50 per cent de l'ensenyament de les escoles a Catalunya, transitòriament poden justificar-se, el Tribunal Suprem així ho entén, que ha de ser inferior.

Si vostès el que fan és acatar, complir aquestes sentències, nosaltres els combatrem; si el que fan és insubmissió i incomplir-les, estarem al seu costat en defensa de Catalunya i de la llengua catalana.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Ens sorpren, senyor diputat –no ho sé, potser és per la proximitat que tenen a la darrera fila–, el seu plantejament. Ens sorpren. Ara no sabia quin era el grup que m'estava adreçant la pregunta.

El que jo li puc dir és que la Llei d'educació de Catalunya deixa ben clar que el català és la llengua normalment emprada com a llengua vehicular i d'aprenentatge del sistema educatiu. Suposo que no pretendrà que ensenyem l'anglès en català.

Per tant, senyor diputat, el que nosaltres fem davant de les sentències i dels pronunciaments jurídics és defensar el contingut de la Llei d'educació.

Jo li demano que, davant d'un tema que té tan llarg recorregut, que representa la voluntat de tants i tants ensenyants i la voluntat política d'un parlament que ha defensat que l'escola a Catalunya ha de ser en català i catalana –per tant, en llengua i continguts–, respecti el camí fet, faci costat a qui defensa aquest model i no s'apunti a altres tesis per tenir notorietat.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació de les universitats a l'inici del curs 2011-2012.

Pregunta

al Govern sobre la situació de les universitats a l'inici del curs 2011-2012 (tram. 310-00109/09)

La formula l'honorable senyora Marina Geli, del Grup Parlamentari Socialista.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, immersos en la reactivació de l'economia productiva ens semblava que compartíem que el futur de Catalunya i el present ha de ser la Catalunya del coneixement, i també de l'humanisme sense imposar valors.

Dos-cents quaranta mil alumnes han començat el curs, 16 per cent menys de pressupost, 7,6 per cent més de taxes, però el més important és, curiosament, molt diferent del que ha fet avui: generar desconfiança.

Senyor conseller, com pensa que entomarem el present i el futur de les universitats públiques a Catalunya, que ja no sabem si és de continuïtat reformista o de reconversió?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. A veure, els eixos de la política universitària que estem seguint jo crec que els podria classificar en cinc eixos: un és la preocupació per a la qualitat i per a la internacionalització amb una base d'eficiència. Això implicarà arranjaments curriculars i segurament una disminució del nombre de màsters, un procés que ja està en camí. Però la qualitat de la nostra oferta docent, en aquest sentit, ha d'anar augmentant.

El segon eix és una política de professorat més flexible que basarem en el programa Serra Húnter, de contractació laboral estable.

En tercer lloc, una política d'eficiència basada en serveis comuns. Ja hi han bons exemples a la universitat, de serveis comuns, però això és una cosa que cal incrementar i intensificar, i és quelcom que donarà contingut al projecte d'universitat de Catalunya.

Els dos punts següents els mencionaré després.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies. Sap que compartim, conseller, des del primer dia, la necessitat d'incrementar la qualitat i millorar l'eficiència, però ara hem descobert, el nostre grup, que tenim un miratge, vam tenir un miratge: mai vostè menciona la paraula equitat. És això el que ens diferencia? És això el que ens fa sentir, un any després d'una mà estesa amb un pacte universitari, una fractura entre els dos grups majoritaris d'aquesta cambra?

Li vull rectificar un punt, senyor honorable conseller: Suècia té quaranta-vuit alumnes per mil persones entre vint i trenta anys i Catalunya en té trenta-cinc. El millor sensor social, el 40 per cent dels alumnes de les públiques, de les públiques de Catalunya, els seus pares mai varen anar a la universitat. Gastem poc, i, per tant, ens trobarà al seu costat. De fet, ho hem fet reiteradament en universitats, gairebé gent ens acusa de silenci, i, en canvi..., escolti, a l'últim debat de política general vam tornar a pactar una resolució. De veritat, eh?, els pactes en èpoques de crisi, sobretot quan l'eficiència pren encara més cos, necessiten, si us plau, la concreció.

Ens assabentem per la premsa del 5 per cent de menys del pressupost de l'any vinent, que volen augmentar les taxes... No vam parlar de taxes i de beques aquí vostè i jo, i en moltes ocasions a les comissions? No el donem per trencat..., però s'està acabant el temps. No deu ser, ho torno a repetir, que en aquest i en molts altres temes, més enllà de la qualitat i l'eficiència que ens fa anar junts, el gran debat és l'equitat?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Coneixement

Com li he dit eren cinc eixos de política, els dos que vénen ara són: la política de beques, que, evidentment, té a veure amb l'equitat. És la nostra intenció impulsar una política vigorosa de beques amb tots els seus aspectes. L'accessibilitat i garantir que tot estudiant disposat o disposada a aprofitar els estudis universitaris ho pugui fer, el nostre compromís en això és absolut. I, per tant, farem tots els possibles per impulsar programes de beques.

Per descomptat, continuarem amb la reivindicació de la transferència de les beques i una transferència d'una manera que permeti un ajust a la realitat catalana.

I, finalment, el cinquè punt, en podem parlar més extensament, però és molt important, és la governança. Hem establert una comissió molt àmplia...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...per discutir aquest tema.

La presidenta

La següent pregunta és sobre la política territorial.

Pregunta

al Govern sobre la política territorial
(tram. 310-00110/09)

La formula l'excel·lentíssim senyor Celestino Corbacho, del Grup Parlamentari Socialista.

Celestino Corbacho i Chaves

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, el passat 14 d'abril el Ple del Parlament va aprovar una moció, per unanimitat, sobre la continuïtat del programa de la Llei de barris.

Per això avui li pregunto: pensa vostè, senyor conseller, fer la convocatòria per a aquest any d'aquesta llei de barris?

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, nosaltres ens hem compromès a donar continuïtat al progra-

ma de la Llei de barris, i això vol dir que farem futures convocatòries. Ara, també li diré que no en podem fer cada any, entre altres motius, perquè els plurianuals compromesos que ens hem trobat són a nou anys i els ajuntaments fan els projectes amb sis anys. Per tant, tenim recursos futurs compromesos amb càrrec en el pressupost. Això fa impossible disposar dels recursos any a any.

Li haig de dir també que el pressupost de l'any 2011, dedicat a la Llei de barris, ha estat de 62 milions d'euros, s'ha incrementat la partida respecte a l'any 2010; també que hem tirat endavant la convocatòria del programa de Treball als barris, amb una dotació de 30 milions d'euros, igual que l'any 2010, i del Programa de salut als barris, també amb una partida pressupostària igual que la de l'any 2010.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Celestino Corbacho.

Celestino Corbacho i Chaves

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, tal com li he dit al principi, el passat 14 d'abril el Parlament va aprovar un conjunt de resolucions que deien, en síntesi, el següent: primer, garantir la continuïtat i el desplegament de la Llei de barris; en segon lloc, instar el Govern a fer una reserva econòmica en el pressupost de l'any 2011 per garantir el desenvolupament d'aquesta llei, i en tercer lloc, establir i instar el Govern a fer la convocatòria d'aquest exercici 2011.

Senyor conseller, avui vostè jo crec que ja ens acaba de dir que no hi haurà convocatòria de la Llei de barris l'any 2011, i no hem de confondre les coses: una cosa és que vostè parli aquí de 62 milions d'euros per donar compliment als compromisos adquirits, i una altra cosa molt diferent és fer una convocatòria anual.

Nosaltres, senyor conseller, podem comprendre i comprenem les dificultats econòmiques que està travessant la Generalitat de Catalunya, igual que altres administracions, però el que nosaltres no podem compartir és les prioritats de les seves polítiques ni, sobretot, les retallades a on vostès les han posat.

El senyor president de la Generalitat deia en el debat d'investidura que un dels greus problemes de Catalunya i d'Espanya és l'atur –estic d'acord amb ell–, però que aquest atur, lògicament, no hem d'esperar que el resolguin les grans multinacionals, sinó que ha de venir de la mà de les petites, de les mitjanes empreses. Es va oblidar de dos sectors molt importants: els autònoms i els emprenedors; avui el senyor Duran i Lleida parla d'aquests dos sectors. I jo li dic, senyor conseller, que si realment volem recolzar i donar suport als emprenedors, a les petites empreses, i també als autònoms, no hem de fer retallades en una llei com aquesta, que és la Llei de barris.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, escolti, és clar que volem tirar endavant la Llei de barris. Però sap què passa?, sap què ens hem trobat en el meu departament? Obres faraòniques a mig fer amb finançament compromès fins a l'any 2044; un deute descontrolat de l'Agència Catalana de l'Aigua; més de tres mil pisos públics buits i sense adjudicar. Saben el que vostès es van gastar, el Govern del qual el seu partit formava part, l'any passat? Vuit mil quatre-cents milions d'euros que Catalunya no tenia, el 4,22 per cent del producte interior brut, un dèficit que hem d'eixugar, i que hem d'eixugar per voluntat pròpia, però també per exigència del Govern socialista de Madrid, del qual vostès formen part.

Escolti, vostès estan batent tots els rècords de cinisme polític, perquè... (*Remor de veus.*) Sí, senyor, escolti, perquè quan vénen a aquesta tribuna o en aquest Parlament, o des dels mítings ens acusen de retallades..., i després des de la taula del Consell de Ministres ens estan dient que no retallem al ritme que vostès ens estan marcant. (*Persisteix la remor de veus.*)

Escolti'm, vostès ens van deixar per a aquesta travessa una motxilla...

La presidenta

Un moment, un moment, conseller, un moment. (*Pausa.*) Continui.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Ens van deixar una motxilla, però no pas plena de queviures, que és el que esperàvem, sinó plena de pedres. La intentarem portar amb la major dignitat possible i traurem aquest país del pou en el qual vostès el varen deixar.

La presidenta

Iniciem ara les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat i sobre la presentació d'un pla de salut (tram. 317-00068/09)

La primera pregunta és sobre la situació política, i la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans, del Grup Mixt.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable president, ens agradaria saber si el seu Govern té previst complir la

Llei de finances públiques i presentar els pressupostos. De fet, ho matiso: ja no la compleixen, perquè abans del 10 d'octubre havien de presentar els pressupostos 2012 i no ho han fet.

Vostè suposo que és conscient que moltes famílies, molts treballadors, molts funcionaris, molts convenis d'empreses concertades, depenen dels pressupostos 2012. Ens agradaria saber si el seu Govern té previst presentar-los o si depèn de l'agenda electoral de Convergència i Unió.

I la segona pregunta vinculada a aquests pressupostos és: pensen vostès presentar un pla de salut on s'informi als ciutadans de la seva agenda real, del que volen fer amb la salut pública a Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, la presentació dels pressupostos no depèn de cap condicionament electoral, perquè, si fos així, vostè entendrà que hi ha un munt de decisions que està prenent aquest Govern que no les prendríem. Si estiguéssim pendent de les eleccions, no prendríem decisions que estem prenent, que vostè pot suposar que són decisions difícils i que, per tant, des d'un punt de vista electoral no són agradables.

Ara, sí que depèn, la presentació dels pressupostos, de tenir una fotografia real, per part de l'Estat central, de quins ingressos hi haurà. I a hores d'ara això canvia cada setmana. I, fins que no tinguem una certa garantia de quina serà aquesta fotografia real, procurarem no presentar uns pressupostos que acabarien sent paper mullat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Dedueixo, per tant, president, de les seves paraules, que vostè, primer, no pensa complir amb l'obligació de presentar els pressupostos aquest any; segon, que pensen prorrogar-los, perquè aquesta fotografia de què vostè parla no la tindrem fins al mes d'abril o maig, quan el nou Govern, entri qui entri, governi i faci els pressupostos generals, i, per tant, ens està dient que vostè, com a president de la Generalitat, no pensa portar els pressupostos de Catalunya, amb totes les famílies, funcionaris i empreses que en depenen, fins que el senyor Rajoy, el senyor Rubalcaba o qui sigui elabori els pressupostos.

Senyor Mas, vostè sap millor que jo que vostè té l'obligació de formular pressupostos. I després es poden modificar, i poden variar, i poden canviar, com hem vist moltes vegades, a la baixa o a l'alça. Per tant,

vostè ha de presentar els pressupostos, és aquesta obligació..., i els ciutadans de Catalunya, al marge de les eleccions del 20 de novembre, tenen el dret a conèixer què passarà amb les seves vides, amb els seus ingressos, amb els seus impostos, i vostè ho ha de fer, i en aquest Parlament. Per tant, li demano que no esquivi la funció principal d'aquest Parlament, que és fer pressupostos, la funció bàsica d'un parlament.

I segon punt, senyor Mas: avui llegim a la premsa que vostè té un pla per privatitzar la salut pública de Catalunya; i no només té un pla: és que té un pla de com explicar-ho a la societat. Li llegeixo literalment el que diu l'informe –que el deu conèixer millor que jo– de l'ICS; diu: «El documento incluso recuerda que deberá realizarse un plan de comunicación para controlar el mensaje, hallar los mejores portavoces y reclutar líderes de opinión»! (*Remor de veus.*) Com portem això del reclutament, senyor Mas? Quant ens costarà als catalans reclutar líders d'opinió per defensar el seu model de privatitzacions? És molt fort, això que estem llegint aquí, eh?; de fet, és un escàndol, senyor Mas. Que vostès facin documents públics on diuen que reclutaran líders d'opinió per defensar la privatització, és un autèntic escàndol.

Per tant, li demano explicacions de què pena fer amb la salut pública, i li demano també des del nostre grup que presenti definitivament un pla amb el pla de salut de Catalunya. El pla de salut de Catalunya no depèn d'aquest Govern; depèn d'aquest Parlament i del model constitucional de salut universal que tenim...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Albert Rivera Díaz

Per tant, li demano –acabo, presidenta– que compleixi amb els ciutadans i que no facin agendas ocultes ni informes per reclutar líders d'opinió.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo no li he parlat de pròrroga de pressupostos, d'això en parla vostè... En parla vostè; no faci gesticulacions: en parla vostè, i, per tant, és vostè qui en parla, però no pas jo, com a president de la Generalitat.

Segon, vostè ha llegit aquests darrers dies, ja que llegeix tant la premsa, cosa que segurament li va molt bé, que han aparegut ara 4.000 milions d'euros en el Govern central?, que sembla que ara han aparegut aquests 4.000 milions a última hora, que poden ajudar a reduir, diuen, el dèficit o a complir l'objectiu de dèficit. I la pregunta que ens fem és: aquests 4.000 milions d'euros que apareixen a Madrid a finals d'any serviran per pagar els deutes que tenen amb Catalunya

i amb altres comunitats autònomes, o no? Doncs, miri, no ho sabem, i hem de requerir al Govern central, que és el que estem fent, que se'ns aclareixi això. I, quan tinguem una mica més clar tot aquest panorama d'ingressos, aleshores portarem els pressupostos a aquest Parlament, que no es preocupi, que vostè tindrà ocasió de discutir, com passa, per altra banda, cada any.

I sobre el tema d'aquest pla de salut, home, jo li demano, senyor Rivera, que si vostè passa per ser tan rigorós en les seves intervencions com pretén, que el llegeixi tot, el document; llegeixi'l tot. (*Remor de veus.*) Suposo que ho ha fet; no sé si només ha llegit la premsa. Però, si a més a més de llegir la premsa, es dedica a llegir el document... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Un moment, un moment... Un moment, si us plau.

El president de la Generalitat

Si es dediqué a llegir el document, veuria que el que diu aquest... (*Pausa.*) Dic: si es dediqué a llegir el document veuria que aquest document diu una cosa molt clara, que és que en cap moment es pensa privatitzar l'Institut Català de la Salut.

Es queda tranquil, senyor Rivera?

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per a combatre la pobresa (tram. 317-00070/09)

La formula l'honorable senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. President, sembla que, en lloc de repartir la riquesa entre molts, el que toca és repartir el patrimoni i els guanys de la Generalitat entre uns quants.

Deia dilluns, en un acte a què també vam assistir alguns dels diputats que estem aquí, de la Taula del Tercer Sector, president, que la pobresa a Catalunya és estructural, que ho hem d'acceptar i que no hi ha més recursos per fer-hi front. Des de la Taula del Tercer Sector, fa unes setmanes –no aquest dilluns–, deien que els nivells de pobresa s'havien disparat, i és cert, i que això suposava un desafiament humanitari per a les entitats socials i per als governs, només comparable al de la postguerra; això ho deia la Taula del Tercer Sector.

I mentrestant, president, vostè apellava a la solidaritat de tothom, al «depèn de tothom», i també va dir: «i

del Govern, primer». Però l'única cosa que nosaltres veiem que fa el Govern és retallar la PIRMI en un moment molt complicat, i el que no fan el Govern i el seu president és generar horitzons per eradicar la pobresa. En tot cas, poder impulsar maratons o telemaratons o campanyes, però no genera horitzons.

Nosaltres el que volem preguntar-li, president, és què pensa fer a partir de l'any 2012 per combatre de debò la pobresa a Catalunya.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, bé, jo el que vaig dir, si no ho recordo malament, és que dintre del pressupost d'aquest any 2011 hi havia moltes coses que s'havien hagut de reduir, però també vaig dir que els programes per atendre la pobresa, i especialment per lluitar contra ella, aquests pràcticament no s'havien reduït.

Quan vostè ha de reduir tot el pressupost d'una manera important, i algun programa en concret pràcticament no el toca, què vol dir? Que l'està prioritzant. Perquè, si no el prioritza, l'abaixaria igual que moltes altres coses, i, en lloc de fer això, el Govern el que ha fet és abaixar més altres coses per poder mantenir pràcticament intactes totes les partides, que vol dir tots els programes, per lluitar contra la pobresa.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Jo el que demano a aquest Govern, president, és que faci allò que tots els països que no volen ser pobres països ni volen ser països pobres fan, els països avançats, que és que fan com a principal sistema de solidaritat per combatre la pobresa i eliminar que les classes mitjanes estiguin en un perill real de desaparició o d'aprimament important, en lloc de fer beneficència, el que fan és fer el pastís per repartir més gran, redistribueixen la fiscalitat, redistribueixen la riquesa, i el que no fan és retallar impostos, sinó que els apugen per als que més tenen, i fan plans de xoc contra la pobresa. Perquè si la pobresa, l'any 2006, a Catalunya estava al voltant del 19 per cent i el 2008 es va reduir al 16 i mig per cent, que era a nivell de la mitjana de la Unió Europea, és perquè es van fer plans de xoc continuats, amb recursos continuats, amb polítiques transversals, per combatre la pobresa. El que no es pot fer és dir: «Depèn de vosaltres, entre tots ho farem tot, fem actes voluntaris per ajudar les persones pobres de Catalunya», i anar reduint ingressos, i no incrementar-los.

President, per a l'any 2012, decididament, faran una aposta clara per apujar impostos a les persones que més tenen per tal de fer aquest pastís reduït més gran...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Anna Simó i Castelló

...i poder dedicar-se a fer realment polítiques per combatre la pobresa?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Simó, jo crec que li falla la memòria, sincerament, li ho dic amb tota la cordialitat, però..., si vostè diu que no s'han de retallar impostos per mantenir o incrementar els programes de pobresa, jo em pregunto per què a iniciativa del seu grup es va abaixar l'impost de successions en aquest país i es van perdre 500 milions d'euros de recaptació... (*Veus de fons.*) Si no s'han d'abaixar els impostos, no s'han d'abaixar. No, no, escolti'm. No s'han d'abaixar. Vostè ha dit: «No s'han d'abaixar els impostos.» Doncs, mirin, vostès..., a proposta seva, es van abaixar els impostos, i el Govern ho va assumir, el seu Govern, en aquell moment el tripartit. I la pobresa a Catalunya estava en el 20 per cent. Aleshores, no acabem d'entendre exactament el discurs que vostè fa.

Jo comparteixo plenament l'objectiu que vostè defineix, plenament, que és: s'han de reforçar els programes de lluita contra la pobresa. És el que vaig dir en aquell acte amb el tercer sector; és el que els dic avui en el Parlament, i és el que farem l'any 2012. Les partides que no tocarem, les que no abaixarem, en què no hi haurà reduccions, són aquelles que tenen més sensibilitat des d'un punt de vista social i des d'un punt de vista d'atenció a les persones més necessitades. Ho hem fet amb els discapacitats, ho hem fet amb les persones que estan immerses en exclusió o en marginalitat. Aquest serà el tarannà del Govern.

I, per tant, escolti'm, no em vingui ara aquí amb determinats discursos, perquè vostès han practicat els discursos contraris. És més, si vostès consideren que els programes de pobresa estaven dotats correctament en l'últim pressupost del 2010, el 2011 són pràcticament els mateixos, la qual cosa vol dir que en una etapa de reducció, com li he dit abans, nosaltres estem prioritizant d'una manera clara els programes per lluitar contra la pobresa, que és una xacra social i, evidentment, un objectiu de tots plegats que compartim que cal superar.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la rectificació de les polítiques
del Govern (tram. 317-00072/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Miralles, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jordi Miralles i Conte

Gràcies, president. President, cada dia que passa s'estan convertint més en un govern de les sorpreses inquietants per a les persones i per als serveis públics. Aquest matí la sorpresa d'un informe que no podrem llegir de privatització de l'ICS, ahir una proposta fum, no creïble, sobre el tema de les hipoteques, d'una figura que ja existeix, que no l'han dotat i que està dins de la lògica de la política que no han fet en matèria d'habitatge en aquests deu mesos.

Però cada dia més, també, s'estan convertint en un govern que més persones, entitats i organitzacions els estan dient que no, que així no, i que cada cop més, més persones creuen que a Catalunya es viu pitjor que fa deu mesos. Pensa escoltar i rectificar les seves polítiques?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Miralles... –gràcies, presidenta. Senyor Miralles, d'escoltar, ens en fem un tip, i és molt bo que ho fem d'aquesta manera, no?, escoltem a tothom i l'escoltem a vostè. Però també, vostè ho sap perfectament, hi ha un camí traçat. Vostè hi estarà totalment en desacord, ho entenc perfectament, però hi ha un camí traçat: no hem enganyat a ningú, hem explicat la veritat des del començament, no hem amagat les nostres intencions. Hi han unes polítiques clares que només tenen un objectiu, que és intentar salvar i aixecar aquest país, que està en unes condicions realment complicades, que no sé si vostès se n'adonen del tot.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Bé. Senyor Mas, no només no ens escolta, a nosaltres –això ja és habitual–, sinó que, a més, el que no està fent és escoltar, que la política no només no es fa en aquest Parlament, que també, sinó que l'està fent la gent. Li estan dient que no professionals i usuaris de la salut; li estan dient que no professionals i usuaris de l'ensenyament públic i de les universitats; els milers de ciutadans que van sortir aquest passat dissabte, quinze d'octubre, a les quatre capitals catalanes; els sindicats; els joves aturats; les entitats del tercer sec-

tor; el síndic de greuges..., li estan dient que no, les persones que estan desnonades del seu habitatge, per exemple, les que estan als pisos del Verdum –li estan dient que no. No és només a nosaltres, està dient que no la ciutadania que està patint les seves polítiques. No serà que les parets del Palau se li han fet massa altes?, que no escolta?, que no veu que les coses que estan fent estan aprofundint la situació de crisi econòmica?

I no ho diem només nosaltres, no ho diuen només aquestes entitats, organitzacions i persones..., si fins i tot ho diuen entitats, líders a nivell internacional: l'últim G-20 ha dit que és un error aprofundir les polítiques d'ajust permanent, que és el que està fent vostè –ho està fent vostè. Modifiqui les seves polítiques. Escolti la gent. Faci polítiques que permetin crear ocupació, que pagui més qui més té, que generi una situació de confiança per incrementar la demanda interna.

Faci polítiques, senyor Mas, diferents; corregeixi, escolti i rectifiqui, i, si no creu que això és una opinió creixent al nostre país, més democràcia, convoqui una consulta en la qual...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Jordi Miralles i Conte

...digui, la gent, si rep distribució o retallades.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Vostè diu que les parets del Palau són molt altes. Doncs, miri, no ho sé si són així o no, però, en qualsevol cas, li asseguro que jo, com que estic molta més estona fora del Palau de la Generalitat que no pas a dintre el que faig és tenir un contacte permanent amb el conjunt del país tan com puc, i crec que és un dels meus deures en aquest moment. Ja que no es pot donar resposta a totes les demandes, molts vegades legítimes, perquè la situació és la que és, encara que vostès s'entestín en negar-la o en no veure-la, doncs, això s'ha de suplir amb una presència, amb una proximitat, amb escoltar la gent, que és el que estem fent contínuament, en estar a prop de la gent, en escoltar els seus problemes i en intentar trobar solucions.

Ara, després, deixi'm dir-li una cosa. Vostè ens presenta com un govern que gairebé no hauria de ser ni govern, perquè, segons com vostè ho ha descrit, és que no tenim ni un suport en aquest país. Escoltant-lo a vostè, sembla que aquest és un govern que no té ni un sol suport. És a dir, no hi ha ningú que hi cregui. I jo em pregunto si els que no tenen una certa miopia política són vostès, perquè potser vostès només estan

pendents d'aquells que en algun moment es fan notar més. Però potser s'han oblidat de la gran majoria silenciosa que hi ha en aquest país, que entén molt millor del que vostès es pensen la situació que ens hem trobat i a la qual ens estem enfrontant.

Perquè hi ha molta gent que de sentit comú en té, i molta gent que de problemes a casa seva n'ha hagut de tenir o en té, i molta gent que quan han tingut problemes a casa seva està fent exactament igual que el que fa aquest Govern; és a dir que quan li han abaixat els ingressos, quan hi ha menys diners, hi ha d'haver menys despeses.

D'això, que és tan evident entre la població, sembla que hi ha algunes persones que encara no se n'han assabentat. I no em sorprèn, perquè si se n'haguessin assabentat abans probablement la situació de la Generalitat de Catalunya no seria la que és.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possible pròrroga dels pressupostos de la Generalitat per al 2011 (317-00069/09)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, vostè pot confirmar aquí, avui, davant dels representants del poble de Catalunya que no prorrogarà els pressupostos a partir de l'1 de gener del 2012?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, jo el que li puc assegurar és que el Govern de la Generalitat portarà en aquest Parlament els pressupostos durant aquest any 2011. A partir d'aquí és el Parlament el que ha de fixar els calendaris, els ritmes, les normes, les pauses, les acceleracions perquè el pressupost entri en vigor en un moment o en un altre.

Si vostè em pregunta concretament, jo el que li dic és que nosaltres portarem el pressupost, el Projecte de pressupostos en aquest Parlament, durant aquest any 2011, i procurarem portar-lo en el moment en què tinguem una fotografia més exacta del que tenim ara de amb quins ingressos raonablement pot comptar la Generalitat de Catalunya per a l'any que ve.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Avui, senyor president, podem tenir una extraordinària notícia per al país amb el corredor del Mediterrani, i també aquesta setmana amb la concessió dels Jocs del Mediterrani per Tarragona, el 2017, dues extraordinàries notícies que dinamitzen l'economia catalana, i, per tant, que suposaran un element actiu per a les nostres empreses i per a la nostra competitivitat; però l'instrument més important de política econòmica és el pressupost d'enguany, és el pressupost que necessita el país.

Senyor president, vostè sap molt bé que el 2010 es van haver de prorrogar els pressupostos i que aquesta va ser una notícia pèssima per a l'economia catalana. I el que jo li demanava, avui aquí, és que assegurés que no hi haurà una pròrroga dels pressupostos del 2011 per al 2012.

Vostè, crec entendre-ho, ha confirmat que presentarà pressupostos. Per tant, el rumor que hi ha en els mitjans de comunicació que Catalunya pensava prorrogar pressupostos és fals, confirmat per vostè, que presentarà els seus pressupostos.

Vostè ha incomplert la resolució del Parlament, ha incomplert la Llei de finances públiques i no ha portat els pressupostos quan tocava. S'està justificant, senyor president, que no sap el nombre d'ingressos del Govern de l'Estat. Fins que no hi hagi uns nous pressupostos a l'Estat vostè no tindrà amb certesa els ingressos que rebrem a Catalunya. Vostè sap les bestretes que tenim des de juny, vostè sap les comunicacions de previsió de creixement del país; però també vostè té els mitjans per poder fer les previsions econòmiques, financeres i pressupostàries per portar a Catalunya uns pressupostos.

Li demano que sigui així, perquè les comunitats governades pel Partit Popular ja hem fet l'esforç de complir amb la llei i complir amb els pressupostos. Ahir mateix Galícia aprovava uns pressupostos amb una reducció solament del 0,5.

Jo li demano que presenti, l'abans possible, aquests pressupostos; que siguin uns pressupostos no de retallades, sinó de recuperació econòmica per al país; perquè, si no, senyor president, davant la fractura del pacte d'investidura i davant la situació d'incertesa de suport als seus pressupostos, vostè hauria de reflexionar seriosament, si no porta els pressupostos, en una qüestió de confiança per tornar a revalidar la seva confiança en el país, per tornar a revalidar la confiança que necessita un govern fort per a Catalunya.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Ja li he dit, senyora Sánchez-Camacho –no sé si, potser, ho he de tornar a repetir, perquè no ha quedat prou clar en la primera resposta–, que el Govern portarà els pressupostos dintre d'aquest any. A partir d'aquí dependrà de si el Parlament té un ritme més ràpid o més lent per aprovar aquests pressupostos... (*remor de veus*), doncs, que tot això vagi com hagi d'anar. Suposo que no hi haurà inconvenient que el ritme sigui el més ràpid possible, en un sentit... –en un sentit.

I, deixi'm dir-li-ho seriosament, en aquest Parlament els darrers anys s'han aprovat més d'un, més de dos i més de tres pressupostos amb unes previsions d'ingressos que eren *full*, que eren un invent. Sap on ens ha portat això? Primer, a dèficits excessius, a endeutaments molt grans que ara hem d'eixugar; però, a més a més, ens ha portat al fet que hem de tornar diners a l'Estat.

És a dir, Catalunya que està absolutament subfinançada des de molts punts de vista, ara resulta que ha de tornar diners a l'Estat perquè en el seu moment es van fer unes previsions que estaven absolutament inflades. I es van gastar aquests ingressos inflats, no només es van posar en un pressupost, se'ls van gastar, i, com a conseqüència d'haver-los gastat, estem com estem.

Per tant, demano una mica de serietat. I la serietat passa perquè, entre tots plegats, i potser a vostès els tocarà fer un esforç especial en aquest sentit, potser, ja ho veurem, que tots plegats fem unes previsions d'ingressos que s'ajustin al màxim possible a la realitat per no gastar allò que no tenim, perquè, si seguim gastant allò que no tenim i que pensem que tindrem, aleshores, les conseqüències són les que ens hem trobat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a reactivar l'economia i crear ocupació (tram. 317-00071/09)

I la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, la serietat passa per no fer demagògia reiterada. (*Remor de veus.*) Senyor president, només..., només amb mesures d'austeritat –només amb mesures d'austeritat– no sortirem de la crisi. La reforma de l'estat del benestar no pot consistir en una retallada lineal de prestacions sense un ordre de prioritats adientment ponderat, i no ens podem permetre, ni socialment ni econòmicament, no abordar mesures d'impuls de l'activitat econòmica i de creació d'ocupació.

Què ha fet el seu Govern per racionalitzar i prioritzar, i quines mesures ha pres el seu Govern per reactivar l'economia i crear ocupació?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, deixi'm somriure quan vostè parla, ara, de demagògia perquè és una mica fort que en boca de vostès es parli que els altres fan demagògia, no? Però, bé, dit això, doncs, vostè diu que hi ha retallades lineals. Fals, demagògia, pura demagògia.

Miri, les retallades no són lineals. Abans els he posat un exemple: miri vostè els programes que van adreçats a la lluita contra la pobresa, miri vostè si hi ha hagut disminució o no aquí i miri vostè en el departament que vostè dirigia fins fa relativament poc temps quin nivell de reducció hi ha hagut. Compari les dues reduccions i veurà si les retallades són lineals o no, i veurà que no ho són i que la prioritat d'aquest Govern és la cohesió social i que la prioritat d'aquest Govern és atendre les persones que més ho necessiten. Aquesta és la prioritat.

Sobre mesures de reactivació..., aquí estic d'acord amb vostè: s'han d'equilibrar els ajustaments pressupostaris, obligats, per altra banda, amb el que són mesures de reactivació.

N'hi explicaré tres: u, hem mobilitzat més crèdit a través de l'Institut Català de Finances del que vostès mobilitzaven en èpoques en què l'economia estava fins i tot una mica millor, i el pressupost, òbviament, es gastava molt més; dos, tot el programa de lleis d'agilització de l'Administració i de desburocratització, que és el que ajuda que molts projectes vagin endavant; tres, reforma a fons de la formació professional.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies. Senyor president, res del que jo he dit no ho dic jo, són cites literals del document del Cercle d'Economia, «és l'hora de la política», i del document de pressupostos del mes de maig de 2011, que va presentar el nostre grup i que deia «que hi havia una altra manera de fer les coses». I les retallades són lineals, discrecionals i arbitràries en les prestacions. Ja ho sabem que en les inversions són molt superiors, només faltaria a l'hora de triar tal com estan les coses!

Però el que li està demanant tothom, senyor president, és que fixi un full de ruta, que lideri un procés, que expliqui les coses i que ordeni les prioritats pel que fa a la contenció, pel que fa a l'austeritat i perquè no sembli un garbuix, un campí qui pugui, un anunci reiterat, un dia sí i un altre també, de males notícies que es van encadenant i que crispen la població fins al límit de la crispació i la fractura social.

Senyor president, allò que realment estem esperant és, no avui sí i demà també un anunci d'una retallada, on som i on ens porten.

I, per cert, parlant del que parlàvem fa una estona, deixin de parlar de rocs a les motxilles, senyor president, deixin de parlar de rocs. (*Remor de veus.*) La pedra principal, les dues piràmides que hi ha en el pressupost de Catalunya són dues obres que van començar governs de Convergència i Unió, la línia 9 del metro i el canal Segarra-Garrigues, mal projectades i mal finançades.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, quan vostè ha fet referència al document del Cercle d'Economia jo en el meu interior pensava: «Què fa un socialista agafant la bíblia, agafant la bíblia del Cercle d'Economia?» –del Cercle d'Economia–, que sembla que sigui la bíblia en la qual vostès s'han d'inspirar, no sé si fins ara o a partir d'ara. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyors diputats, si us plau... Si us plau... (*Pausa.*)

El president de la Generalitat

Però, bé, dit això, vostè demanava pel full de ruta. I sobre el full de ruta deixi'm dir-li el següent. Quins són els departaments que menys reducció han tingut del seu pressupost, molt menys que molts d'altres? Salut, Ensenyament, Benestar Social i Família, i Interior. Per tant, escolti, no ho sembla, perquè són departaments sensibles, però aquests són els departaments que han tingut percentualment la disminució més petita, però més petita des de molt llarg, a més a més.

I si vostè em demana mesures per estimular l'economia, entendrà que el càstig sobre els departaments que poden ajudar l'economia productiva tampoc pot durar sempre. Però fins ara, que és el que es pot jutjar, fins ara, aquest Govern el que ha fet és prioritzar; dintre d'un pressupost d'austeritat obligat, ha prioritzat Salut, Ensenyament, Benestar Social i Família, i Interior, que vol dir seguretat.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les accions previstes per a afrontar el risc que moltes famílies perdin l'habitatge (tram. 317-00073/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, no hi ha dubte que la crisi econòmica que vivim té moltes conseqüències socials. Molta gent del nostre país es veu immersa en situacions de necessitats molt bàsiques que mai s'hauria imaginat. Tampoc no hi ha dubte que la millor i principal política social és que la gent tingui feina, tingui un lloc de treball. De com som capaços i quines mesures són òptimes per aixecar econòmicament el país i, per tant, de generar ocupació, n'hem parlat molt i molt en aquestes sessions de control, per posar tant en relleu el conjunt de mesures que impulsa el seu Govern per aconseguir-ho com els actius que té el nostre país i els que pot tenir per tal d'incrementar la confiança i de saber que si fem el que toca, no només el que agradaria, sinó el que toca, ens en sortirem i ens en podem sortir enfortits.

Però, com deia, les derivades socials d'aquesta crisi són moltes; hi ha molta gent que ho està passant molt malament. Com s'ha dit, aquest dilluns vostè presidia l'acte organitzat per la Taula del Tercer Sector Social, amb motiu del Dia internacional per a l'eradicació de la pobresa. Un dels aspectes que es van tractar i que cada cop és més latent és el risc que moltes persones i famílies puguin perdre la «vivenda», de quedar-se sense casa, per no poder fer front al pagament de la hipoteca del pis o del lloguer d'aquests per no disposar dels ingressos adequats. Molta gent pateix per poder tenir un desnonament i haver de seguir pagant una «vivenda» que ha perdut. Molta gent pateix per veure's forçada a abandonar el que és més bàsic en tota família, que és tenir un sostre. Molta gent, com dèieu, ho està passant malament.

Com sap, aquí, al Parlament, estem abordant tota aquesta qüestió de la dació en pagament per enviar una proposta al Congrés dels Diputats, que és on hi ha les majors competències per fer front a aquest cas concret.

Però, president, vostè sempre ha dit, i ho aplaudim des del nostre grup parlamentari, que res que afecti o pre-ocupi els catalans i les catalanes serà aliè al seu Govern, en tingui o no en tingui la competència.

Per això, president, li volem preguntar quines accions ha dut a terme o té previst dur a terme el seu Govern amb relació a aquesta problemàtica tan creixent del risc o del fet que moltes famílies puguin perdre l'habitatge?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, bé, efectivament, com vostè diu, tot i que la capacitat de decisió principal en aquest sentit està en l'àmbit del conjunt de l'Estat, el Govern de la Generalitat està intentant actuar dintre de les seves capacitats per alleugerir la situació, moltes vegades dramàtica, en què es troben famílies que no poden fer front a les hipoteques i que, per tant, doncs, finalment tenen el risc claríssim de perdre el seu habitatge, cosa que dissortadament passa en algunes ocasions.

Coses que estem fent. Tota la tasca de mediació. És a dir, procurar que això no arribi als tribunals, que els desnonaments no siguin desnonaments, que no arribin els casos als tribunals. En aquest any 2011 s'han atès sis-cents famílies aproximadament; un 40 per cent de tots els casos que se'ns han presentat s'han resolt abans d'arribar als tribunals. Per tant, la mediació és efectiva. Pensin que en tot el 2010 es van atendre 210 casos. Per tant, hi ha hagut un increment substancial d'aquesta tasca de mediació, que acaba ajudant les famílies que tenen aquest risc de desnonament.

Segona cosa que estem fent: convenis amb les entitats financeres i modificacions de lleis catalanes, com, per exemple, la Llei de consum, del Codi de consum. Amb quina finalitat? Entre d'altres, perquè no es cobrin interessos abusius quan hi han impagaments. I aquests convenis amb les entitats financeres i aquestes modificacions de lleis van en aquesta línia, que només es puguin cobrar interessos de demora fins a un punt, però no d'una manera, diguem-ne, clarament abusiva, com en alguns casos també ha passat.

Tercera cosa que estem fent: convenis amb entitats que disposen d'habitatges disponibles; concretament hem signat o signarem convenis amb cent vint entitats diferents, cosa que es feia amb anterioritat, i, per tant, això és una continuïtat d'un programa anterior.

I una altra cosa que fem és que aquests més de tres mil pisos buits que ens hem trobat del parc d'habitatge públic, més de tres mil, de l'època anterior..., que d'aquí al mes d'abril de l'any que ve aquests tres mil s'hagin reduït d'una manera molt substancial, de tal manera que els pisos que són propietat de la Generalitat i que fins ara molts d'ells estaven buits es puguin ocupar prioritàriament per part d'aquestes famílies que tenen aquest risc de desnonament o de pèrdua del seu habitatge.

La presidenta

Acabada la sessió de control passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats.

Situacions

acumulades de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00016/09 a 234-00023/09)

La secretària segona donarà lectura del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la com-

patibilitat dels diputats Pere Aragonès, Consol Prados, Begonya Montalban, Carles Puigdemont, Uriel Bertran, Ferran Falcó, Salvador Bordes i Juan Milián, que ha estat publicat en el dossier del Ple.

Prego a la secretària segona que procedeixi a la lectura del dictamen.

La secretària segona

Molt bon dia. Reclamo la seva atenció per tal d'atendre al dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, que en la sessió tinguda el 5 d'octubre de 2011 ha acordat d'establir el dictamen següent.

Primer punt: «Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i d'examinar les noves dades declarades pels diputats senyor Pere Aragonès i Garcia, senyora Consol Prados Martínez, senyora Begonya Montalban i Vilas, senyor Carles Puigdemont i Casamajó, senyor Uriel Bertran i Arrué, relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceixen i als càrrecs públics que ocupen, d'acord amb el que estableix l'article 12.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió» –en aquest cas la Comissió de l'Estatut dels Diputats–, «en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament d'aquesta cambra, proposa al Ple la situació de compatibilitat dels diputats Pere Aragonès i Garcia, Consol Prados i Martínez, Begonya Montalban i Vilas, Carles Puigdemont i Casamajó i Uriel Bertran i Arrué.»

Segon punt: «Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i d'examinar les dades declarades pels diputats Ferran Falcó i Isern, Salvador Bordes i Balcells i Juan Milián Querol, relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceixen i als càrrecs públics que ocupen, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa el mencionat article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat dels diputats Ferran Falcó i Isern, Salvador Bordes i Balcells i Juan Milián Querol.»

»Palau del Parlament, 5 d'octubre de l'any 2011.»

La presidenta

Moltes gràcies.

Passem seguidament a la votació. I pregunto si es pot votar per assentiment. (Pausa.)

Si no hi ha, doncs, cap objecció, queda aprovat el dictamen.

(Pausa.)

Proposició de llei

de modificació de l'article 4 del Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, i de modificació de l'article 1 del Decret legislatiu 2/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei 4/1985, del 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana (debat de totalitat) (tram. 202-00025/09)

I passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de l'article 4 del Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, i de modificació de l'article 1 del Decret legislatiu 2/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei 4/85, de 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana.

Presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Llanos de Luna.

(Pausa.)

María de Llanos de Luna Tobarra

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, la proposición de ley que debatimos hoy en esta cámara tiene una necesaria y doble finalidad. Por una parte, la de simplificar, clarificar y definir la complejidad de las distintas estructuras públicas existentes en la Generalitat, que constituyen un auténtico entramado de lo público, como son las sociedades mercantiles, las entidades autónomas comerciales, financieras o industriales, los consorcios y las empresas públicas. La segunda finalidad es la de la racionalización, reducción y reestructuración de este sector público no administrativo con el objetivo de hacerlo más ágil, eficaz y eficiente.

La reducción de entes públicos y organismos como forma de reducción del gasto público es acuciante en estos momentos. El número total de entidades participadas por la Generalitat asciende a 661; todas estas entidades acumulan una deuda de 7.963 millones de euros, que, sumados a los 38.530 millones de la Administración de la Generalitat, arroja una cifra de 46.493 millones de euros.

Con estas cifras, en la débil situación económica actual de Cataluña, el mantener estructuras administrativas y seudoadministrativas superfluas o deficitarias no se entendería por parte de los catalanes precisamente en unos momentos en que estamos padeciendo graves recortes en la sanidad y en los servicios sociales.

La complejidad del actual sector público catalán genera un aumento del gasto no productivo y un gran déficit, y ello, dada la grave crisis económica en la que estamos, puede despertar alarmas indeseables para todos. No olvidemos que también la economía de las comunidades autónomas está en el punto de mira de los mercados e instituciones internacionales.

Recientemente en las comunidades autónomas gobernadas por el Partido Popular se han afrontado reformas valientes y de gran calado en lo que a sector público se refiere, bajo las premisas de la austeridad, del ahorro, de la reducción del déficit y de la simplificación administrativa. Les pongo como ejemplo Castilla - La Mancha y lo que coloquialmente se ha denominado «receta Cospedal», que ha sido aplaudida por el *conseller* Mas-Colell; o también las llevadas a cabo en Galicia, o incluso en Baleares, donde nada menos que se han suprimido noventa y dos empresas públicas. Y toda esta reducción del gasto se ha hecho sin tocar la sanidad ni los servicios sociales. Es una cuestión de tener claras las prioridades. Y para el Partido Popular las prioridades son las de la sociedad, las prioridades son la salud y el bienestar de sus conciudadanos.

La presente proposición de ley tiene como objetivo principal, como les decía, simplificar, reducir y racionalizar el sector público bajo tres grandes ejes. El primero, suprimir las entidades autónomas comerciales, industriales y financieras como categoría independiente, teniendo en cuenta que hoy están desfasadas debido al mayor peso y eficacia que tienen las empresas públicas y las agencias. El segundo eje sería reconducir la categoría de entidades autónomas a una única de entidades autónomas administrativas. Y el tercer eje será simplificar también la categoría de empresas públicas, que en la actualidad, como ustedes saben, existen tres categorías y en esta proposición de ley se propone la reducción a solo dos tipos. Estas dos clases de empresas públicas serían, por un lado, las sociedades civiles o mercantiles con participación de la Generalitat, que ustedes saben que se garantizaría como mínimo un 5 por ciento de participación en el capital social, y, por otro, estarían también las entidades puramente de derecho público con personalidad jurídica propia pero cuya actividad se ha de someter al derecho privado. Les pongo el ejemplo actual de, por ejemplo, Ferrocarriles de la Generalitat.

De esta forma el panorama del sector público de la Generalitat de Cataluña quedaría configurado en tres grandes categorías: por un lado, las entidades autónomas administrativas; por otro, las empresas públicas, y, por otro, las agencias, a las que en esta ley no contemplamos toda vez que las agencias son objeto de una proposición de ley independiente que también ha presentado mi grupo en esta cámara, y de esta manera así abordaríamos todo el sector público en su integridad.

Con esta modificación normativa que hoy proponemos se consigue no solo reducir y clarificar las clases y tipos de entes instrumentales, sino también la reducción y el adelgazamiento del hipertrófico sector público catalán.

Con esta proposición normativa, se contiene, en unos casos, la supresión y liquidación de algunas entidades y empresas públicas consideradas superfluas o innecesarias, y, en otro, también se contempla la fusión o conversión de algunas de las categorías en las que nosotros proponemos y que yo les acabo de explicar.

Por este motivo, la proposición de ley introduce en sus disposiciones adicionales un calendario de reducción de entidades y empresas públicas que o bien desaparecen o bien se fusionan; un calendario que se materializará en dos tiempos: uno, al que podríamos denominar «de choque», que obliga al Gobierno a suprimir o fusionar las entidades enumeradas o relacionadas en el anexo de la propia proposición de ley, y un segundo tiempo, en el cual se establece un plazo para que el Gobierno presente un proyecto de reducción del sector público no administrativo.

He de significarles que el presupuesto de las empresas y organismos contenidos en el anexo a esta proposición de ley cuya supresión o fusión proponemos es de 1.200 millones de euros, dinero que podría utilizarse con creces para paliar la desviación del presupuesto en sanidad que ha sido de 850 millones de euros; una cantidad, la de 1.200 millones de euros, que repercutiría directamente en la atención sanitaria y en la salud de la población, y, por tanto, en su bienestar y en su calidad de vida.

En el pasado Pleno sobre política general se aprobaron, al contar con el apoyo mayoritario de los grupos de esta cámara, varias propuestas de resolución relativas al tema que hoy nos ocupa de racionalización y reestructuración del sector público. En una de ellas, el Parlament instaba al Gobierno a llevar a término una reducción del 10 por ciento de las entidades existentes al comenzar el año y de un 20 por ciento de las aportaciones presupuestarias, priorizando en esta reducción aquellos servicios públicos no esenciales para la población. También se proponía que en los ejercicios presupuestarios sucesivos de esta novena legislatura el Gobierno debía garantizar que la reducción del sector público no administrativo fuera un 25 por ciento menor del que existe en el 2011.

En consecuencia y en este contexto, el Parlamento de Cataluña instó al Gobierno a presentar en esta cámara, con carácter urgente y en todo caso antes de tres meses, un plan de racionalización, simplificación y reducción sustancial del sector público dependiente de la Administración de la Generalitat, que incluyera todos los organismos, entes y empresas que quedaran afectadas por este proceso de racionalización y reestructuración a lo largo de toda la legislatura.

El presidente de la Generalitat se comprometió en esta cámara a aplicar un plan de simplificación y adelgazamiento y redefinición de este complejo sector público que a fecha de hoy aún no se ha concretado. En las leyes ómnibus, y en concreto en la Ley de agilidad y reestructuración administrativa, se ha perdido una gran oportunidad ya que, a pesar de la denominación del título primero, llamado «supresión de organismos y entidades», tan solo se ha llevado a cabo una nimia e insignificante eliminación de organismos sin ningún tipo de repercusión ni en el conjunto de la estructura administrativa ni en el gasto público.

Ahora el Gobierno de la Generalitat no tiene solo un compromiso expresado a través de su presidente, tiene un mandato parlamentario, al haber sido aprobadas las propuestas de resolución a las que hacía referencia, y

también por esta proposición de ley que hoy presentamos y en la que esperamos contar igualmente con el voto favorable como ya lo tuvimos en las proposiciones de resolución en esta cámara.

No puedo entender por qué el Grupo de Convergencia i Unió mantiene la enmienda a la totalidad cuando votó favorablemente las propuestas de resolución a las que acabo de referirme; me parece una incongruencia.

Esta proposición de ley debería aprobarse, porque estamos en una situación de emergencia económica, en donde se ha de reducir el déficit y el gasto público en todo lo que es innecesario en el sector público. La reducción y la racionalización es además la tendencia actual de los países democráticos de nuestro entorno, ya que no solo dota a la Administración de agilidad, de eficacia y de eficiencia en la gestión, sino que supone el no tener que asignar grandes cantidades de dinero a gastos no productivos y destinarlos a áreas que tienen una incidencia directa en la calidad de vida de las personas.

Por ello, con la proposición de ley que sometemos a votación, se podrá prescindir de partidas presupuestarias, como he dicho, innecesarias y superfluas, partidas que podrán destinarse a lo que realmente hoy nos demandan los catalanes, como son la sanidad y los servicios sociales.

Muchas gracias, presidenta, *consellers*, diputados.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. (*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Nosaltres havíem presentat una esmena a la totalitat. Després de parlar, doncs, amb el Partit Popular, hem vist que algunes coses que eren les nostres discrepàncies, en el tràmit parlamentari, les podríem intentar almenys canviar o posar-nos d'acord.

I per això li hem anunciat, ja ho he fet abans amb la Mesa, li demanem disculpes, que retirem l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

D'acord, doncs, al no haver-hi esmena a la totalitat, passem als grups per fixar la seva posició. I té la paraula, en primer lloc, el Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Bé, en tot cas, ens acabem de quedar ben sorpresos, perquè..., bé, en tot cas, aquí no sé si és el lloc ni la forma de presentar una queixa, però jo crec que aquestes coses no es fan així. I més, després, doncs, d'haver intentat acordar..., amb la portaveu que després, doncs,

parlarà del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I, per tant, considerem que les formes en aquest cas han estat les pèssimes. I, en tot cas, ens posa de manifest aquest pacte ocult entre el Partit Popular i Convergència i Unió. (*Remor de veus.*) I, ho reiterem, així no es fan les coses.

Bé, en tot cas...

La presidenta

Un moment...

Montserrat Capdevila Tatché

...entrant al...

La presidenta

Senyora diputada, senyora diputada...

Montserrat Capdevila Tatché

És el torn de la meva intervenció, em semblava que havia de presentar...

La presidenta

Senyora diputada, és el torn de la seva intervenció...

Montserrat Capdevila Tatché

...la meva posició...

La presidenta

Perdoni, però com que ha dit que no són les formes, que no és la manera, es pot fer, d'acord amb el Reglament, que moments abans de presentar una esmena a la totalitat el grup que la presenta la retiri *in voce*. I és el que s'ha fet. Per tant, que quedi clar que es pot fer.

Montserrat Capdevila Tatché

Molt bé. Doncs, entraré a marcar la posició del Grup Parlamentari Socialista, que òbviament no donarem suport a aquesta moció pel mateix motiu –i per coherència– pel qual no ho vam fer fa dos anys quan el Partit Popular va presentar una proposició de llei en termes similars; certament, no igual, però en termes similars.

De fet, justament en la meva intervenció volia fer esment que en aquell moment sí que Convergència i Unió va donar suport a la proposició de llei i no a l'esmena a la totalitat, i avui havia canviat la seva posició. Bé, aquí, per tant, ens ha deixat absolutament, doncs... (*Algú diu: «Descollocats.»*) Sí, exactament, aquesta seria la paraula: descollocats. Per tant...

Bé, en tot cas, sí que voldríem dir és que en el plantejament, doncs, genèric, conceptual, que fa la proposició, òbviament, en aquell moment ja ho vam dir, doncs, hi estàvem plenament d'acord. Per tant, estem d'acord amb la simplificació, estem d'acord amb la

transparència, estem d'acord amb la racionalització de l'Administració. És més, en aquell moment, doncs, vam argumentar justament que el Govern estava fent aquell procés i, per tant, doncs, no corresponia presentar aquella proposició de llei.

També, i en aquest sentit, ens quedàvem sorpresos que el Partit Popular no presentés..., no retirés aquesta proposició de llei, atès que el Govern després va presentar sengles lleis òmnibus en què una de les excuses, un dels motius, era la simplificació i la racionalització també del sector públic. De fet, aquestes lleis òmnibus plantegen la supressió d'agències i d'altres organismes. Bé, entenc que aquest no era el fons, ja ho hem entès, la senyora Llanos de Luna... D'acord.

Per tant, en aquest sentit, per part nostra només diríem que no hi donem suport tampoc, i perquè –en aquell moment ja ho vam dir– per nosaltres el que és vàlid i és vigent és donar compliment també a allò que en aquell moment el Parlament va aprovar, en aquest cas al febrer del 2010, que és donar compliment a un pla de racionalització del sector públic arran d'unes propostes de resolució del Parlament que vam reiterar no fa massa dies quan vam tenir aquí un debat a la totalitat. I, per tant, amb aquell plantejament genèric, conceptual, estàvem d'acord. Amb el que no estem d'acord és amb el plantejament concret que aquí se'ns planteja, on se'ns plantegen supressions d'uns organismes amb les quals, òbviament, no estem d'acord.

Tot i així, pel nostre grup parlamentari, jo crec que és important recordar aquest Pla de racionalització del sector públic de la Generalitat de Catalunya, que és compliment d'aquella proposta de resolució manada per aquest Parlament i que el Govern en aquell moment va desenvolupar i va complir. Nogensmenys, aquest Pla de racionalització significa, doncs, la supressió del 26 per cent d'entitats –de 247, seixantatres desapareixien, s'integraven, es dissolien–, i afectava, òbviament, també, com es planteja en aquesta proposició de llei, societats mercantils, consorcis, fundacions i entitats autònomes, amb termes que estan aquí, però allà... (*veus de fons*), sí, arran d'un estudi d'experts, que es feia una proposta molt concreta, molt lògica, molt ordenada i molt d'acord, òbviament, amb els principis que aquest grup parlamentari aleshores va defensar i avui continuem defensant. Per tant, per coherència, he dit, presentem en aquest cas la nostra posició de no donar suport a aquesta proposta de resolució.

I en aquest sentit el que demanem és que el Govern de la Generalitat, el Govern de CiU, executi el previst en aquell Pla de racionalització del sector públic, els mandats del Parlament, i ho faci segons el previst, no deixant al calaix aquell pla, doncs, que va costar uns esforços i jo crec que un consens també en allò que abordava, que és aquest fons de racionalització del sector públic. Aquest pla preveia unes propostes d'actuació concretes, d'uns organismes concrets, i, en aquest sentit, amb aquesta lògica i amb aquest ordre i amb aquesta coherència que no veiem en aquesta proposició de llei que avui aquí se'ns presenta.

Per tant, la nostra posició quina és? Demanar al Govern de Convergència que executi aquell Pla de racionalització del sector públic, perquè el tenia, el té al calaix, i després d'un any i escaig no veiem que hagi fet cap pas si més no més enllà de deixar-lo al calaix. I se'ns treu de la màniga, en tot cas, lleis òmnibus que al que van és a dinamitar molts altres aspectes amb aquesta excusa, perquè creiem que el Govern de Convergència i Unió el que no fa –i diuen que feina feta no fa destorb– justament és posar en valor feina feta, feina feta i ben feta, i que justament ens posa en la línia d'optimitzar al màxim els recursos públics i de l'Administració pública a què jo crec que cap govern, sigui nou o sigui anterior, està en disposició de renunciar.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Mercè Civit.

Mercè Civit Illa

Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, manifestar que hem quedat sobtats, el nostre grup parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, per la retirada de l'esmena a la totalitat del Grup de Convergència i Unió; és cert que això el Reglament ho contempla i que no hi ha cap problema reglamentari, però diguem-ne que no és maco; i no és maco, sobretot, quan ja havíem parlat amb la portaveu de Convergència d'aquest tema. Vull dir, realment... O..., pitjor encara, si ho ha fet el portaveu parlamentari. Però, en fi...

Dir que, bé, ja ho ha dit la diputada socialista: el pacte Convergència i Unió - Partit Popular es va consolidant, i cada dia ho estem veient a la pràctica, perquè, ja ho dèiem, les seves polítiques econòmiques, socials i de reducció del sector públic són les mateixes i, per tant, és lògic que aquí pactin.

Nosaltres anàvem a donar suport a l'esmena a la totalitat. I per què ho anàvem a fer? Perquè aquesta proposició de llei es marca tres objectius: simplificar, reduir i racionalitzar el sector públic no administratiu de la Generalitat. Dos d'aquests objectius, la simplificació i la racionalització, creiem que, tal com es plantegen, no s'aconseguirien. I l'objectiu de reduir el sector públic, un objectiu que agrada moltíssim al Partit Popular, nosaltres no el compartim, i, a més a més, menys amb les propostes que després fan amb els annexos.

Per vostès, la racionalització i la simplificació del sector públic administratiu passa per reduir en tres categories jurídiques la diversitat d'ens públics existents avui a la Generalitat, sense cap tipus de descripció del que seria cadascuna d'elles, per fusionar organismes diversos i suprimir-ne d'altres, deixant a part el tema de les agències, que també són ens públics, que creuen que han de tindre una regulació a part, però que nosaltres pensem que tot hauria de ser un mateix paquet.

A més, ho fan sense cap tipus de justificació del que proposen. Ara, algunes coses ha dit la diputada en la seva intervenció, però en la llei no es defineix, no hi ha cap justificació d'aquestes mesures, sense cap tipus d'estudi previ de quina és la funció de cada ens públic, quin servei presten, quin impacte tindrien en la qualitat del servei públic que presten totes aquestes mesures que vostè proposen.

Haurien d'explicar on són l'estalvi i la millora, i què amaguen les seves propostes, qui hi ha darrere d'aquest canvi; quins locals es podrien estalviar, de quina gent i quins treballadores i empleats públics pensen prescindir, en quin sentit millora la racionalitat administrativa, quin n'és el benefici. La seva finalitat és la reducció pressupostària amb la subsegüent reducció de serveis públics i de personal, en base a l'eficàcia i a la racionalització?

I per què diem això? Perquè, mirin, la concreció de les seves propostes es veu en els annexos, i jo entraré en els annexos, perquè clar que després es podran modificar en tràmit parlamentari, però diuen molt –diuen molt. Què diuen? Doncs, que les empreses..., especifiquen les empreses sotmeses urgentment al procés de simplificació i racionalització dels ens públics.

I quines propostes fan? Doncs, la fusió de l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques amb l'Agència de Protecció de la Salut en un sol organisme, quan l'ICAM és una agència d'avaluació mèdica de propostes d'altres metges i que, per tant, és necessari que sigui un organisme independent de qualsevol altre tipus d'organisme de salut. No es pot ser jutge i part a la mateixa...

Però posem-ne una altra: fusionar la Biblioteca de Catalunya amb la Institució de les Lletres Catalanes en un ens autònom administratiu, quan la seva naturalesa és molt diferent. L'Institut de les Lletres Catalanes vetlla per la promoció de les lletres catalanes, pel patrimoni literari i per promoure'l a nivell educatiu. Però la Biblioteca de Catalunya és una institució de més de cent anys d'història a Catalunya, erigida per l'Institut d'Estudis Catalans, que desenvolupa una gran tasca i constitueix un fons històric; tan sols en l'època franquista va quedar reduïda la seva activitat. Amb aquesta fusió, pot ser que tornem que quedi reduïda la seva activitat? O, si no és així, es continuarà tenint la mateixa despesa i la mateixa plantilla.

O posem-ne un altre cas: l'Institut Cartogràfic i l'Institut Geològic de Catalunya, que l'Institut Cartogràfic ha presentat un expedient de regulació d'ocupació per una qüestió financera..., el volen fusionar amb el Geològic. Què volen? La desaparició d'això?

O l'Agència Catalana de l'Aigua amb l'Agència de Residus, dues agències que vénen de dues directives europees molt diferents, amb una complexitat important cada una d'elles. La seva fusió suposaria encara més complexitat.

Però quant a les supressions dels ens públics que proposa la llei... La llei, per vostès, diria: «La supressió i posterior dissolució i liquidació d'algunes entitats i empreses públiques considerades supèrflues o inne-

cessàries.» Aquí es veu la càrrega ideològica de la seva proposta. Per què? Què proposen suprimir? Evidentment, per vostès, el Memorial Democràtic, l'Institut Català Internacional per la Pau. Aquestes supressions no responen a voler racionalitzar i simplificar l'Administració. Vostès, amb aquestes propostes, el que fan és suprimir democràcia. Per vostès, el Memorial Democràtic i l'Institut Internacional per la Pau són superflus i innecessaris.

Però també es veu la seva ideologia quan volen suprimir àmbits de participació, com és el Consell de Producció Integrada o el Consell de Producció Agrària Ecològica, que aquest és qui certifica els productes ecològics. La certificació de productes ecològics ha de ser d'un ens públic, no pot ser d'una entitat privada, que és el que hauria de ser a partir d'ara. Per vostès, també l'ecologia és un aspecte superficial i innecessari.

Diputades i diputats, el meu grup parlamentari fa una crida a tots els grups parlamentaris, perquè nosaltres estem d'acord amb una reforma de l'Administració pública, nosaltres estem d'acord amb una reforma dels ens públics, nosaltres estem d'acord que l'Administració pública pugui prestar uns millors serveis als ciutadans i ciutadanes amb aquestes reformes, i així també en època de crisi, l'any 2010, el Govern ja va presentar una proposta de simplificació i reorganització de les entitats públiques que el Govern de la Generalitat no ha fet.

Però, si us plau, i ho diem per aquesta proposició de llei, ho diem per la Llei òmnibus, que sota el lema de «simplificació, racionalització» el que s'amaga són altres coses. El que s'amaga és: privatització, reducció de la participació ciutadana en les polítiques del Govern. El que s'amaga també..., i en la Llei òmnibus, amb un parell d'articles, es carreguen quantitat de lleis. Nosaltres el que creiem és que la reorganització, la simplificació i una nova organització més eficaç han de ser perquè els serveis públics siguin de major qualitat per als ciutadans i ciutadanes. Per tant, el debat de la Llei òmnibus ja el varem fer, i, per tant, en la mateixa línia va aquesta llei.

Nosaltres coincidim amb el que diu Jueces para la Democràcia, que diu que, si l'Administració no pot prestar els serveis per la ineficàcia de les lleis, el que ha de fer és modificar les lleis, i no passar-les per alt, i menys canviant organismes, perquè és un mandat constitucional que els serveis públics es prestin a partir dels organismes públics.

Diputats i diputades, nosaltres, evidentment, haurem d'entrar en el tràmit parlamentari, però realment no juguem amb l'argument de la racionalització, de la simplificació, per canviar la prestació dels serveis públics. Nosaltres estem decebuts, ho hem dit per aquest acord a què s'ha arribat; pensàvem que podríem arribar o que hauríem d'arribar a un consens de tots els grups parlamentaris a partir d'una proposta per a la racionalització de l'Administració pública i dels seus ens. Espero que en aquest tràmit parlamentari tothom siguem conscients, una, de la proposta que ja es va presentar pel darrer Govern, i dues, que l'objectiu final no po-

den ser ni la privatització, ni les retallades dels serveis públics, ni limitar la participació de la gent en les polítiques del Govern.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustríssima senyora Violant Mascaró.

Violant Mascaró i López

Bon dia, presidenta –anava a dir «consellers» o «vicepresidenta», no ho diré–, diputats i diputades. Bé, primer, no puc deixar de dir la perplexitat que ens significa la retirada de l'esmena a la totalitat que havia presentat Convergència i Unió, perquè això vol dir que aquesta proposició de llei passa a tràmit parlamentari, i això també vol dir que els hem de dir que el nostre grup polític tirarà endavant..., demanarà tantes supressions de tants articles, perquè, com ja ha estat dit i com jo també analitzaré una mica per sobre, amb el temps que tindrè, és una proposició de llei que és una trampa, eh?

Aquesta proposició de llei que presenta el Partit Popular té títol de modificació d'articles de dos decrets, explica una voluntat de simplificar les formes jurídiques de les entitats amb participació pública, però, de fet, s'esplaia –com ha dit la diputada d'Iniciativa per Catalunya– en les dues disposicions addicionals, sobretot en una de les dues, en què presenta un annex; un annex que explicita el que entén el Partit Popular per simplificar, reduir i racionalitzar el sector públic no administratiu dependent de la Generalitat de Catalunya.

Aquest objectiu, com ha estat dit en aquesta tribuna, no només és noble, sinó desitjat, però avui acaba tenint un to que l'allunya de la bondat inicial i del que s'espera que sigui una simplificació lògica, però sobretot una simplificació útil, que entenem que és l'encàrrec que tenim els que tenim responsabilitats públiques.

No crec que al grup ni a la diputada del Partit Popular se'ls hagi escapat que el mes de febrer del 2010 el Ple del Parlament va aprovar la Resolució 621, sobre la situació econòmica i les mesures per afrontar-la. En aquesta resolució, el Govern s'havia fixat com a prioritats lluitar contra la crisi econòmica i mantenir al màxim la cohesió de la societat catalana, i amb moltes mesures de curt termini, però també amb mesures estructurals; una, que m'hi fixaré especialment, és continuar la política de contenció i rigor pressupostaris i introduir la cultura de l'avaluació en el disseny i l'aplicació de polítiques públiques, i, en aquest sentit, elaborar un pla de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat. Per tant, senyors del Partit Popular –ara mateix ja també hauria de dir «senyors de Convergència i Unió»–, cultura de l'avaluació i el disseny en l'aplicació de polítiques públiques, no de la tisorada estratègica o ideològica.

Aquest pla de racionalització, com han ensenyat també les persones que m'han precedit, és extens, és descriptiu, acaba amb moltes propostes rigoroses, analitza l'estat i la tipologia del sector públic i constata aquesta descentralització horitzontal de les funcions de l'Administració. Ara bé, el que és lògic i raonable, en un moment determinat, deixa de ser-ho quan, per la dimensió o la diversitat o el control que es pot exercir sobre aquestes figures jurídiques, es perden els principis d'eficiència, eficàcia i economia que han de guiar l'actuació de l'Administració; el Partit Popular n'ha dit «hipertròfia del sector públic català». És el moment, en tot cas, d'actuar.

I com hem dit, i han dit tots, ningú no diu que l'objectiu sigui no lloable, sinó desitjable, en moments com els d'avui, com els de la situació actual, però també perquè la societat i l'Administració van tenint cada vegada funcions diferents.

Aquest pla és un primer paquet de mesures dintre un procés de reforma general de l'Administració. Aquest pla observava 245 de les entitats del sector públic i n'estudiava la normativa, la informació pressupostària, els comptes anuals, les bases de dades de la Direcció General de Patrimoni, els webs corporatius..., per tant, cultura d'avaluació. Perquè aquesta racionalització o simplificació, que en diuen vostès, s'ha de basar en criteris de necessitat o no de l'entitat subjecta a canvis; la vocació de permanència en el temps d'aquesta entitat; que els seus objectius no els pugui assumir un altre instrument que no tingui personalitat jurídica pròpia; que les seves funcions no siguin les pròpies de l'Administració central, nuclear; la seva viabilitat econòmica i financera, etcètera.

Per tant, en resulta un annex de setanta-vuit propostes d'actuació, i també de moltes estratègies d'actuació. Me'n quedo amb una, una que ens diu, així, ràpidament, que el que s'ha de racionalitzar i simplificar..., s'han d'estudiar les finalitats i les funcions del Govern. Per tant, l'Administració de la Generalitat com a instrument de funcions, d'executar funcions, segur que ha de regular, segur que ha de construir infraestructures, segur que ha de produir o ha de proveir sanitat, educació, etcètera.

Quines són les funcions que la Generalitat ha d'assumir? És necessari i convenient obrir un procés crític, en tot cas, de revisió de les funcions i programes que desenvolupa l'Administració. Per tant, es tracta de revisar el que s'està fent i per què s'està fent, i, per tant, potser el que cal és revisar altres coses, una administració..., totes les estructures administratives que la serveixen. Per tant, cultura d'avaluació, cultura de disseny en l'aplicació de les polítiques públiques.

Aquestes setanta-vuit propostes..., hi ha fusions, desvinculacions, dissolucions i integracions d'algunes d'aquestes o de moltes d'aquestes entitats públiques; totes són tocades, però sempre seguint principis de racionalització, reconcentració o reanàlisi.

Després, s'ha aprovat el Decret 4/2010, que ja concreta moltes d'aquestes accions i que són documents que han estat presentats, que han estat aprovats en aquest marc del Parlament.

M'agrada haver pogut parlar una mica d'aquest sistema de simplificació, perquè ja havia estat iniciat i perquè s'ha fet des del Govern, que és des d'allà on es pot analitzar, on es poden fer estudis rigorosos, si no és que hi ha un ens superior que té aquesta missió.

Però vostès, senyors del Partit Popular, el que fan és carregar-se per sota aquesta feina feta. No se sap ben bé si per trobar un titular fàcil en època preelectoral, perquè retallar l'Administració sempre ven, tot i que en aquest punt no és com en alguns casos que ens estava explicant la senyora del Partit Popular, diputada del Partit Popular, en què s'ha retallat Administració en moltes comunitats autònomes per afavorir l'emprenedoria. Aquí el que estan suprimint són coses com la millor certificació de productes ecològics que té el país o l'Institut Català Internacional de la Pau o el Memorial Democràtic.

Com he dit en començar, qui no està a favor de simplificar, avui que el context econòmic..., i podríem dir que les necessitats de l'Administració han canviat? Però jo els he parlat de posicionament i de voluntats polítiques sorgides d'aquesta cambra, que vénen d'acions iniciades ja el 2008. I vostès porten una càrrega ideològica, entenem que excessiva, a l'hora d'aplicar un pla de xoc en aquest annex a la disposició derogatòria.

De què parlen vostès? Què volen que pensem en aquesta cambra?, què volen que pensi la ciutadania quan proposen la supressió del Consell Català de Producció Agrària Ecològica, que és una iniciativa del sector, és a dir que és gestionada pels productors, comercialitzadors i elaboradors agraris mateixos i que han aconseguit, en només deu anys, crear un segell de prestigi i qualitat que controla, certifica i promou els productes ecològics catalans?

Aprimar l'Administració en un òrgan que l'any que ve serà autosuficient econòmicament i que significa tenir un servei públic, és a dir, objectiu i de gran qualitat, en un sector, l'agrari ecològic, que ha remuntat i que és un dels que podem dir amb orgull que té un futur clar? Quin objectiu té aquesta supressió que no sigui dur-lo o a la grisor d'un departament de la Generalitat o als operadors privats? Deu tractar-se d'un error, volem entendre, o d'una broma o d'un favor; però, en tot cas, a un altre sector més privat.

Cometen errors, i també ja ha estat dit, barrejar –barrejar– fusionar cap a un únic organisme dues àrees especialitzades, com l'ACA i l'Agència de Residus o com l'Idescat i el CEO, són discutibles pel que fa a aprimament, perquè m'estan posant en un sol organisme dues entitats amb funcions i maneres de treballar molt diferents. Realment creuen que l'Agència Catalana de l'Aigua i l'Agència de Residus poden fusionar-se en una sola agència? La complexitat de les dues agències, l'aigua de boca i la recollida selectiva..., d'on han tret que aquesta mesura anticrisi hagi passat aquells criteris que hem dit abans de funcionalitat, les mesures de racionalització que hem estat dient abans?

L'Icaen, que té com a finalitat el suport a les actuacions de coneixement, desenvolupament i aplicació de tecnologies energètiques, fusionada amb ACCIÓ,

la productivitat de l'empresa catalana. Energètica d'Instal·lacions Sanitàries, que té per missió projectes d'estalvi d'energia i racionalització energètica en l'àmbit sanitari, fusionada amb Sistema d'Emergències Mèdiques, transports hospitalaris, urgències i emergències extrahospitalàries, gestió de transport.

I la fusió de dues de les més cabdals institucions culturals del país? La Biblioteca de Catalunya amb la Institució de les Lletres Catalanes. L'avantprojecte de llei d'agilitat ja les suprimia i va ser tan gran el ressò i la protesta del sector cultural que en el nou projecte de llei hi torna a ser intacte.

Què pretenen, fer una sopa de lletres o riure's una mica de nosaltres? És no entendre moltes vegades el sector. Quins criteris han utilitzat? El de no tenir una funció clara, el de no tenir una vocació de permanència en el temps?

Senyors del Partit Popular, esperem que la rauxa supressora d'òrgans que tenen missió, objectiu i, sobre tot, sentit es calmi i retorni la voluntat de simplificar, racionalitzant tot allò que socialment i econòmicament ara no es pot assumir i tot allò que el temps i l'evolució normativa ja ens diu que s'ha de canviar.

La presidenta

Senyora diputada...

Violant Mascaró i López

Sí... Volíem dir que el Grup d'Esquerra donarà suport a l'esmena a la totalitat. En aquest cas, haurem de dir que lamentem la retirada de l'esmena a la totalitat i que votarem contra aquest punt, i que evidentment presentarem esmenes de supressió de tots els articles.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, no-Gobierno, diputados, diputadas..., hombre, yo estoy muy sorprendido, pero no porque Convergencia haya retirado la enmienda a la totalidad, sino porque aquellos grupos que en principio no estaban de acuerdo con esta propuesta no hayan presentado una enmienda a la totalidad. Esto sí que es sorprendente. (*Veus de fons.*) O sea, yo no sé ustedes de qué demonios se sorprenden. Hagan su trabajo, presenten ustedes sus enmiendas a la totalidad. Porque ellos son un noviazgo, con dificultades, pasan sus momentos más tiernos, más duros, se dejan, se juntan, pero se quieren; tienen amor, mucho amor, es un amor apasionado e intenso, con dificultades un poco culebrescas, pero óbvienlos. Si ustedes no están de acuerdo con la propuesta, por favor, presenten ustedes una enmienda a la totalidad. Seguramente la cámara se lo agradecerá y no estarán ustedes sorprendidos de la actitud amorosa del Partido Popular y Convergencia.

Bueno, hablando del tema... Nosotros no estamos sorprendidos, porque no íbamos a apoyar la enmienda a la totalidad, esta inexistente, porque nos parece bien que se discuta sobre el tema. Nos parece bien porque es un tema que ya huele, y huele mucho. Porque sí que es cierto que hubo un informe del anterior tripartito para reducir de 245 a 142 entidades públicas, pero no lo hicieron –no lo hicieron, no están, casi, no lo hicieron. No sé por qué no lo hicieron. Supongo que porque no se pusieron de acuerdo entre ustedes.

O sea..., que ustedes pidan consenso en la cámara cuando ni entre ustedes tuvieron la capacidad de consensuar sobre un informe que ustedes habían encargado..., es de puro delirio. Por lo tanto, si alguien tiene una propuesta y la hace, uno la discute y aporta lo que uno considera, sobre los principios y sobre los objetivos y sobre los resultados. Esto es un parlamento, señores, ¡aunque a veces no lo parece!

Entonces, si los principios son, de esta propuesta, la simplificación, la racionalización, la reducción y la reestructuración del sector público, nosotros estamos dispuestos a debatirlo, porque creemos que es imprescindible y necesario. Es una obligación de este Gobierno acometer un proceso de simplificación y racionalización del perímetro de la Administración y de su sector público, que es de un orondo... Ha alcanzado..., es como el universo, hubo un *big bang* en los ochenta, cuando la creación..., bueno, con el inicio de la Generalitat, que no ha parado, sigue creciendo, sigue creciendo –sigue creciendo, sigue creciendo–, y hay que pararlo y hay que reducirlo, hay que contraerlo.

Evidentemente, cuando uno tiene obesidad mórbida y tiene problemas de salud, es difícil que uno haga lo que tiene que hacer siempre, que es una dieta equilibrada y sana. Entonces, uno tiene que tomar medidas difíciles: o la liposucción, ¿verdad?, o una dieta estrictísima.

Este Gobierno ha optado por un *peeling*, de momento; un *peeling*, porque lo de las leyes ómnibus es una broma, una broma pesada, muy mala broma. Porque solo hace lo que hace su Gobierno: buenos titulares. Este es un gobierno de los mejores titulares, le decíamos, y de los mejores titulares de leyes. La ley ómnibus propone lo que no hace.

Por lo tanto, si esta propuesta sirve para que discutamos en cámara, en sede parlamentaria, sobre esta racionalización imprescindible, pues, adelante, hagámoslo, porque eso significará que conseguiremos reducir el coste de nuestra Administración pública y que podremos usar esos recursos necesarios para lo que sirven.

Antes decían..., decían que había muchas entidades superfluas e innecesarias. No, no... –no, no, no–, han sido muy necesarias y muy útiles de una forma de entender la Administración pública y su gestión. Como una especie de agencia de colocación de personas, amigos y conocidos. Y ya es hora de que –y acabo presidenta– la Administración sirva para aquello por lo cual los ciudadanos pagan impuestos, que es para gestionar correctamente.

Ojalá los principios de una administración austera y rigurosa no devengan solo de la aprobación de un proyecto de ley o de unas propuestas concretas, sino de unos principios que esta Administración, el Gobierno de la Generalitat, incorpore como una forma de gestionar lo público. No lo ha hecho hasta ahora. Esperemos que a partir de este debate parlamentario –que espero que sea fructífero– se consiga.

Gracias, presidenta; gracias no-Gobierno; gracias, diputados.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Des del nostre subgrup parlamentari, la veritat és que volfem votar a favor d'aquesta esmena a la totalitat que s'havia presentat, però ha desaparegut en aquest primer tràmit parlamentari, s'ha retirat i hi ha hagut un acord amb el Partit Popular. Cosa que, la veritat, des de Solidaritat Catalana per la Independència, lamentem el doble raser que utilitza Convergència i Unió amb les esmenes a la totalitat que presenta. Quan les presenten els independentistes amb una llei de declaració de la independència o amb un llei de dació en pagament, les mantenen, les voten o s'abstenen, oi? I, per tant, bloquegen i impedeixen que es pugui mantenir la tramitació parlamentària. Quan les presenten el Partit Popular les negocien i les retiren. En tot cas, aquestes són les preferències que es mostren per part del Grup Parlamentari de Convergència.

Nosaltres anàvem a votar a favor d'aquesta esmena a la totalitat perquè estem d'acord amb la racionalització: racionalització, sí, però no així, com la pretén el Partit Popular que és bàsicament pel broc gros, que és agafar la destrat i seccionar el que és l'Administració de la Generalitat de Catalunya al seu gust, amb una orientació molt més política, molt més ideològica, molt més espanyolista que no pas, realment, d'eficiència i de racionalització administrativa.

Perquè és curiós que els models d'agència, els models de creació d'organismes autònoms, els van impulsar precisament aquells amb la seva orientació ideològica. És a dir, si era per fer més eficaç l'Administració, més eficient, per poder especialitzar l'Administració en determinats àmbits de treball i d'intervenció pública, que un model d'agència, per tant, molt més especialitzat permetia, precisament, racionalitzar i fer més eficient l'Administració. És a dir, és aquest el model que es va seguir per part de la Generalitat de Catalunya que venia, precisament, d'aquests criteris d'eficiència i de racionalització. Ara el que toca és tot el contrari.

Quina garantia hi ha que reduir o fusionar organismes autònoms ens porta una major racionalització? Depèn. Si es contracta més personal per part d'un d'aquests organismes, s'engreixarà l'Administració; si el que es fa és, precisament, ser molt més eficaç, molt més eficient.

cient i poder fer la mateixa tasca amb menys personal administratiu, es farà més racional i més eficient l'Administració. I això no depèn del nombre d'organismes autònoms. Això depèn de com es gestionen aquests organismes autònoms. Nosaltres entenem que s'ha d'analitzar cas per cas. No pot plantejar-se aquí un annex de desenes d'organismes autònoms, molts, com s'ha dit anteriorment, amb una clara orientació ideològica, per carregar-se'ls. Aquí el que s'ha de fer és analitzar, cas per cas, i, per tant, no entenem que s'hagi de fer a través d'una llei que, pel broc gros, el que fa és tocar i suprimir tots aquests organismes autònoms.

D'altra banda, creiem que vostès s'obliden de quin és el principal problema de l'Administració pública a Catalunya, que és que el que vostès han de liquidar és l'Administració pública espanyola a Catalunya. El que vostès han de liquidar i s'han de preocupar és de suprimir el Ministeri d'Habitatge, el Ministeri de Sanitat, el Ministeri d'Educació... Per què no comencen retallant i suprimint aquests ministeris? La Delegació del Govern a Catalunya també se la poden carregar. Es poden carregar la Guàrdia Civil i la Policia Nacional, que no fa cap tasca avui a Catalunya i que podria ser traspasada als Mossos d'Esquadra. Què fan milers de policies, de guàrdies civils, al nostre país en aquests moments quan no tenen pràcticament cap competència? Què fa l'exèrcit a la caserna del Bruc? Què fan els militars espanyols a Catalunya en aquests moments? Què fan fent exercicis militars a Collserola? Per què no es carreguen tot això? Per què no suprimeixen tots aquests organismes que no tenen absolutament cap tipus d'eficàcia i de necessitat a Catalunya? Presentin una proposició de llei per enviar al Congrés dels Diputats per simplificar efectivament l'Administració pública, la que sobra, l'espanyola, al nostre país.

Mirin, nosaltres li presentarem esmenes en aquest sentit, ja que anem a simplificar, i que anem a reduir, i que anem a ser més eficients, i que anem a racionalitzar, doncs, començarem a racionalitzar allò que fa més nosa, que és precisament aquells que no tenen cap competència al nostre país i que hi destinen milers i milers de funcionaris i milions i milions d'euros, d'aquells diners que paguem els catalans, que se'n van a Madrid...

La presidenta

Senyor diputat...

Uriel Bertran Arrué

...que no tornen al nostre país i que es destinen a aquestes despeses inútils.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, en primer lloc, demanar disculpes als grups que m'han precedit en el sentit que hem retirat l'esmena a la totalitat que havíem presentat, però, com bé deia l'il·lustre diputat senyor Jordi Cañas, tots i cadascun dels grups parlamentaris que estem en aquesta cambra podríem haver presentat una esmena a la totalitat, i no ho han fet. Llavors, crec que no ha de suposar la càrrega només de cara a Convergència i Unió.

Hem retirat la nostra esmena a la totalitat per un motiu evident, i és per la intervenció de la senyora Llanos de Luna, la il·lustre diputada senyora Llanos de Luna, perquè amb la seva intervenció ens ha donat a entendre que hi han moltes mesures en què podem arribar a un acord i que podem, en via parlamentària, arribar a un bon text. No estem d'acord amb el llistat de què més tard parlaré, però de totes maneres creiem que podem arribar a un bon consens. I per això la retirada de l'esmena.

En primer lloc, dir que coincidim en la necessitat d'un nou model de sector públic, ja que hi estem d'acord i que a més a més el Govern ja fa temps que hi treballa per poder aconseguir-ho.

En primer lloc, diputats i diputades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, dir-los que coincidim en la necessitat de simplificar els tipus d'entitats instrumentals que integren el sector públic de la Generalitat de Catalunya, bàsicament i sobretot pel que fa als organismes públics. Entenem que alguns dels organismes actuals es poden considerar obsolets; per exemple, les entitats autònomes de caràcter comercial, industrial o bé financer, o bé les gestores de la seguretat social.

En aquest sentit, i tal com ja he dit anteriorment, el Govern ja ha començat a treballar per tal de poder preveure un nou model del sector públic que simplifiqui i racionalitzi el model actual, partint de la base que aquesta regularització ha de ser completa, és a dir que abasti l'estructura departamental i també el conjunt d'entitats instrumentals, inclosos els consorcis i les fundacions. Pensem que d'aquesta manera es regularia el conjunt de l'organització de l'Administració de la Generalitat, tenint en compte la consistència interna del model i la congruència amb les condicions actuals de l'entorn, les condicions que estem vivint avui en dia.

Amb l'Acord de govern de 23 de setembre de 2008, pel qual s'aproven els criteris per a la creació i modificació d'entitats del sector públic de la Generalitat i per a la incorporació o participació en d'altres, ja no es poden crear actualment organismes que es puguin tipificar com a entitats autònomes de caràcter comercial, industrial, financer o entitats gestores de la seguretat social, i a més a més es limita la tipologia d'entitats a les que exposaré a continuació: les entitats autònomes administratives, les entitats de dret públic sotmeses al dret privat, les societats mercantils, els consorcis i les fundacions. Igualment, l'acord esmentat estableix una sèrie de requisits que han de reunir aquestes entitats,

amb la qual cosa es limita la seva creació i es clarifica la tipologia a emprar en cada cas concret.

Passant ja a una explicació més concreta sobre la proposició de llei proposada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, des del nostre grup, des del Grup de Convergència i Unió, creiem que una regulació completa del sector públic implica definir els diferents tipus d'entitats instrumentals i per tant d'organismes públics. La proposta sembla preveure tres tipus d'entitats públiques: per un costat, les entitats autònomes administratives; d'altra banda, les entitats de dret públic que s'han d'ajustar en la seva activitat al dret privat, i previsiblement les agències. Sembla un model un pèl confús i complex en què no queden clares les possibles diferències entre les agències i els altres tipus, i, per tant, en principi, susceptible de ser simplificat.

Com a darrer punt, no puc finalitzar la meua intervenció sense posar de manifest i recordar les recents actuacions relatives a la simplificació i racionalització del sector públic. És posició compartida amb el grup parlamentari proposant que resulta excessiu el nombre d'entitats que conformen el sector públic de la Generalitat de Catalunya. I en aquest sentit el Govern de la Generalitat ha presentat diverses iniciatives recollides en els projectes de llei d'agilitat i reestructuració administrativa, de simplificació i millora de la regulació, i de promoció de l'activitat econòmica, que s'han d'afegir a les previsions contingudes en la Llei 7/2011, de 27 de juliol, de mesures fiscals i financeres.

També, en allò que no necessitava rang de llei el Govern, en sessió duta a terme el dia 2 d'agost de 2011, va adoptar un acord sobre mesures de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic. L'acord, després de revisats els acords de govern d'1 de juny i de 29 de juny de 2010, manté en vigor les previsions de dissolució, integració o desvinculació d'entitats, llevat d'algunes mesures que es va considerar necessari deixar sense efecte o revisar, i estableix nous mandats de dissolució, alienació o liquidació d'ens.

El conjunt de totes aquestes iniciatives comporta a dia d'avui, ara com ara, un escenari d'extinció de vuitanta-tres personificacions jurídiques, de, entre altres, consorcis, entitats autònomes, fundacions, societats mercantils i altres, que ha de quedar completat com a màxim el dia 31 de desembre de 2012. A tall d'exemple, les decisions esmentades impliquen o implicaran en el seu conjunt la supressió d'organismes públics com poden ser, entre d'altres, l'Entitat Autònoma de Difusió Cultural, l'Institut Català de Crèdit Agrari, el Laboratori General d'Assaig i Investigació, l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil, l'Agència de Seguretat Industrial, els governs territorials de salut, configurats com a consorcis.

S'ha de tenir en compte, igualment, que aquestes mesures no es limiten a reduir o simplificar el nombre d'entitats instrumentals, sinó que també tenen la voluntat de racionalitzar el model del sector públic. I en aquest sentit s'ha de valorar la incidència que han tingut o tindran en la reducció del nombre d'entitats autònomes de caràcter comercial, industrial o financer, o

altres ens públics que queden fora de la tipologia prevista en l'Acord de govern de 23 de setembre de 2008.

Quant al llistat, com bé deia abans, que afegeixen el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, de supressió i fusió d'ens, no hi estem d'acord. No estem d'acord amb el llistat en concret, però crec que serà en tràmit parlamentari on podrem arribar de ben segur a un bon acord.

La iniciativa proposada té bona intenció, té una bona intenció, i per aquest motiu des d'aquest grup parlamentari hem retirat la nostra esmena a la totalitat. L'únic és recordar-los que la responsabilitat dels grups parlamentaris que som en aquesta cambra, inclòs el Grup de Convergència i Unió, no és la de fer la feina que ha de fer el Govern, ha de ser la feina d'acompanyar el Govern a poder actuar; el Govern de la Generalitat ha d'actuar en un procés que ha d'anar acompanyat de serenor, de reflexió i d'estudi per tal de fer amb les màximes garanties les reformes necessàries, i des del Parlament de Catalunya prendre les mesures que podem fer des del moment en què estan en tràmit parlamentari.

Des de Convergència i Unió, crec que en farem un bon text parlamentari. I per això el nostre sentit de vot.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Moltes gràcies.

Acabats els torns, i atès que ha estat retirada l'esmena a la totalitat, la iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Propostes

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de modificació de les províncies de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 270-00008/09) i la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1985, del 19 de juny, del règim electoral general (debat de totalitat) (tram. 270-00009/09)

I passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de modificació de les províncies de Catalunya.

Atès que el punt cinquè de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1985, de 19 de juny, del règim electoral general, que també ha estat presentat pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i d'acord amb la Junta de Portaveus, els proposo substanciar el debat de totalitat d'ambdós punts en un únic debat i procedir posteriorment a fer dues

votacions separades, una per a cada proposta presentada. (*Pausa.*)

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta les dues iniciatives, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Molt bon dia. Presidenta, diputats, il·lustres diputats, en tot cas, des del Grup Parlamentari d'Esquerra portem a debat a aquesta cambra parlamentària dos temes que tenen una certa vinculació, tot i que no són exactament el mateix i que per tant s'hauran de veure en dues votacions diferenciades.

Deixin-me que faci un cert repàs històric de com arribem al punt d'avui. I, per tant, em sembla que la història ens explica un seguit de qüestions que són interessants de conèixer. L'any 1979, l'any 1978 i l'any 1979, amb l'aprovació del text constitucional i amb l'aprovació de l'Estatut de Catalunya, es configura un model d'organització territorial d'aquest país que podríem qualificar en aquells moments com un sistema obert; era un sistema a punt de ser estrenat i que, per tant, permetia un marge de maniobra prou ampli per començar a aplicar el nou estat autonòmic que naixia en aquell moment.

Així és que una primera llei de l'any 80, concretament la Llei 6/1980, de 17 de desembre, de transferència urgent i plena de les diputacions catalanes a la Generalitat, prefigura un model, intentant traspassar tot el que són les competències de les diputacions a Catalunya a la Generalitat de Catalunya.

Aquest primer intent per part d'aquest Parlament topa ja directament l'any següent, el 1981, amb una sentència del Tribunal Constitucional que declara que la normativa catalana, aquesta llei catalana no és ajustada a la realitat constitucional, i per tant comença un rosari de traves que ens hem anat trobant en el seguit dels trenta anys següents.

A partir d'aquí, a partir d'aquest moment, s'esdevenen alguns fets històrics, la LOAPA, i a partir d'aquí hi ha un procés expansiu per part de l'Estat en les seves competències que anomenaríem «bàsiques», comença un procés d'expansió que fa com l'aigua que s'escola per tots els forats haguts i per haver, i, per tant, no deixa capacitat ni deixa que el legislador autonòmic tingui capacitat de maniobra.

Malgrat tot això, el 1987 hi ha un nou intent per part del legislador autonòmic d'intentar articular una certa organització territorial amb les limitacions que hem dit abans. Fruit d'això neixen la Llei 5/87, del règim provisional de les competències de les diputacions provincials; la Llei 6/87, de 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya; la Llei 7/87, sobre les actuacions públiques en la conurbació de Barcelona, i la Llei 8/1987, sobre el règim municipal i de règim local de Catalunya.

Aquestes lleis tornen a topar de nou amb la legislació, amb les sentències del Tribunal Constitucional; tor-

nem a trobar que la regulació en règim local es troba limitadíssima en la seva aplicació, atès que la Llei de bases de règim local limita tota actuació per part del legislador català, i per tant seguim en aquest rosari, diguem-ne, de: la Generalitat o el Govern de Catalunya i el legislador català intenten sortir-se'n i es troben traves constants per part del legislador espanyol.

Un nou intent sorgeix a partir del 2003, i a partir d'aquí s'aprova la Llei de vegueries i la Llei de l'Àrea Metropolitana, lleis aprovades gairebé al final del mandat del Govern d'entesa; concretament la Llei 30/2010 s'aprova a finals de juliol del 2010, i la Llei de l'Àrea Metropolitana també s'aprova en aquestes dates. És el fruit de molt de temps de treball, de molta discussió a nivell intern, de molta discussió amb persones, diguem-ne, coneixedores de l'àmbit, en un intent de superar la legislació espanyola, tan limitadora i tan limitativa dels nostres drets com a pobles.

Aquestes dues lleis, especialment la de vegueries, a diferència d'altra legislació que hi havia hagut anteriorment, que obviava les competències de l'Estat, malgrat, diguem-ne, haver de sentir-nos sotmesos de nou com a poble i de no tenir prou capacitat per articular-nos, reconeixen la capacitat de l'Estat en la seva regulació i, per tant, el que fan és reconèixer que, perquè aplicable el règim de les vegueries a Catalunya, cal un seguit de modificacions legislatives en l'Estat espanyol.

Fruit d'això..., és pel que nosaltres portem, com a grup parlamentari, aquest seguit d'iniciatives a aquest Ple del Parlament, com a pas previ per traslladar a Madrid un seguit d'iniciatives que calen, que són concretament dues, que les analitzarem amb posterioritat. Entenem que la feina feta fins ara ha estat rigorosa, ha estat molt rigorosa per part del Departament de Governació, per part dels diferents consellers del Departament de Governació que han passat aquests set darrers anys pel departament, i que, per tant, no era un intent de sortir a la palestra amb una norma que sabem que no va enlloc, sinó la voluntat clara de poder anar avançant en aquest sentit.

Entenem, doncs, que aquesta és la situació que teníem fins avui en dia, i la situació actual que ens trobem i que motiva també aquestes iniciatives és que el mes de juny d'enguany el Govern porta una modificació de la Llei de vegueries precisament en aquest Ple, en aquesta cambra, amb unes paraules que, en boca de la presidència, eren que calia, que s'havien de fer unes modificacions a la normativa estatal per fer viable i aplicable la Llei de vegueries en la seva totalitat, i que, per tant, com que només s'hauria pogut aplicar de manera parcial la Llei de vegueries en el seu moment, doncs, del que es tractava era d'aturar el procés.

Doncs bé, en aquella presència o en aquella compareixença per part de la vicepresidenta, se'ns va dir que el Govern havia pres un acord per tirar endavant algunes modificacions legislatives per fer possible la Llei de vegueries. De moment no n'hem vist cap, cap d'aquestes iniciatives han vist la llum o han tingut entrada en forma de projecte de llei. Per tant, nosaltres, conscients de la situació..., i a més a més amb molta

antelació, perquè aquestes propostes van ser entrades fa sis mesos, que, per tant, diguem-ne, no hi ha cap tipus d'estratègia política en aquesta..., si no és la voluntat, la clara voluntat de desenvolupar la regulació de les vegueries, que tinguem clarament una regulació pròpia d'aquest país i que, per tant, és el que ens motiva; igual que ens va motivar en el moment en què estàvem al Govern per tirar endavant aquestes iniciatives, ens interessa que des de l'oposició també es vagin fent. Per tant, des d'aquí instem, insistim al Govern i fem una política de mà estesa per debatre i tirar endavant aquest tema.

Entenem –i això ja ho hem dit en diverses ocasions, perquè algú també ens ha posat en dubte aquests dies de la tramitació i de negociació prèvia a la presentació d'aquesta iniciativa– que no estan d'acord amb el continent, que estan d'acord amb el contingut..., però, al revés, que estan d'acord amb el continent, que hem de debatre, que hem de discutir sobre el tema de les vegueries, que no estan d'acord amb el contingut de la proposta presentada. Doncs, ja els ho dic ara, i els ho dic a tots els grups parlamentaris, especialment a aquells que els fa més por aquest tema ara a última hora i que, en tot cas, no..., o han dit que no donaran..., o que votaran a favor de l'esmena a la totalitat que s'ha presentat: debatem el tema, portem... En definitiva, en un parlament el que es fa és debatre i, per tant, portem... Entenem que aquest tema és important per al país.

Important en la línia també, com ha apuntat el Govern en algunes ocasions, de simplificació de l'Administració. Estem d'acord que el sistema organitzatiu territorial avui en dia, per les limitacions que hem explicat anteriorment, està molt carregat en certes administracions on es produeixen duplicitats, hi estem d'acord, i en el nostre intent des del Departament de Governació ja vam anar en aquesta línia d'intentar simplificar i, per tant, plantejàvem aquest model de vegueries amb un sistema molt més simplificat de consells comarcals. Ens sembla que aquesta és la línia encetada, és la línia compartida per molts de vostès; per tant, encetem també aquest debat en seu parlamentària, que és on pertoca.

Per tant, hi insisteixo, mà estesa, no hi han apriorismes en aquesta proposta de debat; és evident que hi ha una proposta clara sobre la taula, però d'alguna manera o altra ens havíem de posar a treballar.

Per tant, aquest és el model que a nosaltres ens sembla que pot tirar endavant. Entenem que és una proposta de treball, que no és l'única possible ni l'única viable, i, per tant, des d'aquí oferim a tots els grups parlamentaris que donin suport a la tramitació d'aquest projecte, que no vol dir estar d'acord..., hi insisteixo, votar en contra de l'esmena a la totalitat no vol dir estar d'acord amb el contingut de la proposta que presenta Esquerra Republicana, sinó estar d'acord que aquest tema es debati en seu parlamentària i puguem començar a engegar aquest tema. Per tant, jo els demano aquesta reflexió: no es mirin el contingut, sinó que mirin-se el continent. Per tant, demanem suport perquè aquesta proposta pugui iniciar el tràmit parlamentari.

En definitiva i en el fons del debat plana el que és evident que patim en aquest país: que la petrificació de les normes espanyoles, amb la seva Constitució al capdavant, és una de les xacres que hem patit com a país. Quan hem volgut articular-nos com a país, quan hem volgut dotar-nos d'una estructura pròpia molt adequada a la nostra realitat municipal i a la nostra realitat organitzativa, hem estat incapaços de fer-ho, no perquè com a país no hàgim tingut capacitat de fer-ho, no perquè com a país no hàgim tingut capacitat de recuperar velles institucions que havien funcionat en aquest país i actualitzar-les, sinó perquè tot això s'ha vist privat constantment per la..., diguem-ne, amb les ganes d'homogeneïtzar, amb aquelles ganes uniformistes del model espanyol que des del 1833 planen en tot el model organitzatiu i el model d'organització territorial de l'Estat espanyol. No hi ha possibilitat d'escapar, no hi ha possibilitat de presentar organitzacions modernes, perquè el Govern espanyol, el model espanyol, està antiquat, al 1833, i és incapaç de superar ni haver d'arribar a l'era d'internet. Per tant, ens sembla que això és un dels mals que pateix aquest país, no només en l'àmbit de l'organització territorial, però sí que, entenent l'organització territorial com un dels àmbits principals de..., neutrals i nuclears d'aquest país, entenem que el fet de no poder fer una pròpia organització limitada molt la nostra capacitat d'autogovern.

Ja, deixin-me entrar en les modificacions concretes que proposem. En un primer cas, proposem una modificació dels límits provincials de les quatre demarcacions de Catalunya. És evident que amb el mapa actual, amb el mapa territorial actual, l'encaix de les set vegueries..., de les vuit vegueries que nosaltres pretenem... Són set, les que estan previstes a la Llei de vegueries, però nosaltres seguim defensant i lluitant per la vegueria del Penedès, i, per tant, entenem que aquesta vuitena vegueria també ha d'estar en l'horitzó, diguem-ne, d'una eventual modificació de la Llei de vegueries. En tot cas, el que pretén aquesta modificació de límits provincials és que puguem encaixar, puguem donar prou amplitud al mapa provincial, perquè després puguem encaixar les vegueries en el seu interior.

D'acord amb la disposició transitòria primera de la Llei de vegueries, per fer efectives algunes de les vegueries cal alterar els límits provincials. És a dir, es podrien constituir inicialment, d'acord amb la mateixa llei, les vegueries de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona. En un segon moment, la modificació del règim electoral general provocava la creació de la vegueria de les Terres de l'Ebre, però per constituir l'Alt Pirineu i l'Aran, o la Catalunya central, i una eventual possibilitat, la del Penedès –que no es contempla aquí, però que en tot cas podríem parlar-ne–, queda clar, doncs, que calia aquesta modificació provincial per fer un encaix.

Aquest és el drama d'aquest país: no tenim capacitat d'autoregular-nos. Perquè, si ens n'anem al model de la província única, que en altres èpoques el catalanisme havia propugnat també, seríem castigats per la legislació electoral espanyola. I, si ja estem prou castigats en aquests moments en el context i en el conjunt

espanyol, només ens faltaria perdre diputats per una modificació legislativa. Per tant, hem de jugar amb les armes que tinguem, hem de ser prou intel·ligents per no perdre prou pes polític.

Entenem, doncs, que aquestes modificacions dels límits provincials han de permetre tirar..., i dibuixar o configurar les futures demarcacions veguerials. Hi insisteixo, estem oberts a tot; segurament es pot parlar. Potser no pertoca en aquests moments fer el dibuix d'algunes de les vegueries, però, si això ha de generar consens, nosaltres estem disposats a parlar de tot, tot i que no renunciem a les vuit vegueries en què entenem que ha d'estar estructurat aquest país.

La segona de les iniciatives que portem, es tracta d'una modificació de la Llei orgànica 5/1985, de la Llei del règim electoral general. Bàsicament, en aquests moments la configuració dels òrgans de segon grau dels ajuntaments, els ens supralocals, del que són les diputacions i el que haurien de ser les futures vegueries, es basa en uns partits judicials de l'any 1979, partits judicials que no tenen res a veure amb l'actualitat, que, per tant, diguem-ne, generen disfuncions tant en la mateixa configuració de l'òrgan com en el mateix reconeixement per part dels electors d'aquests ens provincials, perquè qui hi va, no se sap ni com hi va, ni a qui pertany, ni quin és el model.

Tenim disfuncions claríssimes, com els ajuntaments de Viladrau i Espinelves, que estan inclosos en el partit judicial de Santa Coloma de Farnés, quan pertanyen a la província de Barcelona i a la comarca d'Osona. Tenim el cas d'ajuntaments de la comarca del Vallès Oriental que pertanyen al partit judicial d'Arenys de Mar; per tant, diguem-ne, la vinculació és clara, que no existeix de manera immediata.

Per tant, el que fem i el que demanem és que els partits judicials que s'hagin de tenir en compte per determinar els càrrecs electes que han d'anar a les diputacions o a les vegueries siguin de base comarcal. Aquesta base comarcal ens sembla que permetria, pel fet que la comarca és un ens reconegut, no només des de la seva vessant política, sinó des de la seva vessant social, permetria una major identificació entre el que seria l'electe i l'elector, i, per tant, guanyaríem també en punts, diguem-ne, de cara a la ciutadania, en aquella diferenciació, que a vegades sembla que els electes no representen l'electorat ni l'elector.

Entenem també que la mateixa organització...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant, eh?

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, gràcies, presidenta, un segon. En tot cas, entenem també que la focalització territorial de les divisions de la mateixa institució supralocal permetria també molt més focalitzar la política d'aquests ens locals; permetria també al mateix moment fer transferències bé dels consells comarcals cap a la diputació o la vegueria i a l'inrevés, i, per tant, guanyaríem en eficàcia.

És evident que aquesta modificació ha de tirar endavant si volem veure feta i que vegi la llum la vegueria de les Terres de l'Ebre. Actualment els partits judicials de l'Ebre es configuren tots en el cas..., van a..., diguem-ne, computen pel partit judicial de Tortosa, i, per tant, si computessin per cadascuna de les comarques, podríem realment tenir un òrgan que representés cadascuna de les comarques.

No vull acabar la meua intervenció sense agrair públicament la tasca realitzada per la diversa gent que ha passat pels diversos departaments de Governació des de l'any 2003, però especialment vull focalitzar l'agraïment en les figures dels consellers Carretero, Puigcercós i Ausàs, que hi van dedicar moltes hores i molta dedicació perquè una nova organització territorial fos possible per a aquest país.

Gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes a la totalitat té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Vicepresidenta, señoras y señores diputados, para tratar correctamente la cuestión de las veguerías, tenemos que partir de la realidad jurídica, de la legalidad. Los municipios catalanes, las provincias catalanas, no forman parte de la organización territorial de la Generalitat de Catalunya. Los municipios y provincias catalanas, como los municipios y provincias del resto de España, forman parte de la organización territorial del Estado. Por esta razón tan evidente y tan fácil de comprender, ni el Gobierno autonómico de Cataluña –la Generalitat– ni el Parlamento autonómico de Cataluña –esta cámara– pueden decidir sobre las provincias o los municipios catalanes. Es una intromisión en las competencias del Estado.

El Estatuto de autonomía que aprobó este Parlamento en junio de 2006, y que luego resultó ser contrario a derecho en numerosos artículos, determinó que el Gobierno autonómico se ejercería territorialmente según los ámbitos denominados «veguerías», que el Consejo de Veguerías substituiría a la diputación y que esta nueva organización territorial catalana se regiría según ley del Parlamento catalán. Estos conceptos, que se corresponden con los artículos 90 y 91 del Estatuto de autonomía, mezclan y confunden conceptos y competencias que la sentencia del Tribunal Constitucional aclaró.

Por una parte, según la sentencia, la Generalitat puede organizar territorialmente sus servicios en veguerías, vegueríos, condados, mandaciones o cualquier otro ámbito territorial, medieval o no, que decida. Sin embargo, la organización y estructura provincial es legalmente intocable desde una autonomía, porque, como hemos dicho, es parte del Estado. Las provincias son literalmente, según el artículo 141.2 de la Constitu-

ción, la división territorial para el cumplimiento de las actividades del Estado.

Por ello, el Tribunal Constitucional aclaró, en el fundamento jurídico 40 de la Sentencia 31/2010, que la previsión estatutaria de la existencia de las veguerías no puede suponer la supresión de las provincias en Cataluña ni las de sus funciones constitucionales. Es decir, legalmente podrían convivir dos niveles de Administración territorial en Cataluña: las provincias, como estructura estatal, y las veguerías, como estructura descentralizada de la Generalitat.

Las veguerías dependientes de la Generalitat, a efectos de funcionamiento, financiación y regulación, son constitucionalmente posibles como una nueva entidad local, como un nuevo nivel administrativo. La pregunta es: ¿podemos los catalanes soportar otro nivel administrativo?

Hay que recordar que Cataluña es el territorio español con más niveles administrativos. Los catalanes estamos soportando la Administración más pesada de toda España. Cataluña tiene hoy seis niveles administrativos frente a los cuatro niveles del resto de España; dos niveles administrativos más con sus correspondientes funcionarios, consejos, edificios... En definitiva, dinero público gastado sin que los ciudadanos catalanes percibamos ninguna ventaja, ninguna mejora en relación con la Administración pública del resto de España. Pues bien, con las veguerías pasaríamos a mantener otro nivel más, siete niveles administrativos en Cataluña.

Parece paradójico que, frente a los esfuerzos de racionalización del gasto público, frente a los esfuerzos para tener una administración más ágil, más eficiente, más barata, que es la tendencia de las administraciones más modernas, en Cataluña dupliquemos las estructuras administrativas haciéndolas más complejas y más pesadas.

En el Partido Popular pensamos que la línea correcta de actuación, la que nos conviene a los ciudadanos es la contraria: simplificar y abaratar la gestión pública reduciendo niveles administrativos. Como venimos diciendo al Gobierno de Convergència i Unió desde hace más de un año, en momentos de crisis financiera la racionalización y el abaratamiento de la Administración son previos y prioritarios a plantear cualquier recorte. Por ello, nunca apoyaremos que el dinero de los catalanes se destine a engordar la Administración territorial. Nuestras propuestas van e irán en la línea contraria: simplificación y abaratamiento de la Administración, que es la propuesta que hemos traído a este mismo pleno.

Sin embargo, la sentencia del Tribunal Constitucional sobre el *Estatut* planteó una interpretación, una salida algo más racional a la cuestión de las veguerías. Leemos en el fundamento jurídico 41: «Nada se opone, por tanto, a que, a efectos estrictamente autonómicos, las provincias catalanas pasaran a denominarse veguerías.» Es decir, sería legal simplemente cambiar el nombre de provincia a veguería, como una cuestión meramente semántica. En este caso, no se crearía un nivel administrativo adicional, pero debe quedar cla-

ro que las provincias, llamadas veguerías en Cataluña, seguirían cumpliendo las actividades del Estado en Cataluña, no pertenecerían a la organización autonómica.

Y, por tanto, como dice la sentencia del Tribunal Constitucional en el fundamento jurídico 41, «si la veguería no fuera sino la denominación de la provincia en Cataluña, en ningún caso la creación, modificación y supresión así como el desarrollo del régimen jurídico de las veguerías podrían regularse entonces por ley del Parlamento catalán». Es decir, en Cataluña podemos llamar veguerías a las provincias catalanas, que no dejan de ser sino provincias en cuanto a su dependencia estatal, funcional y legislativa.

También aclara la sentencia, en el fundamento jurídico 41, que los consejos de veguería pueden substituir a las diputaciones en el exclusivo caso de que los límites geográficos de las veguerías coincidan con las provincias. La sentencia añade en el mismo fundamento jurídico 41 que «de substituir los consejos de veguería a las diputaciones, corresponderá a la legislación del Estado determinar su composición y el modo de elección de sus miembros, correspondiendo también a la normativa básica estatal regular sus competencias en el orden local». Es decir, en Cataluña podemos llamar consejos de veguería a las diputaciones, que no dejan de ser sino diputaciones en cuanto a su dependencia estatal, funcional y legislativa.

Como vemos, para no crear un nivel administrativo autonómico nuevo, con los costes y la complejidad que esto supone, podemos optar por un cambio semántico para las provincias y las diputaciones, incluso se puede proponer un cambio en los límites provinciales, que debe ser aprobado en las Cortes Generales mediante ley orgánica, lo dice la Constitución, el artículo 141. Y esta parece ser la vía que ahora se nos plantea: modificar en el Congreso las provincias catalanas para que se vayan ajustando a las siete veguerías que determinó este Parlamento en julio de 2010. Hay que decir que con no pocos problemas territoriales, porque lo cierto es que la Ley de veguerías se aprobó sin consenso territorial en cuestiones tan básicas como el número de veguerías, su composición o su capitalidad.

También hay que advertir que las modificaciones provinciales que contiene la proposición de ley que nos ocupa supondrían con seguridad nuevos enfrentamientos territoriales adicionales a los anteriores entre municipios a los que se propone cambiar de provincia.

No creemos que generar conflictos internos e inestabilidad institucional sea lo que en este momento más interesa a la economía catalana. En cualquier caso, y como hemos visto, esta vía es legal, es constitucional y nos conduciría a modificar la división territorial del Estado en Cataluña introduciendo un hecho diferencial semántico en relación con el resto de España: que las provincias en Cataluña se llamarían veguerías y las diputaciones, consejos de veguería.

La pregunta es por qué y para qué realizar este cambio sabiendo que, de entrada, tendríamos que asumir el coste del conflicto intermunicipal, el inevitable coste económico que conlleva cualquier modificación ad-

ministrativa y la evidente pérdida de cohesión territorial nacional, aunque de momento la gestión territorial siguiera siendo única y estatal.

La Ley de veguerías aprobada por este Pleno, por el Pleno de este Parlamento, en julio de 2010, nos justifica la necesidad de cambio, literalmente, porque «se recupera una división política y administrativa que fue vigente en Cataluña hasta los decretos de Nueva Planta», división que se recuperó en agosto del 36 en forma de nueve veguerías, porque, literalmente, la veguería «se configuraba como una división más apta que la comarca para las necesidades del Gobierno y la Administración de la Generalitat en el territorio». Es decir, el motivo es recuperar una estructura administrativa de hace casi trescientos años que hace casi ochenta años se entendió que era más apta para el Gobierno territorial.

Lo que no se nos explica es por qué esta división es mejor, más eficiente, más ágil, más barata que la división actual en cuatro provincias. Tampoco se nos explica por qué, si se considera más apta, supuestamente mejor la división en nueve veguerías del año 36, se proponen ahora siete.

Según nos explican los historiadores, las veguerías tuvieron una razón de ser muy clara y justificada en la Cataluña del siglo XII, cuando se realizó un esfuerzo centralizador de la Administración que modificó la estructura feudal de la Cataluña de entonces. Los condes quisieron recuperar y reforzar su poder territorial frente al poder local de los señores feudales catalanes mediante unos funcionarios, los *veguers*, que representaban al poder central en el territorio. Hablamos de entre diez y veinticuatro veguerías de la época.

En 1716, el Decreto de Nueva Planta sustituyó las veguerías por doce corregimientos y un distrito especial para el Valle de Arán. No fue hasta 1833 cuando la monarquía liberal española, basándose en la división territorial de departamentos que trajo la Ilustración francesa, y que pretendía hacer más racional, equilibrada y moderna, realizó la división en cuarenta y nueve provincias, que son las mismas que la Constitución del 78 consagró como las entidades básicas de la organización territorial del Estado, artículo 141, circunscripción electoral, artículo 68, y composición de las comunidades autónomas, artículo 143.

Hoy nos plantea el Grupo d'Esquerra Republicana que este Parlamento proponga al Estado una reestructuración de su organización en Cataluña. Frente a los argumentos técnicos, racionales que han guiado hasta ahora las sucesivas organizaciones territoriales en Cataluña, el único argumento que hoy se nos plantea es puramente nostálgico: volver a la Cataluña medieval. No se nos explica por qué este punto de la historia catalana es el propio de Cataluña, por qué es mejor, por qué es más conveniente para los catalanes del siglo XXI.

Tampoco se nos explica que es falso que este cambio dé más autogobierno a Cataluña. Es falso porque es un mero cambio semántico y organizativo estatal en el territorio catalán. La nueva estructura nada tendría que ver con la Generalitat ni con el autogobierno.

Creemos que los argumentos que se proponen al Estado para que acepte cambiar su configuración territorial son pobres, pues se basan en cuestiones subjetivas, en un sentimentalismo anacrónico que nada aporta para superar los retos que hoy enfrentamos. Creemos que estos argumentos no convencerían al Estado, ni convencer a los ciudadanos, que nos deben escuchar incrédulos, defraudados al comprobar cómo sus políticos emplean tiempo, esfuerzo y dinero en discutir un cambio territorial que no les aporta nada, que no les ofrece mejores perspectivas económicas, que no les simplifica su relación con la Administración.

Demasiado tiempo se ha perdido ya en Cataluña con estas cuestiones que nos alejan del resto de España, sí, pero en términos de modernización y de recuperación económica. Cataluña ha dejado de ser el motor de España y cada día, cada esfuerzo que empleamos en discutir y, algunos políticos, en hacer realidad estas cuestiones identitarias nos alejan más de recuperar esta posición de liderazgo.

Para el Partido Popular la prioridad es la recuperación económica, que solo vendrá de la mano de la estabilidad institucional, la agilización y la modernización de la Administración, la priorización del interés general y el fortalecimiento de las relaciones con el resto de España.

Creemos que los ciudadanos esperan que dediquemos nuestros esfuerzos a solucionar esta preocupación compartida que es salir cuanto antes de la crisis. Los ciudadanos esperan que nuestras propuestas consigan crear puestos de trabajo, consigan garantizar las pensiones, la salud, la educación, las ayudas sociales... En esta línea está el Partido Popular, y por eso no encontraran nuestro apoyo para sacar adelante propuestas como las que nos ocupan, carentes de justificación racional y objetiva, alejadas del interés general de los ciudadanos y que suponen un coste económico e institucional que pensamos que solo nos perjudica.

Para finalizar, solo apuntar la reforma encubierta de la Constitución que supone la proposición de ley para modificar el régimen electoral general. El artículo 68 de la Constitución española dice en su punto 2 que «la circunscripción electoral es la provincia». Resulta incompatible esta afirmación con la propuesta del Grupo d'Esquerra que, literalmente, en el ámbito de Cataluña, las circunscripciones electorales serán las comarcas. Este patente desajuste de la modificación de la ley orgánica que se propone con la Constitución justifica la enmienda a la totalidad a esta segunda proposición de ley.

Volvemos a repetir, ya lo hemos dicho en este pleno, lo volvemos a repetir y no nos cansaremos de repetir, que la seguridad jurídica solo se puede garantizar si se respeta la jerarquía normativa desde la lealtad institucional. Proponer cambios en leyes orgánicas incompatibles con la Constitución demuestra un afán muy poco leal y respetuoso con el estado de derecho de modificar la Constitución desde abajo. De igual manera que les dijimos que no encontraran al Partido Popular para aventuras identitarias de efectos semánticos y motivaciones nostálgicas, que no interesan ni benefi-

cian al ciudadano, y esto es lo importante, les decimos que tampoco nos encontrarán para modificaciones encubiertas de la Constitución.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, diputats i diputades, pujo a la tribuna per defensar l'esmena a la totalitat de Ciutadans a un nou capítol del *Matrix*, del *Matrix* que alguns volen crear i que no volen tocar de peus a terra en la realitat política i, sobretot, econòmica que viuen Catalunya i el conjunt d'Espanya.

Tornem també a una altra pel·lícula, *El día de la marmota*, una altra pel·lícula, una altra coneguda, que és tornar a parlar del mateix no sé quants anys després d'una sentència del Constitucional, després d'haver derogat l'aplicació de la Llei de vegueries. Hi tornem a insistir, ara que arriben les eleccions generals. I ara hem de modificar. Prenguin-ne nota: ara toca modificar el sistema provincial de tot Espanya perquè Esquerra proposa que tinguem un sistema de vegueries del segle XII, primera proposta, i, segona, que modifiquem la Llei electoral actual, però no per fer llistes obertes, ni fer un ciutadà un vot, ni per fer més transparents els partits...; no, no, perquè el sistema de votació i d'elecció sigui comarcal. Aquesta és la gran proposta que avui porta aquí Esquerra Republicana i que ens fa presentar aquesta esmena a la totalitat.

Si hem de canviar la llei, la LOREG, la Llei orgànica electoral, no és per tenir un sistema comarcal; és per fer que un vot d'un ciutadà valgui igual a qualsevol part d'Espanya, és per fer que hi hagi llistes obertes. Ja sé que a vostès això que un vot valgui igual a qualsevol part d'Espanya els va molt malament, eh?, perquè he sentit el diputat que defensava aquesta proposta dir que era un drama com perjudicava, com perjudicava a Esquerra i a alguns partits, el sistema electoral espanyol.

Miri, el gran beneficiat de la LOREG és diu Esquerra Republicana de Catalunya; que vostès, amb 500.000 vots tenen vuit diputats o poden arribar a tenir vuit diputats, i Izquierda Unida pot tenir 1 milió de vots i tenir dos diputats. Si ho sap tot Espanya! No em vinguin a dir que és un drama. Sí que és un drama, sí, per a aquells partits que tenim i aconseguim vots i els escons ens costen més que per a d'altres. I això molts ciutadans, a tot Espanya, amb raó, ho volen canviar. I tant de bo es canviï! Tant de bo es canviï, perquè alguns que tenen menys pes en la ciutadania no puguin decidir per la resta que pot tenir més pes. Ho dic obertament i ho hem defensat sempre. Per tant, canvis en la LOREG?, els que vulguin, però per modernitzar-la, no per fer que menys puguin fer més coses.

Per tant, ens hi oposem perquè va en sentit contrari al que des de Ciutadans creiem que toca al segle XXI: racionalitzar administracions públiques, modernitzar-les i fer una llei electoral més moderna, més justa i al servei dels ciutadans i no d'alguns partits polítics. És justament la direcció contrària del que marquen els temps.

Hi han cinc punts per què ens hi oposem. Vostès han fet referència a la necessitat que sigui aquest canvi, no? El primer punt que volíem destacar de per què ens hi oposem es diu «tornar a la realitat», jurídica i política. Vivim... Torno a fer..., de vegades, aquí, un puja i sembla que hàgim de recordar el que és obvi, però, bé, tornem a fer-ho, és part de la nostra feina. Vivim en un estat que es diu Espanya, que té comunitats autònomes, que està dintre de la Unió Europea, i tenim unes competències autonòmiques i un autogovern. Primera..., eh?, abecé de poder seure en un escó al Parlament: saber per on governa un o per on seu un en un parlament. Aquesta és la realitat. I vostès diuen que viuen oprimits per la legislació espanyola que no ens dóna capacitat. Home, no ens dóna capacitat per posar potes enlaire el mateix sistema; per al que sí que ens dóna capacitat és per gestionar l'educació, per gestionar la sanitat, per gestionar la justícia, per gestionar la policia autonòmica, per gestionar l'àmbit mediambiental, per gestionar l'àmbit dels consumidors. Tenim moltes competències, senyors! És més, tenim una de les regions europees amb més competències. Ja n'hi ha prou de parlar d'opressions. Home, opressió, tal com vivim, i amb les competències que tenim, és una broma de mal gust. Per tant, diguem la veritat del que aquí vénen a proposar vostès. Vostès volen modificar un sistema provincial d'un país sencer, des d'una comunitat autònoma, per una part d'aquest Parlament, contra la Constitució, contra la legislació i contra el sentit comú. Aquesta és la proposta que vostès fan avui. Per tant, un no rotund, però, primer, per tornar a la realitat. Governin vostès per la realitat, no per la ficció a què vostès voldrien arribar. És legítim, eh?, voler arribar a aquesta ficció de la independència, d'aixecar fronteres, és la seva reivindicació, però no ho portin vostès com si fos realitat avui, que no ho és, que estan en un estat autonòmic, amb autogovern, però un estat autonòmic.

Segon punt, parlen vostès de modernitzar les administracions. Una altra broma: les vegueries. És a dir, vostès se'n van del 1833 al segle XII. Tela, eh?, amb la modernització! Modernització en tot cas serà debatre com han de funcionar les diputacions i si han d'existir; debatre si hem de tenir consells comarcals a Catalunya, que vostès els defensen; debatre si hem de racionalitzar l'Administració i fer-la més àgil per als ciutadans; suprimir duplicitats. Jo recordo..., i torno a insistir que des de Ciutadans volem obrir una comissió parlamentària per estudiar les duplicitats a l'Administració pública de Catalunya, cosa que ja han fet i estan fent al País Basc i a la Comunitat de Madrid. Fem-ho aquí. Però per estudiar les duplicitats, no per crear-ne de noves.

Per tant, això de «modernitat» és una broma. Tot el contrari: anem a l'antiguitat, anem al passat. I, com

deia un altre portaveu anterior, per què? O, com diu el senyor aquest, *¿por qué? –¿por qué?* Per què hem de tornar a les vegueries? M'ho poden explicar? Per què no...? Posats així, proposeu-vos comtats o proposeu un altre sistema encara més feudal. Per tant, no ens venguin de modernitat el que és un sistema feudal i un sistema que no s'adequa a l'Administració del segle XXI. (*Veus de fons.*) Sí, sí, senyor Aragonès, feudal –llegeixi vostè la història, una mica de documentació–, del segle XII al segle XVIII! Un sistema feudal! Un sistema feudal, volen aplicar-nos, i vendre-ho de modernitat. No cola –no cola.

Tercer punt. En plena crisi econòmica, no cal crear nous nivells administratius ni posar potes amunt..., el que hem de fer és derogar sistemes duplicats, el que hem de fer és qüestionar com funcionen les diputacions. Ja estem veient aquests dies com funcionen les diputacions. Alguns ja ho venim denunciant fa temps. Per tant, li demano al Partit Popular, que deia que es vol sumar a això de reduir duplicitats... Senyors del Partit Popular, doncs, vostès, en comptes de defensar les diputacions, el que han de fer és treballar per modificar-les, canviar-les o derogar-les. Senyors del Partit Popular, quan Ciutadans ha proposat en aquest Ple suprimir els consells comarcals, vostès hi han votat en contra. Ja sé que tenen gent col·locada als consells comarcals, ja sé que tenen gent col·locada a les diputacions, ja sé que volen controlar els mitjans de comunicació, juntament amb Convergència, de la Diputació de Barcelona, ja ho sabem, però, home, dissimulin una mica, no vinguin a donar lliçons. Vostès no volen les diputacions quan estan a l'oposició i quan les governen defensen les diputacions. I això no és creïble –no és creïble. I els ciutadans ho saben.

Per tant, els demano, als senyors del Partit Popular, que s'hi sumin, a les propostes de Ciutadans, però no quan governen o estan a l'oposició, sempre, perquè, si no, al final, als ciutadans, amb aquests discursos, sembla que els prenem el pèl. Per tant, els demanaria que, en la línia del que ha dit la seva portaveu, ho apliquin quan toqui votar i quan toqui modificar sistemes.

Diguin-li al senyor Rajoy que, en comptes de defensar el model actual de províncies, en aquest cas, i de diputacions, vagi a modernitzar l'Administració i creï mancomunitats de serveis entre municipis, sense necessitat de tenir un grapat d'estructures administratives ni polítiques. Llavors ens el creurem. I ho aplaudirem. Però de moment no ens els creiem. Per tant, més administracions, no; menys burocràcia i més serveis als ciutadans, que per això l'Estat existeix, per donar serveis als ciutadans. No és un fi en si mateix; l'Estat és un invent, és un invent dels ciutadans, igual que ho són les comunitats autònomes i qualsevol ens, per donar serveis als ciutadans. No són un fi en si mateix, són un mitjà per arribar a donar serveis. Per tant, més administracions en plena crisi? No. Tot el contrari de la línia que proposa Esquerra Republicana.

Quart punt per què ens hi oposem? Home, el que els deia, perquè vostès porten aquí una proposta de modificació de la llei electoral en la línia contrària del que els ciutadans estan reivindicant. És més, m'atreveixo a dir, a Catalunya no tenim llei electoral perquè alguns

partits, per interès partidista, no han volgut fer una llei electoral. Tenim dos estatuts, o un estatut i un altre modificat, alguns diuen que hem d'anar cap a la independència, i en trenta-un any no tenim encara llei electoral catalana quan en tenen totes les comunitats autònomes? Preguntem-nos per què. Perquè alguns partits, entre ells Esquerra Republicana, surten molt beneficiats electoralment, de forma partidista... (*Veus de fons.*) Sí, senyor Mòdol, ho deu saber, vostè, que els seus escons valen la meitat que altres... (*Veus de fons.*) Home, i tant que ho saben! (*Veus de fons.*) La llei electoral espanyola, aquella que vostès diuen que és molt dolenta, els dona que vostès, amb 210.000 vots, tinguin deu escons, i altres partits, amb 110.000, en tinguin tres. I això són dades.

Per tant, la llei electoral beneficia aquells partits que no la volen fer. I, per tant, els demanaria que treballessin en la línia d'anar a una llei més justa, més proporcional, on els ciutadans tinguin el pes i no els territoris, on no ens agafem a interessos partidistes, sinó que fem una llei més oberta, més moderna. Per tant, aquesta línia que vostès apunten aquí és la línia contrària de la que porta el segle XXI, de la que els ciutadans demanen al carrer. Per tant, vostès, el que haurien de proposar, en tot cas, és modernitzar la llei, no fer-la més antiga. Per tant, ens hi oposem, també, perquè justifiquen una modificació de la llei electoral en la línia contrària del que els ciutadans demanen en ple segle XXI.

Per altra banda, un cinquè punt –jo crec que el més important de tots–, és que les vegueries només les demanen els polítics. Els ciutadans, als carrers, no demanen vegueries. És més, molts ni les coneixen. D'altres es barallen perquè vostès han posat un problema sobre la taula. Molts ciutadans s'estan preguntant: «I de quina vegueria som?, i per què hem de ser d'aquesta i de l'altra?, i quin nom tindrà?» Estan creant vostès un problema on no n'hi ha. Que necessitem àrees funcionals a les Terres de l'Ebre? Efectivament. Que necessitem una àrea funcional al Penedès? Per descomptat. Que necessita un tractament especial i determinat per les seves circumstàncies la Vall d'Aran? Qui ho nega? Que l'àrea metropolitana de Barcelona necessita un ens, com ja s'ha aprovat, de l'àrea metropolitana? Evidentment. Però això ja es fa. No es necessita tenir càrrecs ni administracions ni nous nivells administratius; es necessita sentit comú i treballar pels ciutadans. Per tant, Àrea Metropolitana de Barcelona, àrees funcionals del Penedès o les Terres de l'Ebre, a la Vall d'Aran..., nosaltres hi estem absolutament d'acord, perquè es necessita un tractament determinat per donar determinats serveis a determinats territoris de Catalunya. Però no cal crear nous problemes ni noves estructures; no cal introduir el debat de les vegueries, però sobretot pel que per què vostès ho introdueixen, que és per derogar, evidentment, el sistema provincial a tot Espanya.

Per tant, vostès el que volen en definitiva és crear un nou problema –posar sobre la taula una nova pilota– que a ningú preocupa, especialment als ciutadans, que són els que ens paguen el sou i els que paguen els impostos per poder tenir administració.

En definitiva, i deixi'm que ho resumeixi amb una frase: vostès no volen ser millors, simplement volen ser diferents. (*Remor de veus.*) I ser diferents no és sempre ser millor; tenir més nivells administratius no ens fa millors. Ens fa diferents, sí, perquè som els únics quetenim tants nivells, però no ens famillors. I jo crec que els catalans el que hauríem de fer és preguntar-nos com podem ser millors, no com podem ser diferents.

Jo no vull ser només diferent. I si per alguna cosa vull ser diferent és per gestionar millor les coses, perquè ens costi menys diners la gestió del dia a dia de les administracions, per tenir una llei electoral més moderna. Per això vull ser diferent. No vull ser diferent per anar al segle XII a buscar un model d'administració. No vull ser més diferent perquè a Catalunya no tinguem llei electoral. Per això som diferents, avui, perquè no tenim llei electoral, perquè tenim més nivells administratius, entre altres coses perquè tenim un forat així de gros a les finances públiques. Per això som diferents, senyors. Jo no vull ser diferent en aquest sentit, jo vull ser millor. I el nostre partit vol que Catalunya sigui millor, i millor vol dir millors serveis als ciutadans; millor vol dir liderar l'economia dintre d'Espanya; millor vol dir treballar amb competitivitat però també amb lleialtat amb la resta de comunitats; millor vol dir tenir el corredor del Mediterrani, sí, com nosaltres hi estem a favor, i finalment sembla que així serà. Això vol dir ser millor. Ser diferents, perquè sí, encara que siguem pitjors, mai ho defensarem des del nostre partit, perquè volem el millor per a Catalunya, no la diferència. Per tant, nosaltres votarem en contra d'aquesta proposta, perquè no volem ser diferents sinó millors, i, si a més som diferents, l'únic objectiu és ser millors.

I, finalment, una reflexió, també. Aquestes propostes que vostès porten, aquest donar cops contra el mur, aquest intentar fer esquerdes on ningú demana que donem cops de cap contra el mur, fan perdre molts diners, molt temps i molts esforços, i, és més, m'atreviria a dir, no només per als que no som independentistes; pels que són independentistes vostès són campions en frustració, són uns campions en frustració, perquè estan conduint sempre a la frustració uns votants, unes persones que es pensen que amb això que vostès porten aquí solucionarem alguna cosa. No!, si vostès ho saben; si això, aquest sistema, no depèn ni d'aquest Parlament, i a més és una llei que s'ha de canviar a les Corts. I, a més a més, vostès saben que no hi ha cap demanda ciutadana, ni aquí ni a qualsevol part d'Espanya, per crear nous nivells administratius. Per tant, amb aquesta proposta l'únic que fan és frustrar una part de la ciutadania i empenyar-ne una altra. Per tant, jo els demanaria que ni frustrin ni empenyin un altre; que ens dediquem a fer les coses millor.

I també una demanda constructiva: per què no ens intentem fixar en quines coses podem treballar conjuntament, perquè és que això és un repte continu per intentar buscar bons i dolents a dintre del Parlament de Catalunya, o a dintre de Catalunya, o a dintre d'Espanya. Què passa?, que els que volen les vegueries del segle XII són més catalans, són molt millors, i els que no les volem és que no volem el bo per a Catalunya?

Doncs, s'ha acabat aquesta història, home, s'ha acabat, ja no cola. La gent sap que el millor per a Catalunya és tenir menys nivells administratius, no més. I cal dir als ciutadans que l'autogovern que tenim el que hem de fer és gestionar-lo millor, però no posar-nos en noves quimeres i en frustracions que a l'únic que porten és a la confrontació. O és que potser vostès volen confrontació, per als seus objectius polítics? Potser sí. Potser no hi ha separació ni confrontació o, en aquest cas, divisió sense confrontació. Potser no hi ha aixecament de fronteres sense conflicte. També és veritat, ara que ho penso. Potser vostès volen conflicte, potser vostès volen confrontació, potser vostès volen fer bons i dolents, bons catalans i mals catalans; catalans i la resta de ciutadans d'Espanya. Nosaltres, no; volem convivència, volem millora, volem competitivitat. Per tant, són dos models antagònics el que vostè proposa aquí i el que Ciutadans vol per a Catalunya i per al conjunt d'Espanya.

Per tots aquests motius, els demanem i els preguem, si us plau, que no segueixin per la línia de la frustració ni d'empenyar els ciutadans; que treballin i facin propostes (*veus de fons*) per cohesionar, sí, socialment els ciutadans de Catalunya. Però cohesió social són hospitals, és sanitat i és educació; no són vegueries, ni quotes, ni multes lingüístiques; cohesió social és justament sanitat, educació, serveis socials, justícia i que tots els ciutadans siguin iguals. Aquesta és la veritable cohesió social que defensem i la veritable cohesió social entesa políticament a tot arreu menys a Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. En tot cas, senyor Rivera, permeti'm una prèvia. Esquerra Republicana és un partit independentista des de fa molts anys, és un partit inclúsiu que treballa per la totalitat de les persones que viuen en aquest país, tinguin l'origen que tinguin i parlin la llengua que parlin a casa seva. Aquí em sembla que els únics que parlen de confrontació i segregacionisme són vostès quan introdueixen el conflicte en el tema de les escoles. Senyor Rivera, em remeto a l'hemeroteca. Vostès mateixos... I, en tot cas, vostè que diu que els ciutadans es cansen dels temes que portem aquí..., però, en tot cas, nosaltres també tenim una legitimitat, ens devem a un electorat, i portem aquells temes que ens sembla que els interessin. I em sembla que els temes que s'aborden des d'Esquerra Republicana són més amplis que no el seu tema monotemàtic, diguem-ne, sobre el tema lingüístic i no sé què.

Sobre el tema de... No sé si contestar-li gaire més, perquè en tot cas li contestaria per una qüestió d'educació, bàsicament, però vostè ha intentat fer una ridiculització de tot un sistema, el retorn al segle XII amb el tema de les vegueries... No, escolti'm, Catalunya ha

estat i ha demostrat que és un país modern, que és un país avançat, molt més avançat que altres parts d'Europa, i que, per tant, hem estat motor de moltes coses, i gràcies a ser aquest motor també ens han escanyat des de l'Estat espanyol i ens han ofegat. I aquesta és la voluntat, que molts espanyols volen que Catalunya segueixi pertanyent a l'Estat espanyol. Simplement, escolti, a les dades de les balances fiscals em remeto, no vagi dient que no. (*Veus de fons.*) És així, senyor Rivera –és així–, ens volen perquè paguem, i ja està.

En tot cas, el que proposa, el que ha proposat Esquerra Republicana, des del Govern, i ara ho seguim mantenint des de l'oposició, és una nova arquitectura institucional, no una nova arquitectura que suposi majors nivells d'Administració, sinó una racionalització de l'Administració en si, on la pedra angular siguin les vegueries com a forma, diguem-ne, de divisió territorial al servei de la Generalitat, però també com a ens de suport al món local.

Entenem que, a partir d'aquí, cal baixar de nivell i cal veure en quins territoris calen àrees de gestió diferenciades, que es poden anomenar «consells comarcals», que segurament no han de tenir la càrrega política que tenen actualment. Vostè parlava d'àrees funcionals. Escolti, les àrees funcionals només serveixen per planificar, ja està bé que existeixin. En tot cas, hi ha àmbits que han de ser de gestió i entenem que els àmbits comarcals poden ser un àmbit de gestió. I això no vol dir carregar de consellers comarcals, ni de càrrecs polítics tota aquesta estructura. Anem a simplificar, aprofitem mecanismes.

Per què diem que volem les vegueries? No per un retorn al segle XII, no per un tema nostàlgic, com ens deia la senyora Cuevas. Ho volem perquè és una administració moderna, perquè ens treu de l'uniformisme espanyol de les províncies, per tot això volem aquestes coses.

Per tant, entenem que..., no ho sé, vostè deia el segle XII, diu que retornem al segle XII, potser vostè sí que voldria algun dels drets que hi havia al segle XII, i, en tot cas, tampoc no m'estendré més en aquesta qüestió. En tot cas, ni aixecar fronteres, ni res, volem una realitat que és la nostra i aquesta és la realitat. Vostès tenen la seva realitat, molt sostinguda en un àmbit molt concret, senyor Rivera, li he de dir molt concentrat, per això els interessa, sí, modificar la llei electoral, que no hi hagi territorialitat, que no es tinguin en compte els territoris, perquè vostès només tenen la concentració bàsicament a l'entorn metropolità, i així estem. En tot cas, ens sembla que el model de tenir en compte la territorialitat i l'existència als territoris és importat. Que un país tingui extensió territorial, tingui gent vivint en molts llocs del territori i se'ls tingui en compte, per nosaltres, és important.

La senyora Garcia Cuevas també ha utilitzat el mateix argument, diguem-ne, desqualificador de si tornem a la Catalunya medieval... Escoltin, les organitzacions modernes..., Catalunya va ser pionera en el seu moment amb les vegueries, vam superar el tema de les províncies, l'any 36 una altra vegada, l'any 33 una altra vegada, i, en tot cas, intentem impulsar una nova

organització. Ens sembla que canviant el nom de la cosa també canvia conceptualment el que ens estem dirigint, no estem tornant a l'època de les tartanes, eh?, no volem tornar a l'època de les tartanes, estem a l'època d'internet, i això és el que ens interessa: utilitzar al màxim les noves tecnologies.

Entenem que al mateix moment les mateixes vegueries..., i així s'ha demostrat en el cas de les Terres de l'Ebre, les mateixes vegueries poden ser un motor d'atracció econòmic importantíssim per aquests territoris, perquè funcionen, perquè hi ha algú que es preocupa clarament d'aquell territori clarament diferenciats. En el cas de l'Ebre, només cal que vagin a l'Ebre i ho podran comprovar ràpidament *in situ*, eh? Senyor Rivera, el convido a anar-hi, no sé si hi té algun conegut per allà baix, però, en tot cas, el convido que vagi cap al sud i veurà que l'àmbit de l'Ebre ha tingut una atracció importantíssima i que s'ha pogut gestionar i s'ha pogut generar molta activitat econòmica a partir d'aquí.

«No volem enfrontaments territorials», deia la senyora Cuevas, no volem tornar a cap enfrontament. Nosaltres som com som. Volem el que volem, i, simplement, ens és igual com s'estructurin a altres bandes, només volem que aquí ens deixin estructurar de la manera que considerem millor i més adequada a les necessitats i a la realitat del nostre país. Perquè la realitat del nostre país, per molts motius, que podrien ser demogràfics, podrien ser orogràfics, podrien ser ambientals, són diferents d'altres circumstàncies i d'altres llocs de l'Estat, i, per tant, entenem que hem de poder expressar-nos en la nostra territorialitat de la manera que creiem més convenient.

En tot cas, aclarir, també, aquest subterfugi. M'ha sobtat que, tant el senyor Rivera com la senyora Cuevas, fessin esment que volíem subvertir l'ordre constitucional amb una modificació de la circumscripció electoral per províncies... No, no, no... –no, no, no–, aclarim-ho –aclarim-ho–, el que estem dient és que els partits judicials de les diputacions són de l'any 1979, no estem parlant del sistema electoral d'elecció dels diputats ni a les Corts espanyoles ni a cap altre organisme, sinó simplement a l'elecció dels diputats provincials, l'àmbit..., la circumscripció és un partit judicial antiquat que no es correspon, ni en la realitat actual es correspon amb els del 79, per tant, el que demanem és actualitzar aquestes bases, actualitzar que tinguem en compte quina és la realitat comarcal, per tot allò que els explicava abans, que ens semblava que era molt més proper i que podíem identificar molt més l'electorat.

Ens deien, també, que ho fem per sentimentalisme. Doncs, no; no volem unes vegueries en aquest país per una qüestió sentimental, que potser també. I perdoni que els ho recordi, en política la passió, la il·lusió també és important. Entenem que les persones que estem en un càrrec públic hem d'il·lusionar, i més en un context de crisi, hem d'il·lusionar la ciutadania en el seu conjunt, forma part també de les nostres obligacions. Però, en tot cas, no; en tot cas el que volem és una organització moderna, que superi els límits, que superi les limitacions d'una legislació espanyola petrificada

que ens ha condemnat a viure d'una manera que no més entén la rigidesa, procediments molt rígids, i volem anar a uns procediments administratius molt més àgils que ens permetin millorar molt més l'agilitat i l'eficàcia i l'eficiència de les nostres administracions.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats i diputades, intervenc en nom del Grup Parlamentari Socialista per fixar la posició sobre les dues propostes de proposició de llei que presenta el Grup de Convergència..., d'Esquerra Republicana de Catalunya en matèria de vegueries. Perdó pel lapsus, a vegades em confonc, em començo a confondre... (*Remor de veus.*) No ho faré –no ho faré–, però, amb un discurs anacrònic, com sembla que ha optat algun dels grups que han intervingut abans, em sembla a vegades que és complicat defensar discursos de modernitat o reclamar la modernitat en les administracions públiques al nostre país amb discursos rancis.

Per tant, vaig ràpidament al contingut i fixo la posició pel que fa al nostre grup. El nostre grup parlamentari no votarà a favor, malgrat tot, d'aquestes dues propostes de proposició de llei. I sí que li vull dir, diputat Sanglas, que aquesta no era la intenció inicialment pel que fa a la primera de les dues propostes de proposició de llei, aquella que es refereix a la modificació dels límits provincials. No ho era perquè pensàvem que la proposta havia estat formulada amb la voluntat de posar en marxa el mapa que la mateixa Llei de vegueries vigent avui estableix. De fet, la mateixa llei es refereix al fet que una de les condicions prèvies per posar en marxa les vegueries de l'Alt Pirineu i de la Catalunya central és la modificació dels límits provincials. I així entenem llegir-ho en la proposta que presentava el seu grup.

Entenim que el que pretenien era, per tant, ubicar dins de l'àmbit de la província de Barcelona tots els municipis del Solsonès i ubicar dins de la província de Lleida tots els municipis de la Cerdanya, per facilitar així, com deia, la creació de les vegueries de la Catalunya central i de l'Alt Pirineu. Així, a més a més, ho deixa entendre el preàmbul de la proposta de proposició de llei que vostès han presentat, que només parla d'aquestes dues vegueries.

Tanmateix, una anàlisi de l'annex que acompanya aquesta proposta de proposició de llei deixa entreveure una altra voluntat: una voluntat que evidencia la intenció de crear un mapa diferent al de la llei actualment en vigor de la Llei de vegueries; un mapa, per cert, el vigent, en què nosaltres hem reiterat la necessitat que prioritzem la vegueria de les Terres de l'Ebre.

Però avui estem en un altre tema. Efectivament, aquest mateix any la Llei 4/2001 va modificar l'entrada en

vigor d'aquesta llei, de la Llei de vegueries, però no afectava el mapa. El mapa, en qualsevol cas, ho repeteixo, el mapa vigent de la Llei de vegueries no és el que es dibuixa en la proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya. Més enllà, evidentment, que hi hagi un debat obert sobre el que podríem denominar el mapa de les administracions públiques al nostre país, i en general a Espanya, un debat que haurà de plantejar-se necessàriament també sobre unes premisses de racionalitat i d'eficiència, el que no podem fer ara és començar la casa per la teulada. El que no podem fer és traslladar al Congrés dels Diputats una proposta per modificar els límits provincials que no respon a una llei que tenim aprovada en aquesta cambra.

Si volem modificar el mapa no podem traslladar la decisió al Congrés dels Diputats. Ho repeteixo, aquesta, primer, ha de ser una decisió d'aquesta cambra, i aquesta cambra no ha decidit el mapa que planteja aquesta proposta d'Esquerra Republicana, sinó una altra. Si ho fem, ho hem de fer en coherència, per tant, amb la llei en vigor; traslladem la proposta al Congrés, però amb coherència amb la llei en vigor; però no així, sinó, probablement, estarem donant un missatge d'incoherència i de no saber fer la feina primer a casa abans d'enviar-la al Congrés.

Per tant, diputat Sanglas, no és per el que tenim nosaltres, ni de bon tros, sinó, simplement, és sentit comú. Volem debat? I tant!, l'hem tingut i el podem continuar tenint, però, primer, l'hem de tenir en aquesta cambra i no en el Congrés dels Diputats. D'aquí la nostra posició, per tant, contrària a la tramitació d'aquesta proposta de Proposició de llei orgànica de modificació dels límits provincials.

Pel que fa a la segona, la proposta de Proposició de llei de modificar la Llei orgànica de règim electoral general el nostre grup considera que tampoc, en aquest cas, la proposta incorpora una previsió que estigui prevista de forma expressa en la Llei de vegueries. «Traslladem...» –sembla que diu el Grup d'Esquerra Republicana– «traslladem a l'Estat la decisió de substituir els partits judicials per les comarques com a circumscripcions electorals per a l'elecció dels diputats provincials.»

La possibilitat, de fet, que l'elecció dels diputats provincials es regeixi per regles diferents a la resta de comunitats autònomes és una possibilitat a la qual aquesta cambra no va voler renunciar en el moment d'aprovar la Llei de vegueries. És cert, no va voler-hi tancar la porta i així en queda constància –en queda constància– a la mateixa llei; una possibilitat que, en tot cas, evidentment, passaria per la modificació de la Llei orgànica de règim electoral general en el sentit d'excloure el règim electoral de les vegueries, del règim general previst per a les diputacions provincials. A això es referia, com deia, la mateixa Llei de vegueries, a aquesta possibilitat.

Però no tancar la porta a aquesta possibilitat no és el mateix que el que planteja la seva proposta, que va, concretament, a oferir una via: la substitució dels partits judicials, com deia, per les comarques, i reforçar les comarques en un moment on tenim un debat

obert justament sobre quin és el paper que han de tenir aquestes i altres administracions en el nostre mapa, com deia.

Per tant, aquesta és una possibilitat, sens dubte, però no és una possibilitat prevista en la mateixa Llei de vegueries, i que, en tot cas, requeriria, amb tota probabilitat, d'un debat que no hi ha hagut fins ara i que probablement hauria de tenir lloc en el marc del debat de la Llei electoral que aquesta cambra intenta emprendre des de fa massa temps.

Per tant, ho repeteixo, ni podem traslladar al Congrés dels Diputats una proposta de modificació de límits provincials que no respon al mapa que aquesta cambra ha aprovat, ni podem traslladar al Congrés dels Diputats una proposta de modificació de la Llei orgànica de règim electoral general que respon a un model que no està expressament previst a la Llei de vegueries, sense situar-ho, en aquest cas, en el marc del debat de la Llei electoral.

El debat sobre el model territorial és massa seriós com perquè es plantegi sense el més mínim consens en aquesta cambra o girant-se d'esquena ignorant les previsions aprovades per aquest mateix Parlament, sense el necessari sentit comú, sense l'imprescindible respecte a la llei vigent, i sense l'ineludible debat i consens no es poden tirar endavant unes reformes com les que planteja aquest grup proposant.

Per aquests motius, no votarem a favor de les propostes de proposició de llei presentades.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. El meu grup votarà en contra de les esmenes a la totalitat que han estat presentades perquè ens sembla que cal portar aquest tema al Congrés dels Diputats recordant al Grup del PP que això és una competència que té aquesta cambra, que té el Parlament de Catalunya, i que abans, evidentment, tindríem temps en el Parlament per perfilar coses que ens sembla que cal millorar, hi ha coses que ens preocupen i que no compartim.

Ho dic perquè estem parlant d'un tema delicat i que té perills, i per això cal un plantejament global i simultani. Cap problema, per part nostra, que l'elecció dels diputats provincials sigui a partir de les comarques i no dels partits judicials, fet que és una de les coses absurdes que ens sembla que cal canviar. Quin sentit té que els diputats provincials s'elegeixin a partir de partits judicials que, a més a més, ja no existeixen.

En aquest cas, l'alternativa que modifica la situació actual és clara i lògica; és a dir, s'hauria de fer encara que no haguéssim aprovat la Llei de vegueries. I ens sorprèn que el Partit Popular hagi confós els termes

i hagi dit que això és inconstitucional, que exigiria la modificació de la Constitució. No, no, però si el que estem dient és..., en tot cas el que es diu és que cal substituir els partits judicials, no les províncies, per les comarques. Això no és inconstitucional.

Problemes, de totes maneres, en la modificació, sí que n'intuïm, dels límits provincials. La proposició d'Esquerra situa el Baix Penedès a Barcelona, el Solsonès a Barcelona, i la Cerdanya, fins ara gironina, a Lleida, per fer possible, amb coherència, el futur de les vegueries. Però, clar, això planteja perills que hem de tenir molt presents. Primer, el tema del consens territorial. No és el mateix justificar al Baix Penedès que el Vendrell i tota la comarca passen a ser part de la vegueria del Penedès que explicar que de moment passen a ser part de la província de Barcelona. O al Solsonès justificar que passa a ser part de la Catalunya central que explicar que passa a la província de Barcelona. O a la Cerdanya, avui gironina, justificar que Puigcerdà passa a ser part de la vegueria del Pirineu a explicar que passa a ser part de la província de Lleida. Si això quedés així, sense vegueries, podria crear greus problemes. I també vull dir, i li ho dic especialment a la vicepresidenta, que qui ha d'assegurar el consens territorial i la creació de les noves vegueries és el Govern de la Generalitat.

Un altre problema que hi veiem. La província és circumscriptió electoral. El Baix Penedès té aproximadament cent mil habitants dels 800.000 que té Tarragona, que passarien de Tarragona a Barcelona; per tant, més pes de l'actual província de Barcelona en les eleccions generals de forma definitiva, i, sense llei electoral catalana, més pes de Barcelona al Parlament, que, a més a més, Barcelona també sumaria els tretze mil habitants del Solsonès en detriment, uns, de Tarragona, i, els altres, de Lleida. És a dir, tot el contrari del que defensa Esquerra Republicana quan parla de la llei electoral catalana. I cal no oblidar que en el marc legal actual l'opció per a les eleccions generals és irreversible.

Per això insistim en la necessitat d'un pla global, per això el meu grup ha preferit fins ara instar el Govern a actuar abans que presentar nosaltres iniciatives legislatives pròpies, com ha fet Esquerra Republicana. Si no hi ha una actuació amb visió general i ben detallada, podem provocar conflictes territorials innecessaris.

Quin és el tema essencial per nosaltres? L'existència obligatòria de les províncies és un error i un atac a l'autogovern de Catalunya, la persistència de l'estructura centralista de l'Estat superposada a les noves comunitats autònomes. Veig que els senyors de Ciutadans s'esveren una mica, però és que això no ho dic jo. En Jordi Solé Tura, que no era un radical del nacionalisme, ja va escriure que la principal derrota dels partidaris de l'autogovern de les comunitats autònomes va ser la persistència superposada de les províncies en la Constitució espanyola, perquè, si s'optava per les comunitats autònomes, no calien les províncies. I això és el que estic dient.

Ara és més evident que mai que cal reformar la Constitució. Ara hem vist que és fàcil reformar-la, que hi ha una reforma simplificada que en un mes, pim-pam-pum, i es reforma la Constitució. Doncs, molt bé, molt

senzill; l'estructura bàsica de l'Estat haurien de ser les comunitats autònomes i els municipis. Les comunitats autònomes també haurien de ser circumscriptió electoral, no la província –això asseguraria més proporcionalitat sense perjudicar els partits d'àmbit territorial–, i que cada comunitat autònoma s'organitzi territorialment com vulgui, d'acord amb el seu Estatut.

Mirin, senyors de Ciutadans, jo mai he considerat que els catalans siguem millors ni que els espanyols ni que els francesos ni que els italians; el que sí que som és diferents. Som diferents. Perquè el tema de ser millors és perillós aplicar-lo, fins i tot quan s'aplica als governs dels millors. Simplement som diferents, eh?, allò, ni millor ni pitjor, diferents.

L'altra opció lògica, sense tocar la Constitució, seria la conversió de Catalunya en província única. El PP ha parlat dels nivells administratius. Miri, d'entrada nosaltres voldríem anar més lluny, però d'entrada ens conformaríem amb els nivells administratius de Madrid, en què, com que és comunitat uniprovincial, no hi ha diputacions provincials. Potser seria un bon element també per simplificar.

Bé, aquí nosaltres estem convençuts que cal aplicar l'Estatut del 2006. Ja sabem que calien canvis a les lleis estatals. Nosaltres mai varem alimentar falses expectatives, tampoc quan vàrem aprovar la Llei de vegueries. Calen canvis en l'àmbit territorial de les províncies catalanes i canvis a la LOREG. Però en aquest plantejament queda per resoldre la superposició de províncies, amb les diputacions provincials incloses, i les vegueries. I les solucions possibles són complexes i no estan clares. A Catalunya, sí, volem vegueries, però alhora també volem simplificació. Els consells comarcals no poden quedar igual com ara. Una cosa són les comarques i una altra els consells comarcals. Moltes comarques responen a raons històriques, econòmiques o culturals, en canvi els consells comarcals, en lloc de ser miniparlaments o parlaments en miniatura, el que haurien d'actuar és com a autèntiques mancomunitats de municipis per ajudar els altres municipis més petits.

En resum, nosaltres no ens oposem a la tramitació, tot i que he expressat dificultats, dubtes i fins i tot discrepàncies. Però insistim en la necessitat d'un gran acord liderat pel Govern, que inclogui un pla detallat, amb un calendari precís, per evitar noves frustracions o tensions entre territoris. I aquí cal dir que ja portem deu mesos de govern, percebem una inoperància o una passivitat preocupant del Govern, que justifica proposicions com la que avui discutim. I el que demanem precisament al Govern, per evitar conflictes territorials i per tenir un disseny global, que no anem fent coses part a part, és que el Govern lideri el que ha de ser un gran acord nacional sobre el tema de l'organització territorial.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta, diputats i diputades, el posicionament de Solidaritat respecte a les dues propostes de proposició de llei de presentació al Congreso de los Diputados és de votar no a les esmenes, claríssimament.

Donem suport, poc entusiasta, això sí, a les iniciatives, dins el més gran dels escepticismes. Pretendre ara que una cambra que no permet que hi parlem en català i que, a més, està del tot supeditada als grans tribunals que marquen la política espanyola, pretendre que ens admeti avui que toquem els límits de la sacrosanta geografia administrativa i electoral espanyola, encara que només sigui dins dels límits de la nostra nació, és poc menys que una quimera. No ho admetran perquè no admeten la nostra capacitat per organitzar-nos a la nostra manera ni el nostre dret a decidir.

Solidaritat i el conjunt de les forces catalanistes volem una administració basada en municipis, comarques i vegueries, amb els seus òrgans de govern corresponents. Al Ple del febrer passat Solidaritat ja es va pronunciar en una proposició de llei pel reconeixement del Penedès com a vegueria, causa a la qual es va afegir el partit del Govern al Ple del mes de maig, tot i que, tot sigui dit, aquesta força va deixar en suspens la Llei de vegueries el mes següent.

Ara, com aleshores, molt ens temem que aquesta darrera figura administrativa, la vegueria, xoqui frontalment amb l'Estat, concretament amb la Sentència del 28 de juny del Tribunal Constitucional; aquesta sentència en el seu punt 40 ja va deixar clar que la vegueria no podia ser altra cosa que «una provincia española» de nom diferenciada. I això és així per les lleis que marquen l'Espanya imperial.

Tal com recull la sentència, i ho llegeixo en l'idioma en què ens ho van fer saber, «en ningún caso la creación, modificación y supresión así como el desarrollo del régimen jurídico de las vequerías podrían regularse entonces por ley del Parlamento catalán, como dispone el artículo 91.4, pues es obvio que, como ente local garantizado por la Constitución, la provincia, denominada “veguería” en Cataluña, es indisponible por el legislador autonómico, reservada como está a la ley orgánica cualquier alteración de los límites provinciales, según recuerda el propio artículo 91.4, con expresa remisión al artículo 141». Queda claríssim, per tant, que la vegueria només pot ser un mer canvi de nom per província. I consell de vegueria, per molt que ens vulguem refugiar en la Llei 30/2010, del 3 d'agost, no pot ser altra cosa que una diputació provincial canviada de nom. I és que, segons dicta la sentència –perquè aquí molt s'ha parlat de la Constitució, però el que tenim entre mans i allò més roent és el tema de les sentències a les quals m'estic referint–, ni tan sols no hi haurà prou amb una sobtada presa d'empatia envers la nostra idiosincràsia territorial per part de les Corts per canviar les coses, perquè més avall la sentència rebla: «Por el contrario, si la vequería es una entidad local de nuevo cuño, no sería constitucionalmente admisible.» Ho diu claríssim. Per tant, aquí estem davant del mur, catalanistes, una vegada més.

Ens felicitem que ERC i CiU facin propostes en aquesta línia però cal lamentar, diputat Sanglas, cal lamentar, que el tema d'organitzar la nostra nació administrativament com més ens convingui, segons la nostra història –i vaig acabant–, no és una cosa que podrem arreglar en els nostres temps..., un temps en què ja estarem gaudint d'allò mateix que permet que la gran majoria de ciutadans de la Unió Europea comptin amb capacitat de decisió i realització col·lectiva. Això és el que necessitem; és a dir, un temps en què tinguem un estat propi, perquè, si no, aquests temes no els podrem ni començar a canviar. Temes de llengua. El senyor Sanglas ha parlat de la nova arquitectura administrativa. Tot això és una quimera amb l'actual Estat espanyol. Cal canviar d'estat per aconseguir aquestes coses bàsiques; coses més bàsiques, doncs, no les podem canviar. Cal centrar-nos, per tant, en el combat que ens portarà directament a la millora social...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Strubell i Trueta

...i administrativa, a la modernitat i a la superació de les frustracions, en el combat per un estat propi.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, senyor conseller, diputades i diputats, bé, prenc la paraula en nom de Convergència i Unió per a fer avinent la nostra posició al voltant de les dues propostes, en aquest cas, de proposicions de lleis orgàniques de modificació, en un cas, de les províncies i, en l'altre cas, del règim electoral general.

Val a dir que en el primer dels casos estem parlant principalment de l'organització territorial que nosaltres creiem que és necessària; una organització necessària bàsicament perquè així ho recull el nostre Estatut d'autonomia de Catalunya –el mapa institucional que queda dibuixat en aquest Estatut és molt clar: municipis, comarques, vegueries, Govern de Catalunya–, evitant també qualsevol duplicitat amb altres administracions que avui puguin existir i per tant també fent front a aquell *ritornello* que de tant en tant, doncs, alguns dels partits presents a la cambra fan de dir: «Estan duplicant estructures, volen vostès crear noves administracions.» No, en tot cas, la creació d'una nova administració, segons el nostre criteri, sempre ha de suposar la supressió o la desaparició d'alguna altra.

I per què defensem aquest model? Per dos motius molt clars. El primer d'ells és perquè entenem que és l'organització pròpia del mapa territorial i institucional de Catalunya. Però en segon lloc, i no menys important, perquè entenem que cal en aquests moments fer millor

la feina entre les administracions, no duplicar competències i donar un millor servei als ciutadans i a les ciutadanes. És moment també de fer un exercici de repensar per a racionalitzar.

I, per tant, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és el que dóna el suport al Govern, i el Govern de la Generalitat entenem que això es farà de moltes maneres. La primera d'elles, amb un lideratge del Govern, que evidentment ha de donar la mà al Parlament per a fer-ho conjuntament. Amb què? Amb la Llei de governs locals, amb la Llei d'hisendes locals. Aquest és per nosaltres el marc on principalment hem de treballar dues qüestions essencials, que són necessàries en aquests moments i molt reclamades des del món local: qui fa què i qui paga què. Aquestes són les dues qüestions que avui en el món local són més presents. Alcaldes, regidors, consistoris, membres dels consells comarcals et demanen aclarir competències i aclarir també finançament per a poder exercir aquestes competències. És evident que, a més a més, això és important també de cara a tots els ciutadans, perquè en definitiva els ciutadans no tenen per què saber, doncs, qui fa què. I, en tot cas, demanen a cadascuna de les administracions que faci tant com pugui per ells. Doncs bé, és important que aquest Parlament, impulsat pel Govern de la Generalitat, pugui posar-se d'acord en qui fa què i qui paga què. L'Estatut d'autonomia ens dóna molt clarament la pista sobre això, i evidentment el lideratge del Govern, amb una previsió molt clara per al 2012 de poder portar en aquest Parlament la Llei de governs locals, ens hi ajudarà moltíssim.

Per altra banda, però, com bé saben, el Govern de la Generalitat de Catalunya ha volgut avançar, també, amb una altra línia, no només amb legislació pròpia del nostre Parlament, sinó amb el fet de buscar també aquest avenç veguerial, en aquest cas, amb el Govern de l'Estat i amb les Corts Generals. I la vicepresidenta del Govern de la Generalitat s'ha reunit en dues ocasions amb el ministre corresponent per tal de poder avançar en aquest àmbit; malauradament la resposta no ha estat massa positiva.

Tot i així, nosaltres som conscients que en aquests moments les circumstàncies actuals de crisi econòmica, de crisi, també, de credibilitat política, de crisi de deute i de dèficit de les institucions, també i sobretot de les administracions locals, de dificultats econòmiques de ciutadans..., famílies i empreses hem de fer un debat polític que sigui responsable, que generi confiança, que no provoqui debats estèrils, que no generi expectatives frustrades i, sobretot, que sigui útil per a les administracions i, evidentment, per als ciutadans.

I per això nosaltres entenem que no podem fer entrar el clau per la cabota, per entendre'ns. La proposta que es va fer en el seu moment de Llei de vegueries jo crec que en determinades qüestions... –i així ho vam manifestar també a través dels nostres portaveus–, en determinades qüestions fèiem entrar alguns claus per la cabota. Teníem algunes urgències que potser hauríem hagut de resoldre prèviament. Tenim aquesta impressió, com també tenim la impressió que la primera de les propostes a debat potser no està prou elaborada

com perquè hi puguem donar un suport explícit. Perquè entenem que hi ha qüestions que s'han de debatre, que s'han de consensuar no només entre els partits polítics, sinó d'una forma molt especial amb el món local, amb la representació territorial. El debat de la Llei de vegueries que es va fer en la darrera legislatura no va ser el debat del consens territorial, i vostès ho saben.

Nosaltres creiem que no podem caure en aquest error. Per això no donarem suport a la proposta de modificació dels límits provincials, tot i que ens hi abstindrem, bàsicament perquè entenem que l'objectiu d'avançar en aquest àmbit en la interlocució amb les Corts Generals i amb el Govern de l'Estat és necessari. I estic convençut que en el contingut tenim discrepàncies, però en el fons de la proposta hi podem estar d'acord. Per això ens hi abstindrem, per no bloquejar en aquest cas, doncs, el tràmit.

I, si finalment, doncs, per a l'aritmètica parlamentària no hi ha aquesta possibilitat, doncs, de tirar endavant la proposta, nosaltres demanàrem que aquesta fos retirada per poder-la treballar millor, per poder-la consensuar i per poder fer aquesta via d'interlocució amb el Govern de l'Estat, una via viable.

Per altra banda, existeix també l'altra proposta, la cinquena, que és la de modificació de la Llei electoral, en aquest cas, perquè els partits judicials desapareguin, per dir-ho així, en benefici de les comarques en l'elecció dels diputats provincials. Nosaltres hi estem bàsicament d'acord. Tindríem alguna modificació a fer, però tindrem temps de fer-ho, en aquest cas, en el tràmit d'esmenes parcials, en les quals presentarem la nostra opinió al voltant d'això. Però entenem que és interessant que es pugui debatre, que es pugui debatre en un marc també més general, el debat de la Llei electoral del nostre país, que, com bé saben, doncs, també hi ha la plena intenció del Govern de poder-la tirar endavant. Per tant, en aquest cas, nosaltres tindrem un vot contrari a l'esmena a la totalitat presentada tant pel Partit Popular com per Ciutadans.

Hi insisteixo, més enllà dels debats que s'han produït, més o menys identitaris, més o menys agressius, nosaltres creiem que tot el que fa referència a l'articulació institucional del nostre país ha d'estar basat en alguns criteris molt clars; el primer de tots, racionalitat. Hem de ser pràctics, hem de ser capaços de donar el millor servei possible als ciutadans, però alhora sent conscients també de quina és la realitat que tenim, des d'un punt de vista econòmic i financer de les administracions.

En segon lloc, aclarir qui paga què, qui fa què. No cal que hi hagi administracions que facin coses que no els toquen i que després no tenen els recursos per pagar-les. Aclarir-ho, i això s'aclareix amb la Llei de governs locals i amb la Llei d'hisendes locals.

En tercer lloc, no renunciar, en cap cas, i estimular, tant com sigui possible, un model d'organització territorial i institucional propi de Catalunya. I això vol dir aquell que recull l'Estatut, aprovat per àmplia majoria en aquest Parlament: municipis, comarques, vegueries i Generalitat. Aquest és, per a nosaltres, el marc de

treball en el qual estem convençuts que ens podrem entendre amb molts dels partits polítics, doncs, que són presents a la cambra i, evidentment, amb una clara voluntat, manifestada en reiterades ocasions per part del Govern de la Generalitat, de liderar aquest procés, sobretot des de la perspectiva del consens i sobretot des de la perspectiva d'escoltar els territoris del nostre país.

En aquest Parlament no podem fer les lleis d'esquena a la realitat del país. I, en aquest sentit, cal també que es doni veu i vot als diversos territoris que poden conformar aquesta nova organització territorial de Catalunya. Ho vam trobar a faltar en el seu moment i ho trobem a faltar en aquesta proposta de resolució de modificació dels límits provincials.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyora vicepresidenta, senyors consellers, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, passem a les votacions de les esmenes presentades.

I, en primer lloc, començarem amb la votació conjunta de les esmenes a la totalitat de la Proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de modificació de les províncies de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 47 vots a favor, 22 en contra i 59 abstencions.

Per tant, la iniciativa legislativa ha quedat rebutjada.

A continuació, passem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat de la Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1985, del 19 de juny, del règim electoral general.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 81 en contra.

Per tant, la iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a les quatre de la tarda i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada dels vicepresidents primer i segon, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa la secretària general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació, i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió amb el sisè punt de l'ordre del dia.

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei d'enjudiciament criminal (debat de totalitat) (tram. 270-00010/09)

És la proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei d'enjudiciament criminal. Presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

Agnès Pardell Veà

Molt honorable presidenta, il·lustres diputades i diputats, la proposta que, avui, presenta el Grup Parlamentari Socialista té com a destinatari la Mesa del Congrés dels Diputats, i té per objecte la modificació de la Llei d'enjudiciament criminal.

Iniciem aquest debat a la totalitat, fent una obligada referència a la vuitena legislatura. El Govern de la Generalitat, en la passada legislatura, va enviar al Parlament aquesta proposta, que es va publicar en el *Butlletí Oficial* del dia 30 de juliol del 2010 i va decaure en no poder substanciar-se.

El grup parlamentari la presenta de nou des del convenciment de la seva necessitat i de la seva qualitat tècnica i agraeix a tots els grups parlamentaris que no hagin presentat esmena a la totalitat.

Quant a la necessitat i a l'oportunitat d'aquesta proposta, hem de posar de manifest que actualment es dona una situació incoherent en el sistema processal espanyol, que es tracta, avui, de resoldre a través d'aquesta iniciativa parlamentària.

Aquest sistema preveu una segona instància perquè puguin ser revisades les sentències dictades pels tribunals que van ser competents en primera instància, quan són sentències amb condemnes inferiors als cinc anys de privació de llibertat; i, en canvi, les sentències dictades en casos més greus, delictes de pena superior a cinc anys de privació de llibertat, no posseeixen aquest dret a la segona instància, llevat dels casos d'aquelles sentències que han estat dictades per un tribunal del jutjat, és a dir, es produeix, amb tota claredat, una situació incoherent.

La necessitat de resoldre aquesta incoherència exigeix atorgar les mateixes garanties de defensa a aquells que hagin estat declarats culpables de delictes més greus i no té cap sentit que, en els casos menys greus, hi hagi aquest recurs d'apel·lació, que és el que obre la segona instància, i, en canvi, aquest recurs no existeixi en els casos més greus.

L'instrument que es proposa per a resoldre aquesta situació incoherent, d'alguna manera, també podríem dir «inexplicable», és introduir el recurs d'apel·lació,

que ja existeix en delictes de menys de cinc anys, estenent-lo als casos que la pena ultrapassi aquest límit.

Quina reforma legal cal fer al respecte? Doncs, es requereix la modificació puntual de dos articles de la Llei d'enjudiciament criminal, els articles 790 i 792, introduint la segona instància en el procés penal i l'atribució definitiva de l'apel·lació als tribunals superiors de justícia de la comunitats, modificació que és evident que ha de realitzar el Congrés dels Diputats, atès que estem davant de la modificació d'una llei estatal.

Amb aquesta modificació el que es fa i el que es desitja és dotar de més garanties el procés penal i s'avança en la consecució de la tutela judicial efectiva. També s'introdueix una lògica en el sistema complex de recursos que existeix en l'actualitat, ja que ens trobem que les sentències per delictes menys greus, són recurribles en apel·lació i les sentències, també, del tribunal jurat ho són recurribles en apel·lació i en cassació, i, en canvi, la resta de les sentències, que són quantitativament les més freqüents, són recurribles només en cassació, que es tracta d'un recurs extraordinari i que no permet la revisió completa del cas, cosa que sí és possible a través del recurs d'apel·lació.

Fins aquí, la primera i la principal justificació de la necessitat i de l'oportunitat de la llei, ja que fem referència a la dotació d'instruments que garanteixen la tutela judicial efectiva, que és el dret fonamental a protegir.

El segon dels motius d'aquesta proposta té a veure amb els compromisos internacionals adoptats per l'Estat espanyol i que tenen el seu fonament en l'article 2.1 del protocol 7 del Conveni europeu de drets humans i en l'article 14.5 del Pacte internacional de drets civils i polítics de les Nacions Unides, ratificats ambdós instruments internacionals per l'Estat espanyol.

Aquestes normes internacionals preveuen un doble grau de jurisdicció, és a dir, el dret que la decisió condemnatòria i la pena imposada puguin ser revisades per un tribunal superior. I ens preguntem: «Espanya compleix amb aquest acord ratificat?». Doncs, hem de dir que no —hem de dir que no—, i, sobretot, després que el dia 20 de juliol de l'any 2000, el Comitè de Drets Humans de Nacions Unides va declarar que el règim de recursos espanyol vulnera l'article 14.5 del Pacte internacional de drets civils i polítics.

Què ha passat, doncs, fins aquest moment? Doncs, que part de la doctrina i de la jurisprudència han interpretat que l'Estat espanyol, tot i que hi ha la mancança d'aquesta segona instància, ja complia en tenir el recurs de cassació, i també perquè el Pacte internacional el que feia és remetre a la normativa de cada estat.

Nosaltres no participem d'aquesta opinió, ja que el recurs de cassació entenem que té un objecte massa específic i molt centrat en la infracció d'un precepte legal o constitucional. El recurs de cassació no permet revisar els fets provats, llevat... —llevat— que no estiguin basats i en una manca rellevant d'activitat probatòria que vulneri el dret a la presumpció d'innocència.

En canvi, el que es desitja en aquesta doble instància o jurisdicció és la revisió de la condemna i que aquesta la pugui fer un tribunal i que pugui arribar a revisar, fins i tot, els fets probatoris.

És sorprenent que, encara avui, no s'hagi resolt de forma efectiva aquesta qüestió, tot i que ja es va produir una modificació legislativa, l'any 2003, de la Llei orgànica del poder judicial, que és la que obria la porta per poder dur a terme aquesta revisió, però no es va modificar la Llei d'enjudiciament criminal, tot i que, fins a la data, s'han produït diverses modificacions d'aquesta llei, però mai ha introduït aquest recurs d'apel·lació.

Es tracta, per tant, de modificar dos preceptes de la Llei d'enjudiciament criminal, l'article 790, que assenyala els òrgans que coneixeran l'apel·lació contra les sentències dictades en primera instància, i l'article 792, que assenyala el termini per a dictar sentència. A partir de l'atribució als òrgans competents, que es fa en l'article 790, ens trobem que s'amplien les competències dels tribunals superiors de justícia, i, en concret, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, atès que aquest serà l'òrgan competent que resoldrà el recurs contra les sentències dictades per l'Audiència Provincial en primera instància.

En definitiva, el Grup Parlamentari Socialista presenta aquesta proposta, per la qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la modificació de la Llei d'enjudiciament criminal, per considerar que, a través de la mateixa, es crea un recurs que té com a finalitat atorgar la tutela judicial efectiva, que es dona compliment a les normes internacionals ratificades per l'Estat espanyol, i, en tercer lloc, que es desplega l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i s'aconsegueix que el Tribunal Superior de Justícia sigui la segona i darrera instància a Catalunya.

Aquesta és una proposta de contingut processal que té importants efectes a atorgar més garanties jurídiques, i, per tant, contribuir a fer efectiu el dret a la tutela judicial efectiva i ampliar les competències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

El Grup Parlamentari Socialista espera assolir un consens, una bona entesa durant la tramitació parlamentària d'aquesta llei i està segur que, a través de les esmenes a l'articulat que es puguin presentar i dels treballs en ponència, podrem millorar el text que, avui, presentem. Res més.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Nosaltres, en primer lloc, el que volem mostrar és la nostra sorpresa per la presentació, per part del Grup Socialista, d'aquesta proposta de modificació de la Llei d'enjudiciament crimi-

nal. I ens sorprèn, perquè, durant els darrers set anys, qui ha tingut la responsabilitat de govern en el Govern d'Espanya ha estat, precisament, el Partit Socialista, i aquesta és una realitat.

I aquest fet es posa en evidència en l'exposició de motius, quan, en la seva proposta, en el projecte de proposició de llei que ens presenten, vostès afirmen: «Des de llavors, han passat més de sis anys, hi han hagut quatre reformes de la Llei d'enjudiciament criminal, una al 2004, dues al 2006 i una al 2009, sense que cap d'elles s'hagi encarregat de resoldre aquesta situació. Per tant, el Partit Socialista ha reformat, en diverses ocasions, aquesta llei i no ha inclòs, precisament, la proposta que ara el mateix Partit Socialista reclama que es faci.»

Dit en altres paraules, en el Congrés dels Diputats, podrien haver reformat la llei, no ho han fet i, ara, volen reformar-la, un cop acabada la legislatura, des del Parlament de Catalunya, cosa bastant difícil d'entendre, eh? –difícil d'entendre.

Nosaltres, des del més absolut respecte, i entengui'ns, però, és que l'única explicació que trobem que vostès ens presentin, ara, aquesta proposta és que vostès ja facin un reconeixement públic i explícit que no tornaran a tenir responsabilitats de Govern a partir del proper 20 de novembre. (*Veus de fons.*) No, no..., m'ho sembla, perquè, escolti, perquè el que sembla que estiguin fent és demanar al pròxim Govern que surti d'aquestes eleccions que adopti aquesta reforma legislativa, perquè, si no, no s'entén. Perquè el que ens hauria d'explicar el Partit Socialista és perquè, podent haver fet aquesta modificació –han tingut set anys per fer-la–, no l'han feta, i per què, ara, en el darrer moment, presenten vostès aquesta proposta a través d'una altra cambra legislativa que no és la que té la competència per fer-ho.

Per tant, la primera conclusió que hem de treure..., escolti, no han fet els deures quan i on tocava. I ara ens presenten aquesta proposta al Parlament de Catalunya com si fos la repesca, com si fos l'examen de setembre per intentar aprovar l'assignatura. I vostè ho ha reconegut en la seva exposició: és la segona vegada que ho presenten en aquesta cambra –és la segona vegada que ho presenten en aquesta cambra.

La proposta de regular, d'un vegada, la segona instància penal, per al Partit Popular, no resulta ni inadequada ni contradictòria, i és per això que nosaltres no hem presentat una esmena a la totalitat.

Però, dit això i deixant clar aquest posicionament, des del Partit Popular, el que nosaltres defensem és la necessitat d'una nova llei d'enjudiciament criminal en la qual s'incorporin de forma definitiva les necessitats de reforma que precisa aquesta norma processal.

Aquesta és una proposta que ja el Partit Popular va incorporar en el seu programa electoral l'any 2008 i que tornarà a incorporar en el seu programa electoral amb motiu de les eleccions del proper dia 20 de novembre.

Perquè nosaltres entenem que són moltes les qüestions que hauria d'abordar aquesta nova llei, no només les qüestions referides a recursos, no només la qüestió

referida a la segona instància penal, sinó també altres, com, per exemple, les referides a la instrucció de les causes, a la unificació dels processos penals, a la nul·litat de les actuacions, a les garanties processals, a la pràctica de les diligències, etcètera.

Per tant, nosaltres entenem que seria un error limitar-nos a incorporar una esmena parcial de la norma, perquè no es tracta d'arranjar unes quantes coses soltes, que cal arranjar-les, sinó que es tracta de dotar el sistema processal i jurisdiccional d'una eina completa i adequada a les necessitats actuals. Si em permet l'exemple, no es tracta que ens posem unes tapetes a les sabates, sinó que es tracta que comprem unes noves sabates perquè el nostre sistema processal pugui caminar amb garanties.

Per tant, nosaltres, respectant la proposta de modificació que vostès presenten, hem d'entendre –i així ho diem– que aquesta reforma queda curta, la reforma que vostès proposen, i que corre el perill de limitar-se a ser només una declaració de bones intencions, perquè la proposta de modificació presentada només recull la tramitació del recurs, però no aborda el contingut, el tràmit i el procediment, una vegada el recurs es troba en l'òrgan encarregat de la seva resolució. No es diu res, en aquest sentit, de la celebració de les vistes orals, per la resolució del recurs, ni de la pràctica de la prova en segona instància; tampoc aborda la nul·litat de les actuacions que poguessin ser declarades, o no, d'ofici per aquest òrgan superior; no es diu res de l'anomenada «sala d'apel·lació penal», ni del nombre dels seus components; ni tampoc es diu res del recurs que en el seu cas es podria interposar contra la resolució en segona instància dictada, i, finalment, tampoc es refereix al recurs de cassació davant del Tribunal Suprem.

A més, és evident, i això ho hem de tindre molt clar i ho hem de subratllar, que aquesta reforma de la llei ha d'anar acompanyada de la dotació pressupostària corresponent i de la dotació de funcionaris per fer efectiva aquesta nova instància. En definitiva, haurien de preparar els òrgans jurisdiccional per tal que poguessin assumir aquesta nova instància en l'àmbit penal.

I, bé, dotar-nos d'aquests mitjans és contradictori amb el que ha manifestat el Ministeri de Justícia, recentment, en el sentit que no dotarà durant el proper any la planta judicial de nous òrgans jurisdiccional ni unipersonals ni mixtos. I que, per tant, des d'aquest punt de vista no podem fer creure als ciutadans que en breu podran disposar d'una nova garantia processal tècnica, mitjançant aquesta segona instància penal, quan segons el mateix Ministeri de Justícia no es modificarà en aquest sentit la planta judicial.

Com dèiem abans, el Partit Popular, tot compartint la necessitat de dotar-nos d'aquesta segona instància penal, que això ho reconeixem –i aquí hem de recordar tots els requeriments del tribunal penal europeu en aquest sentit–, defensem que és necessària una nova llei d'enjudiciament criminal completa. I pel reconeixement d'aquesta necessitat és pel que, i ja li ho he dit abans, no hem presentat una esmena a la totalitat.

Vostès, en l'exposició de motius reconeixen que el legislador ja va fer un primer pas, precisament, mitjançant l'aprovació de la Llei orgànica 19/2003, de 23 de desembre. Però vostès també reconeixen que, perquè aquesta modificació fos efectiva, calia que posteriorment es modifiqués la Llei d'enjudiciament criminal; bé, modificació que no s'ha fet efectiva per part del Govern socialista des de l'any 2004. I aquesta és la seva responsabilitat, com a partit, no personal, eh?, entengui'm, com a partit. I hauran d'explicar als ciutadans perquè, podent-ho fer, perquè ho podien haver fet, no ho van fer. Aquesta és la gran pregunta que nosaltres ens fem.

Nosaltres també entenem, com abans hem explicat, que la proposta presentada requereix importants millores tècniques per tal que la seva aplicació sigui eficaç i efectiva. I el que sí que no volem és ser, i així ho deixem d'una forma clara i ho anunciem d'una forma solemne, còmplices de la incoherència i de la manca de rigor del Grup Socialista en tant que ha tingut la possibilitat d'aprovar durant molts anys aquesta modificació i no ho ha fet.

I aquesta manera de fer, una mica, del Grup Socialista en el Parlament de Catalunya la coneixem prou bé, que és aquesta manera que quan estic al Govern no faig les coses i quan estic a l'oposició reclamo al nou Govern tot allò que no he fet jo quan he estat al Govern; quan he tingut la possibilitat de fer-ho no ho faig i quan ja estic a l'oposició i no tinc aquesta possibilitat reclamo als altres que ho facin de forma immediata i corrents. Perquè nosaltres no hem tingut notícies que els diputats socialistes al Congrés dels Diputats hagin presentat aquesta reforma on haurien de presentar-la, que és precisament al Congrés dels Diputats, per fer-ho d'una forma efectiva. Per tant, des del nostre punt de vista, entenem que no hi han excuses. I l'única explicació, com li deia abans, perquè vostè faci aquesta presentació és que vostès ja es vegin a l'oposició a partir del proper 20 de novembre.

Per tant, i per cloure, defensem, des del Partit Popular, que s'aprovi, per part del Congrés dels Diputats, que és a qui correspon, una nova llei d'enjudiciament criminal que abordi totes aquelles reformes que necessita el nostre sistema processal penal, que inclogui aquesta segona instància penal, però amb millores tècniques que creiem que són necessàries per tal de fer-la efectiva; que aquesta reforma legal vagi acompanyada dels recursos humans, materials i financers necessaris per fer-la efectiva.

I, miri, si el Grup Socialista hagués fet els deures quan i on tocaven, avui seria innecessari que vostès presentessin aquesta proposició. Però és evident que, com el Partit Socialista no ha fet els deures quan tocaven, correspondrà a un nou govern, a aquell que sorgeixi de les urnes el proper 20 de novembre, emprendre aquesta reforma de la Llei d'enjudiciament criminal. I si aquest nou Govern, com nosaltresensem, és un nou govern del Partit Popular, no ens quedarem només amb la incorporació de la nova instància penal, sinó que incorporarem una nova reforma i una nova aprovació de la Llei d'enjudiciament criminal.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa donem suport a la tramitació de la iniciativa legislativa que se'ns presenta, no hem fet esmena a la totalitat i som solidaris amb la proposta que l'anterior Govern va presentar al Parlament i que va decaure com a conseqüència de la convocatòria d'eleccions. Poca cosa més hauríem de dir. Coincidim amb la necessitat d'aquesta reforma, clamorosa, diríem, del procediment de segona instància en la via penal, però voldria comentar alguns dels aspectes que han sortit al voltant del debat i que són totalment pertinents, no?

La primera és dir que el que sorprèn en aquest país no és que ara, el 2011, estiguem fent una reforma o proposant una reforma tan elemental com és que hi hagi una segona instància en què es puguin revisar les proves, que és el que demana Nacions Unides i el Conveni europeu de drets humans, amb un procediment penal, sinó és que, des del 1977 en què aprovem una constitució democràtica i que ratifiquem tots els pactes internacionals, cap dels governs successius que hi ha hagut hagi fet això. I no deu ser perquè diferents forces polítiques no hagin plantejat aquest tema. S'han fet moltes reformes parcials, pedaços, a la Llei d'enjudiciament criminal, que és «decimonònica», no ho oblidem; es va reformar la Llei d'enjudiciament civil, i aquest tema, el que afecta, diríem, els sectors marginals de la societat, la conflictivitat social, etcètera, ha quedat relegat legislatura rere legislatura i majoria política rere majoria política. És a dir que el senyor Calbó es pot aplicar la lliçó, perquè quan va manar el PP no ho van fer, tampoc, i no és aquí que es tractin de fer retrets uns i els altres.

Cal dotar aquest país de no l'última però una de les més importants reformes democràtiques si volem dir que realment estem en un país en què es respecten els drets humans. Aquest Parlament ha fet molt en aquest àmbit: hem desenvolupat la figura del Síndic de Greuges en la prevenció de tortura i mals tractes, hem impulsat altres reformes legislatives... És plenament conseqüent el fet que aquest Parlament pugui, si ho considera oportú, presentar a les Corts Generals una proposta en aquest sentit.

Sí que és cert, hi coincidim, que segurament..., o seria desitjable que aquesta proposta que surti del Parlament de Catalunya s'hagi de refondre amb un projecte que esperem que el Govern que surti a nivell de l'Estat, sigui el que sigui, o, millor dit, la cambra parlamentària, les Corts Generals que surtin de les properes eleccions, plantegi com una prioritat. Això seria important.

Perquè no és que només falli el recurs d'apel·lació penal, és que falla la instrucció, clamorosament, eh? Te-

nim un sistema d'instrucció absolutament antiquat, amb manca de recursos per a l'instructor, sense separació de l'instructor i del que jutja, moltes vegades, fet que ha portat un gran seguit de conflictes. Per tant, abordem aquesta problemàtica, que sempre els diferents governs i la nostra societat ha tingut al marge, perquè això no afectava els sectors socialment significatius, sinó que afectava els marginats, afectava el sector, diríem, de la delinqüència o la presumpta delinqüència.

Ara, jo crec que sí, que ara, en la mesura que el ventall del Codi penal s'obre cap a nous sectors socials i la delinqüència de coll blanc i altra delinqüència política i econòmica, doncs, comença a estar en el focus de l'acció judicial i de la justícia, que ja tocava, doncs, segurament ara el procediment es dotarà de més garanties. Bé. Benvingut sigui, encara que és molt lamentable que hagi de ser per això, no?, que quan han vist que també afecta determinats sectors han dit: «Caram, aquesta llei d'enjudiciament criminal no ens va bé.» O encara que a alguns els han anat molt bé els seus defectes. Ja que fem reflexions en veu alta, fem-les.

I una última cosa, senyor Calbó, vostè es referia a la contradicció aquesta: com és que un grup socialista de la cambra... No, no haig de sortir en la seva defensa, no, però una mica per il·lustrar-los, no? No, perquè també se m'ha ocorregut algun exemple, no? No és estrany: primer, Catalunya és una nació i tenim un sistema de forces polítiques propi. Vostès mateixos són Partit Popular de Catalunya, crec recordar, i amb tot el que poden practiquen l'autonomia. Com, per exemple, tampoc ens ha d'estranyar que vostès aquí hagin defensat –avui és un tema d'actualitat– el corredor mediterrani a *tope*, i fos un govern del Partit Popular, que també vostès hi donaven suport, que en el seu dia ho va excloure i va apostar per altres vies. Això és ben natural, és ben lògic, hi han dinàmiques territorials, hi han dinàmiques polítiques pròpies, això és sa, i dotem una mica de personalitat aquest Parlament. És a dir que a nosaltres ens interessin els temes de l'Estat perquè afecten Catalunya. I a vegades podem tenir posicions molt diferenciades. Ja sàpiga des d'ara que, si en el proper Govern vostès tenen oportunitat de governar i es troben amb la tessitura que des de Catalunya volen defensar quelcom que els seus coreligionaris a Madrid no prenguin amb la mà, els convido a utilitzar aquest sistema i tindran el nostre vot.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, senyor conseller, senyora diputada Pardell, nosaltres donarem suport..., evidentment no hi ha una votació, perquè no hi ha esmenes a la totalitat presentades, però nosaltres hi donarem suport. I precisament la in-

tervenció que realitzaré és per donar suport a aquesta proposta, perquè és necessària. I, evidentment, hi ha alguns aspectes que podem acabar de polir en la tramitació i en les esmenes pertinents, però entenem que aquesta proposta és necessària. És necessari que hi hagi una segona instància en aquells delictes més greus que en aquests moments, doncs, són resolts en audiències provincials, per tres raons.

La primera, per una qüestió de tutela judicial efectiva i per una simple qüestió de proporcionalitat. És a dir, si els delictes menys greus tenen tot un sistema de defensa molt més complet per tal de garantir que la justícia sigui efectivament justa, també en aquells delictes que comporten que l'Estat, és a dir, tots, infligim una pena superior, cal que també hi hagin tots els mecanismes de defensa. Per tant, en els delictes més greus, que tenen una pena superior, també hem d'activar tots els mecanismes de defensa. Per tant, per aquesta primera qüestió.

En segon lloc, per una obligació a què ens obliguen els compromisos internacionals —s'han citat diferents convenis. Per tant, entenem que, en aquest sentit, malgrat que certament hi ha algunes sentències i alguna jurisprudència constitucional que diuen que aquesta segona instància és la cassació, en el fons no és més que una mica una trampa al solitari que ens hem anat fent per acceptar aquesta segona instància a la pràctica, però que no és el sistema. El recurs de cassació serveix, doncs, precisament per a unes qüestions determinades i no es pot utilitzar com un recurs d'apel·lació. Per tant, en aquest sentit, pels compromisos també lògics amb els convenis a nivell internacional de drets humans o de drets civils i polítics, evidentment, hem de donar-hi suport.

I, finalment, perquè és molt important que hi hagi també unes normes processals molt més clares i que, per tant, no s'utilitzi el recurs de cassació per a allò que no ha de servir, que en alguns casos ara, doncs, s'ha produït. Perquè, evidentment, en alguns casos de penes greus, la defensa vol defensar-ho fins a les darres conseqüències, i, per tant, moltes vegades esgota tot el recorregut. I anar al recurs de cassació, doncs, com a substitut d'una segona instància, creiem que no és pertinent. Per tant, millor posar les normes clares i que, en aquest sentit, doncs, hi hagi aquesta segona instància pels delictes greus. També és important que hi hagi el paper del Tribunal Superior de Justícia.

I, dit això, nosaltres, doncs, el que farem és donar suport a la tramitació. Sí que és cert que aquesta proposta arriba aquí de la mà del Grup Socialista i que tot just una setmana abans que s'anunciés la convocatòria d'eleccions el ministre Caamaño va presentar un avantprojecte de modificació íntegra de la Llei d'enjudiciament criminal, i que, per tant, no hi ha hagut temps, no? Però, en tot cas, en la propera legislatura, com deia el diputat Milà, tindrem l'oportunitat de poder abordar això si evidentment les Corts Generals que surten de les eleccions del 20 de novembre hi estan d'acord. També és cert que l'avantprojecte presentat pel ministre de Justícia, tal com resol aquesta qüestió..., no és exactament la mateixa que es planteja. Per tant, si, doncs, tira endavant la proposta que avui es

presenta evidentment haurem de mirar com casa això no amb una reforma parcial de la Llei d'enjudiciament criminal com la que s'està proposant aquí, sinó amb una reforma integral com la que hauria de fer, com la que fa aquest avantprojecte i com la que s'hauria de fer en un futur.

Per tant, per aquestes raons, nosaltres creiem que és bo que es tramiti. Esperem que es pugui fer en el tràmit d'esmenes. I per aquesta raó, doncs, malgrat que no hi ha votació..., si hi fos, nosaltres votaríem en contra de les esmenes a la totalitat, que, per sort, no s'han presentat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gràcies, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados, desde Ciutadans estamos plenamente conformes y apoyamos la presente proposición de ley, por la cual se modifica la Ley de enjuiciamiento criminal para establecer y posibilitar la segunda instancia para los delitos graves que no hayan sido tramitados por el procedimiento de jurado. Verdaderamente, nos parece una reforma de imperiosa necesidad, ya que la regulación actual supone una merma del derecho de defensa de aquellos ciudadanos acusados y eventualmente condenados por delitos graves, respecto de otros acusados por delitos que llevan aparejada la pena inferior a cinco años, o aquellos otros a los que se les ha seguido procedimiento por la Ley del jurado. Además, el recurso de casación no cumple ni mucho menos con la imprescindible posibilidad de revisión del proceso en una auténtica segunda instancia. El procedimiento utilizado para reformar la Ley de enjuiciamiento criminal en sus artículos 790 y 792 nos parece adecuado y sencillo de tramitar.

No obstante, y así lo haremos en comisión, presentaremos enmiendas parciales al articulado, pues vemos que los plazos que se han establecido en este proyecto de ley son insuficientes, dada la probable complejidad a la que deben enfrentarse los letrados en el caso de que finalmente se establezca este recurso tal y como está redactada la proposición.

Así, y en este sentido, propondremos que como mínimo se doblen los plazos establecidos, de diez a veinte días hábiles, pues no se trata de un simple anuncio de interposición de recurso, sino de un escrito de formalización que puede resultar muy complejo de articular y que fácilmente puede significar la lectura de miles de folios, su estudio, el planteamiento de tesis de defensa o acusación, la redacción y, por último, su presentación, y que con toda probabilidad el abogado del apelante en ocasiones no tenga ni tiempo *stricto sensu* de la sola lectura de estas actuaciones. Solo hay que imaginarse un delito económico grave, que genera muchísima documentación y prueba a valorar, con lo que se

puede encontrar, un letrado o el fiscal, con treinta tomos de causa que se ha visto en tres semanas de juicio, a razón de seis horas diarias. Solo para visionar los CD, se requiere mucho más tiempo material que el que se le concede para la interposición del propio recurso. Y no hablemos, además, si el abogado que presenta el recurso, como pasa en muchas ocasiones, no es el mismo que ha dirigido la causa o el juicio.

Por ello, y para garantizar el derecho de defensa, creemos que estos plazos y los demás previstos se deberían ampliar. Por qué se ha articulado de este modo u otros temas no previstos, como la consignación de posibles depósitos, esperemos que se aborden en comisión.

Y, para acabar, desde Ciutadans apoyamos la tramitación de la presente proposición de ley para su presentación al Congreso de los Diputados, con la finalidad de garantizar al máximo el derecho de defensa y el derecho a la tutela judicial efectiva para todos los ciudadanos.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorables membres del Govern, il·lustres diputades i diputats, sentint-los a tots vostès, em sembla que és evident que s'ha de fer aquesta reforma perquè hi hagi una doble instància penal, però el que vostès no estan dient en cap moment és per què no s'ha fet fins ara. Perquè fa trenta anys que hi ha aquesta reforma pendent, que fins a l'any 2000 era encara una discussió doctrinal, a partir de l'any 2000 ja no, quan el Comitè de Drets Humans de les Nacions Unides condemna el regne d'Espanya per incomplir el Pacte internacional de drets civils, i en canvi, successivament, tots els governs i majories parlamentàries, tant en el Congrés dels Diputats com en el Parlament de Catalunya, han portat aquestes reformes sempre en el moment de disoldre les cambres.

Hi ha hagut cinc successius ministres de Justícia, tots ells –senyor Acebes, Mitjavila, en l'època del PP; posteriorment, els ministres López Aguilar, Fernández Bermejo, Caamaño– amb la voluntat de fer aquesta reforma, i no l'han feta. Concretament, el Partit Popular va arribar a fer una reforma de la Llei orgànica del poder judicial, però no va presentar la de la Llei d'enjudiciament criminal. Quina és la causa? O sigui, quin és l'obstacle insalvable perquè aquesta reforma es faci? No els ho contaré jo; els que ho sàpiguen ja ho saben, i els que no ho saben, doncs, que ho preguntin al seu grup parlamentari, que per això està, per informar-los. Però existeix, hi ha una causa.

I aquesta causa és també la que fa una altra cosa. El Partit Socialista no ho ha fet; el Partit Socialista, la

majoria del tripartit, no ho ha fet els set anys anteriors, no ho ha fet en el Congrés dels Diputats. Aquí concretament, la Mesa, és a dir, Convergència i Unió, va admetre a tràmit aquesta proposició el mes de maig (*remor de veus*), i no arriba aquí fins ara, que és quan el Congrés ja està dissolt. I, per tant, aquí a què estem jugant? Doncs, de la mateixa manera que les reformes de les lleis espanyoles en matèria de vegueries que s'han vist abans: al que estem jugant és a una altra cosa. Al que estem jugant és que aquestes reformes arribin al Congrés dels Diputats quan hi estigui el Partit Popular i, per tant, poder-li donar la culpa que la malèfica dreta espanyola, representada pel Partit Popular, és la que té la culpa de tot. És al que estan jugant vostès, Convergència i Unió, Partit Socialista –cosa normal, perquè per això són socialistes–, Esquerra Republicana: a portar les coses quan ja no tenen possibilitat de fer-se i que llavors sigui el Partit Popular aquell que digui que no, si és que diu que no.

Perquè molt em temo que els propers quatre anys de previsible govern del Partit Popular hi haurà també l'obstacle insalvable que durant tots aquests anys ha impedit que es faci aquesta reforma tan..., ja no raonable, obligada: que hi hagi una doble instància penal. Aquest obstacle insalvable, fins ara ho ha estat, i va impedir la reforma que volien fer en el seu moment –i em consta personalment– els ministres Acebes i Mitjavila. I ha impedit posteriorment les que han fet els tres successius ministres socialistes, fins als nostres dies.

Per tant, de què es tracta? De a qui se li penja la llufa de no fer la reforma. Els ha tocat a vostès –els ha tocat a vostès– ser aquells als quals se'ls penja la llufa de no fer la reforma necessària que Nacions Unides exigeix des de l'any 2000, de no reformar les lleis espanyoles perquè existeixin les vegueries o les províncies, que en lloc de ser quatre, siguin set o siguin vuit, etcètera. Perquè aquesta llufa ni Esquerra, ni Iniciativa, ni els Socialistes, ni Convergència i Unió la volen penjar al Partit Socialista Obrer Espanyol. No sé ben bé per què, en algun cas sí que ho sé; en altres casos, doncs, resulta una mica, diguem-ne..., sospito per què, però també millor no dir-ho des d'aquesta tribuna.

De manera que, ho sento, senyors del Partit Popular, que els tocarà respondre de ser el malèfic Partit Popular..., que no és el tema de discussió ara, eh? No estic dient que vostès siguin ni benèfics ni malèfics; simplement, que els tocarà respondre de ser el malèfic causant que no hi hagi una doble instància penal i que no hi hagin set o vuit províncies a Catalunya. Els toca això, i en això tots els grups d'aquesta cambra estan d'acord que siguin vostès els que es carreguin amb aquest mort –tenint en compte que parlem de matèria penal, mai millor dit.

Nosaltres no tenim cap interès a mantenir aquesta hipocresia, aquesta mentida i aquest continu engany a la ciutadania de Catalunya. En conseqüència, hi donarem suport, sabent que l'objectiu és: o que vostès salven l'obstacle que fins ara no han pogut salvar o que el Partit Popular serà el culpable de tot.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Elena Rivera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, senyora presidenta. Companys i companyes diputats, des de Convergència i Unió, ja ho hem parlat, donarem suport a la proposta. És evident que no hem presentat esmena a la totalitat, i a més ens sembla una proposta necessària i útil, per tots els arguments que s'han explicat des d'aquí. Tampoc en farem una bandera de si es va presentar en el Govern anterior, si s'aprofita o no s'aprofita, perquè tampoc ho hem fet en unes altres lleis. Creiem que és una proposta que fa moltíssima falta. Jo, causes ocultes que no diem des d'aquí..., no, aquí es diuen les coses. Creiem que val la pena, que fa falta i que potser facilitant al ciutadà que pugui tenir una segona instància per a aquells processos en què la pena privativa de llibertat és de més de sis anys, que es pugui entrar en les proves, ens estalviaríem casos com el Tommouhi, que es va veure en la Comissió de Peticions, bé que allò el que necessitava, com ja s'havia complert la sentència, era una revisió, que per cert tenim pendent aquesta regulació, o una llei de l'error judicial, que també la tenim pendent i que segur que té també molts costos, com tot a la vida, que és quan es pren una decisió. Jo els convidaria que per a aquest cas que ens va quedar pendent ens poséssim d'acord i ho presentéssim també quan toqui.

Al senyor Calbó, dir-li que quan feia la disjuntiva entre tapetes noves o sabates noves..., el que hi haurà serà un *zapatero* nou, i que en aquesta ocasió això ja està.

Per tant, aprofitarem la conjuntura tots per fer que el país tiri cap endavant, i me refereixo a Catalunya i a tots en general, perquè aquesta és una qüestió al final, també, de garantia judicial i de drets fonamentals.

Pel que fa a Catalunya com a govern i la transcendència d'aquesta reforma, implicarà més recursos. Per això també em sumo al que es deia abans, que ha de venir acompanyada de la disponibilitat pressupostària, perquè, si no arribem a uns grans pactes en matèria de justícia, com ja s'hi va arribar fa deu anys, que es va posar d'acord tothom..., i després, a l'hora de la veritat, paf, no..., hem fet un gran invent, però ha quedat en no res. Necessitem al darrere una dotació pressupostària suficient.

A Catalunya implica això el Tribunal Superior de Justícia, perquè, si aquests delictes més greus es veuen en l'audiència, en la segona instància pujarem al Tribunal Superior. Que potser aquesta no era la funció extra que nosaltres tenim pensada per al Tribunal Superior, com és la cassació, però benvingut sigui si amb això portem la justícia al justiciable. Implicarà un desdoblament de sales o un desdoblament de seccions; hauré de diferenciar entre la sala civil i la sala penal, posar-hi més recursos, en un moment que potser no n'hi han. Però és evident que cal i que, per tant, hem de tirar cap endavant. I, a més, una altra cosa que no

hem dit però que tots sabem: els jutges no es poden inventar el procediment; els processos es regeixen pel més estricte principi de legalitat. Per tant, perquè hi hagi una segona instància ha d'haver-hi un procediment normal.

Que la Llei d'enjudiciament criminal requereix una reforma en profunditat? Sí. Però això passa com amb totes les grans obres de legislació o amb tots els codis. Si ens estem esperant a fer-lo més gran, anem deixant l'oportunitat de fer els retocs que facin falta, com ja ens estem trobant en unes altres reformes importants, i no per això hem de tancar la porta.

I jo tampoc comparteixo que aquesta no sigui la cambrà, encara que sigui el Congrés dels Diputats. Perquè, si no, nosaltres des d'aquí, bé, ja podríem suprimir l'article que diu que des de les assemblees legislatives es poden fer propostes a l'assemblea legislativa estatal. El Parlament de Catalunya té competència. Els mateixos grups, per molt que tinguin la seva traducció, tant el PP com el Partit Socialista, a Madrid, doncs, no serà la primera vegada que aquí presentem coses... Doncs, ja està bé, perquè de vegades hi han inèrcies que des d'algun lloc es trenquen i que ajuden que les coses canviïn. Tot el que ajude a anar cap endavant és positiu. I a això Convergència i Unió s'hi suma i donarem suport a aquesta proposta.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, la iniciativa legislativa continua la seva... (*Agnès Pardell Veà demana per parlar.*) Senyora Pardell... (*Pausa.*) Trenta segons.

Agnès Pardell Veà

Al senyor Pere Calbó. Miri, primer, primera qüestió: jo crec que estàvem fent un debat jurídic, i més que un debat jurídic m'ha semblat un debat electoralista.

Segona qüestió: jo, en cap cas, no puc presumir la configuració que tindrà el Congrés dels Diputats a Madrid. Penso que hem d'esperar al 20 de novembre i que es pronunciï la ciutadania i que voti la ciutadania. Vostès em sembla que ja pressuposen moltes coses abans que es produeixin.

I tercera qüestió: m'agradaria haver escoltat, de vostès, arguments tècnics –tècnics–, i no ho han fet –no ho han fet.

Perdoni, i per això, ja li dic: no prefiguri la composició, i recordi que nosaltres teníem l'oportunitat de fer-ho, però vostès també, perquè el dia 20 de juliol de l'any 2000 hi va haver la resolució del Comitè de Nacions Unides que deia que Espanya no complia, que vulnerava l'article 14.5 del Pacte internacional de drets civils i polítics. I vull recordar-li que en aquell moment em sembla que era el Partit Popular qui governava.

La presidenta

Ara sí que s'ha acabat el debat. I, atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, la iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre la qualitat de l'aire a l'àrea metropolitana de Barcelona (tram. 300-00080/09)

Passem al punt setè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la qualitat de l'aire a l'àrea metropolitana de Barcelona. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Recoder, he tingut un petit espant, sort que ha arribat vostè, que em pensava que em contestaria el senyor Puig, i amb les serves intervencions a què ens té acostumats, amb la qualitat de l'aire, evidentment cantaria molt. En canvi, segur que vostè, que és qui en té competències, doncs, em podrà respondre, segur, millor la interpel·lació que li faig jo d'un tema, que evidentment, doncs, és seu, no?

Un tema que, des del nostre punt de vista és de vital importància per al país, la millora de la qualitat de l'aire en una zona d'especial protecció on viuen al voltant de quatre milions de persones, en quaranta municipis i que representa, aproximadament, el 53 per cent de la població de Catalunya, és un element molt a tenir en compte.

A més a més, tenint en compte que aquesta regió metropolitana de Barcelona presenta uns nivells de contaminació que supera els criteris que marca la Unió Europea. Evidentment, superar-ho pot provocar que hi hagi..., o aquest incompliment pot implicar sancions econòmiques de l'Estat espanyol i a Catalunya, que, una vegada vist el pla, n'estic convençut, doncs, que repercutiran negativament, també, amb aquestes sancions a Catalunya i també a l'Estat espanyol.

Però això és important, evidentment, no?, el compliment de la normativa europea i la possibilitat de sancions. Però el que és més important, sobre la qualitat de l'aire, amb referència a la qualitat de l'aire, és l'afectació sobre la salut de les persones que provoquen aquests nivells de contaminació.

Vostè ja sap, i segur que molts diputats i diputades, que al Creal, el Centre de Recerca d'Epidemiologia Ambiental, va publicar un informe on calculava que Barcelona, l'àrea de Barcelona, amb un aire net, amb un aire que tingués els criteris de la Unió Europea, ens estalviàvem unes mil dues-centes morts prematures, per malalties cardiorespiratòries. Això és molt important, i això és molt greu que aquesta sigui la situació en aquesta zona.

A més a més, ens deien –perdonin que els doni unes dades, però em semblen bastant impactants– que ens estalviàvem 600 hospitalitzacions, 1.900 bronquitis cròniques o 12.100 casos de bronquitis agudes en nens, persones que... –això ho diu el Creal, no ho diu el nostre grup parlamentari, ho diu un centre, doncs, que ha fet aquest estudi, no? Si utilitzéssim els estàndards de l'Organització Mundial de la Salut que són superiors, les morts prematures per raó de la contaminació atmosfèrica actual a la regió metropolitana de Barcelona podrien arribar als 3.500 morts.

És un cas greu i és una situació de vital importància per al país. I creiem que és una obligació del Govern de la Generalitat actuar amb contundència davant d'una realitat que redueix l'esperança i la qualitat de vida de moltes persones. Jo crec que vostès haurien de fer una campanya de sensibilització importantíssima, no amagant les dades, sinó explicant aquestes dades, perquè la gent es conscienciés i també participés en aquesta lluita contra la contaminació. En canvi, hi ha una tendència, a vegades, a voler amagar aquestes dades per no crear certa alarma, quan és a partir de la realitat, per més alarmista que sigui, quan es pot actuar i quan s'actua a consciència, i també pes ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

I, a més a més, aquesta situació que jo li acabo de descriure, pot provocar una despesa a l'entorn de 2.000 milions d'euros, o sigui que també, des del punt de vista econòmic, que encara que jo crec que el més important és des del punt de vista de la salut i de la qualitat, però, des del punt de vista econòmic, també un aire net significa també uns estalvis importants.

Miri, el pla anterior, el pla que va elaborar el Govern d'esquerres, del 2007-2009, i que va prorrogar al 2010, tenia unes setanta-tres propostes... –ho dic, perquè hi ha gent que no se'n recorda, algú es deu pensar que només hi havia una proposta, que per ara encara no la nomenaré, però, que hi havia setanta-tres propostes–, va aconseguir reduir en un 12 per cent els òxids de nitrogen i les partícules de diàmetre inferior a 10 micres. A partir d'ara ja utilitzarem l'acrònim PM10.

Amb les PM10 vam arribar a llandars, a criteris de la Unió Europea, no els vàrem superar, vol dir que es va fer una feina importantíssima, cosa que no va passar, evidentment, amb els òxids de nitrogen, que encara estàvem superant els llandars que marcava la Unió Europea.

A més a més, totes aquestes mesures, que potser tampoc s'ha explicat excessivament, varen tenir un nivell d'acompliment del 95 per cent, d'inici, –d'inici–, moltes de les quals es varen acabar i algunes, doncs, totes –totes, totes– estaven en diferents nivells de desenvolupament.

En definitiva, totes elles, en tots els àmbits han ajudat a disminuir la contaminació, que aquesta és una realitat i la primera constatació del pla anterior. El pla anterior va aconseguir una disminució de la contaminació a la regió metropolitana de Barcelona, però no pas suficient pel que fa a referència als òxids de nitrogen.

Ara vostès tenen l'obligació, i així també a causa de la pròrroga de la Unió Europea, doncs, de presentar un nou pla, 2011-2015 on fan una diagnosi que compartim: es manifesta clarament que el causant més important de la contaminació és el trànsit motoritzat, el 47 per cent d'emissions d'òxids de nitrogen i el 45 per cent d'emissions de PM10. El següent és el transport marítim, però aquest és un element també a tenir en compte.

Vostès presenten un pla semblant en estructura a l'anterior, però no ataca l'origen del problema. El problema que provoca la contaminació és el trànsit motoritzat, i s'ha d'atacar i s'ha d'anar a reduir aquest trànsit motoritzat. I aquest és l'objectiu, l'objectiu principal hauria de ser la limitació de la mobilitat amb vehicle privat, i, en canvi, en el pla s'entreenen més a incentivar la renovació dels vehicles més contaminants, que està bé, el foment de la moto elèctrica, per cert, volen que hi hagi un 70 per cent de motos elèctriques, de les que hi ha actualment, el 2020. No sé com ho faran, eh? Les bonificacions als vehicles menys contaminants als peatges. Bé. No aporta una significativa reducció de la contaminació, tot i que són incentius que són importants, però no pas l'element central. I, a més a més, amb tot el pla, a mi em fa la impressió que fan deixadesa de les seves funcions en la gestió viària i carrega les responsabilitats als ajuntaments.

Vostès fan una mica com sempre, no?, es renten les mans i deixen que se les embrutin els municipis.

Miri, a la regió metropolitana de Barcelona s'efectuen uns 5,4 milions de desplaçaments en cotxe privat, i cada dia entren i surten de Barcelona –entren i surten de Barcelona– 1,2 milions de vehicles, que circulen per vies on la responsabilitat és de la Generalitat, no pas dels ajuntaments; vol dir que aquí el que ha d'actuar i haurà de prendre mesures és la Generalitat, i no pas els ajuntaments en el seu municipi, que ells ja ho fan.

En definitiva, el 25 per cent dels moviments són responsabilitat del Govern de la Generalitat i han de prendre mesures per regular, limitar i minimitzar l'impacte d'aquests desplaçaments i la qualitat de l'aire. No se'ls pot carregar, la responsabilitat, als ajuntaments, no? El mateix Ajuntament de Terrassa deia: «No ens traspassin la responsabilitat als municipis sense dotar-los de suport normatiu, garanties jurídiques i ajudes monetàries per tirar endavant el paquet d'actuacions.» I això no està en el pla, no surt en el pla, i, evidentment, ja es comencen a queixar, sobretot, d'aquestes zones urbanes d'atmosfera protegida que vostès han plantejat, que ve de l'Estat, als municipis de més de 100.000 habitants que serà obligatori.

I no poden traspasar aquestes funcions de millora de la qualitat de l'aire, als ajuntaments, s'ha de fer una visió, s'ha de tenir una visió global, perquè Barcelona ciutat pot prendre unes mesures, l'Hospitalet unes altres i Santa Coloma de Gramenet unes altres. Evidentment, la qualitat de l'aire no té fronteres municipals, per la qual cosa hi ha d'haver un organisme, que es diu «Govern de la Generalitat» que ha d'actuar d'una manera global. No allò que vostès en diuen, en el do-

cument: «Un compromís d'alcaldes per a un aire més net.»

No, no..., miri, «compromís d'alcaldes per a un aire més net, no», actuacions concretes, no pas voluntàries, per millorar la qualitat de l'aire. S'han d'elaborar estratègies amb els ajuntaments, com es fan en altres àrees, en transports, en residus, la Generalitat en forma part, lidera la gestió d'aquests elements, però, evidentment, els municipis també hi participen a través d'una concertació, a mi em sembla, molt important. I això és el que hauria de fer i és el que no fa, senyor Recoder, el seu pla, tal com ens l'ha plantejat fins aquest moment.

Bé. La directora de Qualitat Ambiental, sempre tan clara i diàfana en les seves declaracions, reblava la inhibició amb un «que decideixin els ajuntaments». No... –no, no–, en això no poden decidir els ajuntaments. Els ajuntaments han de participar, però qui ha de liderar, evidentment, la millora de la qualitat de l'aire a la regió metropolitana és la Generalitat amb col·laboració, amb participació amb estratègies comunes, evidentment, amb els ajuntaments.

I vostès, una vegada més, han estat dèbils amb els forts, no?, segur que la pressió del sector de l'automòbil, de les assegurances, del RACC han fet que no prenguessin decisions més contundents. Els mateixos experts, la comissió científica que els ha assessorat han dit, públicament, que les mesures havien d'haver estat més ambicioses, i amb mesures addicionals per sancionar l'incompliment d'aquestes mesures. No hi ha ni una d'aquestes mesures que puguin sancionar els incompliments que segur que traspassaran.

El pla fia la rebaixa de les emissions a la bona voluntat de la població. El mateix senyor Carol, membre assessor, també científic, deia que sense restriccions a la circulació de vehicles no s'aborda l'aspecte essencial ni es garanteix reduir la pol·lució. I aquesta és una realitat que s'ha de tenir en compte i que vostès no aborden, s'ha de limitar d'accés de vehicles a la ciutat de Barcelona i a altres ciutats on ja els elements de contaminació siguin més elevats. El mateix que estan fent més de 130 ciutats europees, que estan fent també aquestes restriccions de l'entrada i sortida de vehicles. En canvi, vostès presenten un pla que assumeix que l'àrea de Barcelona seguirà accedint als nivells fixats per la Unió Europea fins al 2015 i més enllà, no?

Per això, per nosaltres és vital aquest element i que no existeix en el pla, per la qual cosa aquest pla està condemnat al fracàs. I vostès ho saben, en són conscients, però, malgrat tot, no actuen.

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar...

Joan Boada Masoliver

Acabo amb dues qüestions més, que, en tot cas, després desenvoluparé, sobre el fet que aquesta limitació d'excés de vehicles a la ciutat de Barcelona ha d'anar acompanyada pel foment del transport públic i mobili-

tat no motoritzada, i que, a més a més, doncs, hi ha un altre element, i després hi tornaré a insistir, que vos-tès tampoc desenvolupen en el pla: en cap moment es parla de la velocitat dels vehicles com a factor negatiu per a la qualitat de l'aire. Per a vostès, això no té cap importància, i, evidentment, aquesta és una mancança gravíssima que fa, hi insisteixo, que aquest pla estigui condemnat al fracàs, i el que és més greu, és que vos-tès en són conscients.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat..., bé, senyor Boada, li voldria dir que el Govern és perfectament conscient dels índexs de contaminació de l'aire a la conurbació de Barcelona, i sabem que tenim l'obligació d'actuar i ho estem fent. No amaguem cap dada, perquè les dades són públiques, les dades de NO_x o de PM10 són públiques. El que passa és que cal saber-les llegir i cal saber quan la seva acumulació a l'atmosfera contradiu els paràmetres de salut o de perill, en el seu cas, que ens estableix la Unió Europea.

Com vostè sap, malgrat que ens fa un plantejament, doncs, jo penso que excessivament catastrofista, nosaltres hem elaborat un document, hem elaborat un document realista i que penso que ens aproxima en el problema d'una forma molt rigorosa. Es tracta del Pla de millora de la qualitat de l'aire 2011-2015, que vàrem presentar, ja, públicament el 22 de setembre, i que en aquest moment estem tramitant la seva aprovació. Per tant, tot just ha començat a caminar després d'un llarg període d'elaboració.

L'evolució de la qualitat de l'aire a Catalunya els últims anys ens posa de manifest que hi han quaranta municipis en la conurbació de Barcelona on se sobrepassen aquests límits, aquests valors límits de qualitat de l'aire, referits en aquests dos contaminants que són indicadors bàsics de referència, i als quals ja abans m'hi he referit. Però tampoc podem obviar que la qualitat de l'aire a Catalunya presenta una evolució constant cap a nivells de qualitat cada vegada millor. I això ens ho diuen simplement les evidències científiques, per tant, no generem un alarmisme innecessari; tampoc baixem la guàrdia. Hi ha una possible excepció en els últims dos anys en aquests dos contaminants esmentats. I, en aquests casos no han presentat la mateixa tendència a la millora que a la resta de contaminants, però tampoc no han comportat un empitjorament dels valors reals mesurats.

Els principals problemes de la qualitat de l'aire ja no es deuen a focus fixos d'emissions, és a dir, a la indústria, sinó que ens ha canviat. Ara els focus els tenim en allò que anomenem la contaminació difusa, que provoca la mobilitat, també les activitats logístiques, els treballs públics i, en ocasions molt concretes, alguns

focus industrials. Però cal reconèixer que, en general, la indústria ha fet els deures.

Aquest és un problema comú, vostè ho ha dit, en altres conurbacions europees. A Barcelona, a més, tenim una situació de contorn que comporta una major concentració de contaminants en determinats moments, és a dir, quan tenim aquests anticiclons persistents, bàsicament durant els mesos d'hivern.

La qualitat de l'aire a les metròpolis és, li ho hem dit molt clar, un problema que és molt complex de gestionar, perquè el que hi ha en joc és molt important: tenim en joc la salut humana, valor principal a protegir, però també la mobilitat, l'activitat industrial i logística, els treballs públics, la generació d'energia en proximitat, el medi ambient urbà, la qualitat de vida, etcètera. Són paràmetres, tots ells, que incideixen en les persones, i també, en un segon terme –molt segon, però important–, l'economia.

És per això que voldria destacar, doncs, l'elaboració d'aquest pla i algunes de les característiques d'aquest pla que està al seu abast.

En primer lloc, aquest és un pla que hem realitzat sota el paràmetre de la participació pública, i estic segur que vostè això ho ha de lloar i ho ha de valorar. Hem optat per un procés de participació. Ho deia el mateix Pla de govern 2011-2014, preveia que aquest tema es treballés conjuntament i de forma coordinada amb agents i administracions responsables d'executar les mesures, tant pel que fa a les millores en el sector industrial, en el de transport, i també en el de la mobilitat i en el sector energètic.

En aquest procés d'avaluació o d'elaboració, hem tingut el suport d'un valuósíssim consell d'experts; un consell d'experts constituït per professionals reconeguts tant en el món sanitari com en el món científic i destacats defensors del transport públic.

I, senyor Boada, no els hem triat perquè ens riguessin les gràcies, els hem triat per la seva capacitat. I és evident que hi ha gent que s'ha manifestat crítica amb algunes de les mesures, i celebrem les seves aportacions, que hem tingut en compte. Hem estat sis mesos fent aquest procés de participació. Hi han participat, hi han intervingut molts interlocutors socials, sectorials, econòmics, corporatius. S'han presentat 245 propostes de mesures i n'hem incrementat el 67 per cent en el mateix pla.

En segon lloc, l'aplicació del pla preveu que s'emprenguin mesures que incidiran de ple en el model de la mobilitat actual. Perquè, escolti'm, li ho he dit abans, parlem de focus de visió difusa i la mobilitat és clau. Per tant, aquest és un tema que no defugim, de cap manera; a les àrees de congestió hem d'anar cap a un altre model de mobilitat. I això ho diu el pla. Els ens locals hi tenen moltes coses a dir i a fer. Que no creu en els municipis, senyor Boada? Perquè m'està dient: «Vostès no imposen.» Escolti'm, en els municipis europeus on s'han pres mesures per limitar el trànsit són mesures que sempre han vingut determinades per l'Administració local, no pas per l'Administració d'altres nivells superiors.

I, en aquest sentit, i atès que les concentracions més elevades es troben en els centres urbans, on el trànsit, lògicament, és més important, els municipis han pres un protagonisme essencial mitjançant el «Compromís d'alcaldes per l'aire més net». No faci bromes, senyor Boada, sobre aquest tema. És un tema important –és un tema important. Aquest és un compromís que preveu tota una sèrie d'actuacions en matèries de competència municipal, amb una incidència alta en la qualitat de l'aire.

L'aposta per al transport públic, per a l'increment de l'ocupació del vehicle privat, per a la renovació de la flota pública i la substitució dels combustibles actuals per d'altres menys contaminants, també hi és en el pla.

I, en darrer lloc, s'aposta decididament per la mobilitat no motoritzada, com són els desplaçaments a peu o la bicicleta. Sens dubte, són els modes de desplaçament més saludables en els nostres entorns urbans.

En tercer lloc, el nou model de mobilitat comporta, també, insistir en la importància de les infraestructures ferroviàries en el accessos a les ciutats. Un servei de rodalies bo i sense incidències permet tenir un sistema de transport fiable i fa que els ciutadans s'animin a escollir lliurement aquest sistema de transport i a abandonar el vehicle privat.

Pel que fa al transport de mercaderies, podem dir que el problema és similar: el volum, per exemple, de camions que accedeixin a diari al port de Barcelona per manca d'infraestructura ferroviària suposa un dels focus principals de contaminació a la regió metropolitana de Barcelona.

En quart lloc, el pla preveu l'adopció de mesures especials en situacions meteorològiques adverses que puguin esdevenir episodis de contaminació ambiental que requereixin una actuació més contundent. I aquests mecanismes inclouen iniciatives d'informació a la població, recomanacions d'actuacions, regulació de la velocitat en els trams alts, accions concertades en el sector industrial i en el sector energètic per disminuir l'emissió de partícules i la generació de diòxid de nitrogen a l'àrea de protecció especial mentre dura l'episodi.

En cinquè lloc, el pla es fonamenta en la cooperació interadministrativa i la distribució de responsabilitats entre els diferents actors públics i privats. L'aire net i el medi ambient en general és qüestió de tothom. No ens podem queixar de la mala qualitat ambiental, de la mala qualitat de l'aire i girar-nos cap al Govern esperant que ho resolgui tot. Ja he esmentat la responsabilitat de les diferents administracions, que, dins del marc que nosaltres fixem i fent ús dels incentius que nosaltres oferim, han de prendre i han d'aplicar les seves mesures en ús de les seves competències.

La nostra intenció com a govern passa per la col·laboració amb altres administracions. Volem optimitzar la gestió del transport públic, promoure el vehicle compartit, gestionar els peatges amb criteris d'ocupació dels vehicles, però també en funció de les emissions contaminants. I ben aviat començarem a aplicar aquestes mesures d'una forma efectiva. Treballem

per millorar l'intermodalitat entre el vehicle privat i el transport públic amb una política d'aparcaments d'enllaç a les estacions de ferrocarril i autobús, també en la formació en la conducció eficient i l'impuls, com els deia, de la bicicleta i l'aposta per la motocicleta elèctrica. *(Veus de fons.)* Sí senyor..., senyor Boada, és una aposta que fem i en la qual creiem. Aquestes accions corresponen a diverses esferes de l'Administració.

També comptarem amb el suport del sector industrial i les polítiques recollides en el nou Pla de l'energia i canvi climàtic que està redactant el Govern i que constituïran elements clau del Pla de qualitat de l'aire.

L'objectiu de l'estratègia del pla? No és altre que centrar les actuacions i tots els esforços tècnics en les mesures més efectives i econòmicament viables de cara al curt termini, el 2015, i treballar al mateix temps en les estratègies a mitjà i llarg termini d'un abast molt diferent.

Per tant, no dispersarem esforços en una gamma tan àmplia de mesures que no es puguin conduir i aplicar, treballem en una trentena de mesures viables i eficaces de cara al curt termini.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

També pretenem una bona comunicació, en aquesta matèria, per evitar crear alarmisme davant dels episodis puntuals, millor comunicació també per tal d'obtenir major implicació i major complicitat social.

La presidenta

Senyor conseller, ha d'anar acabant.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Acabo, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, no és voluntat del Govern que cada cop que hi hagi una variació en els nivells de contaminació hi hagi una crisi. Nosaltres estem per normalitzar les actuacions necessàries per reduir la contaminació. El discurs ambientalista d'aquest Govern no sols és ferm, també ens el creiem i actuem en conseqüència.

Moltíssimes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Recoder, el discurs ambientalista d'aquest Govern no existeix. No té discurs, i el que diuen és simple retòrica que no té res a veure amb les accions concretes. Si vol parlar de la llei òmnibus i el seu discurs ambiental; si vol, fins i tot, parlar també d'altres elements, com que vostès sistemàticament han volgut fer desaparèixer, precisament, aquest discurs ambiental que tan potent era en l'anterior Govern. I aquesta és la realitat, i la realitat

també es veu en aquest pla de millora de la qualitat de l'aire, no?

Vostès diuen que han tingut un consell d'experts, que han set crítics, però és que li han dit allò que ha anat al nervi de la situació! Vostè..., diu el pla mateix..., fa la diagnosi de dir són els cotxes, la circulació, el trànsit viari el que provoca la contaminació i si no el reduïm no baixarà la contaminació. I els diuen: «Aquest és l'element clau.» I ells participen en aquesta diagnosi. Resposta del Govern al pla? Ni cas –ni cas. (*Veus de fons.*) Bé..., ni cas, però encara deuen ser membres del consell d'experts! El que no té tanta sort és el director del CADS, el senyor Arribas... –no sé si vostè ha tingut alguna participació en la decisió–, de fulminat, cessat fulminantment, perquè s'ha atrevit a ser crític amb el Govern a través de tres informes: un, a través de l'energia nuclear, i, l'altre, per la llei òmnibus. No sé si vostè també hi ha participat, però, en tot cas, algú del Govern deu ser responsable d'haver cessat el senyor... del CADS, i haver retallat la llibertat d'expressió i l'esperit crític del senyor Arribas... (*remor de veus*), que havia tingut, fins i tot, també, en els anys anteriors... –que havia tingut els anys anteriors–, que havia tingut en el Govern d'esquerres i que, evidentment, amb un clar esperit democràtic, no se'l va cessar. (*Remor de veus.*) Vostè..., vostès aquest esperit..., ha desaparegut. No li faré la llista d'altres elements, no?

I aquest és el..., vostè deia: «Un altre model de mobilitat.» No, els municipis jo el que he fet, senyor Recoder, és defensar-los, que vostès els han passat la patata calenta. Estava explicant el que diu l'Ajuntament de Terrassa, aquesta és la realitat.

Però, escolti, els accessos a Barcelona o els accessos a moltes ciutats no són competència dels municipis, són competència seva, les vies són seves. I què farà vostè? Ha de dir alguna cosa. Com pensa regular l'accés a Barcelona? Els accessos per la Diagonal són seus. Bé, són de la seva competència. Què pensa fer? No pensa dir res? Aquesta és la realitat que li estic dient. Evidentment que els municipis faran el que creguin convenient. Bé, el municipi de Barcelona, governat per Convergència i Unió, el primer que ha fet és eliminar les àrees verdes. Bé. Un gran sentit també de la mobilitat sostenible.

I aquests jo crec que són elements més importants que s'han de tenir en compte, i que vostès no ho fan.

Miri si són poc ambiciosos que fins i tot en el pla vostès diuen que «reduiran un 20 per cent els òxids de nitrogen des de l'escenari 2008 al 2015», o sigui..., tenint en compte les dades del 2008, el 2015 reduiran un 20 per cent. Tenen en compte el que ja ha estat reduït? Miri, quina curiositat: no és 2011-2015, no, no..., és 2008-2015! Les dades que eren pitjors el 2008 que no pas el 2010 i el 2011 les utilitzen vostès. Vol dir que si aquí descomptem el 12 per cent..., ja veuen vostès com són d'ambiciosos a l'hora de reduir els òxids de nitrogen i el PM10.

Aquest és el seu discurs ambiental, i això és del que nosaltres ens queixem. I això és molt greu.

Escolti, en cap moment parlen de la velocitat dels vehicles, com he dit abans: ni una sola línia per limitar la velocitat, excepte quan parlen dels municipis i de les ZUAP. Tota la comunitat científica i els experts saben que entre cinquanta i vuitanta quilòmetres per hora les emissions són mínimes, tant en benzina com en dièsel. La prova és que vostès, fins i tot, limiten als vuitanta quan hi ha crisis anticiclòniques. Veritat que això és la realitat? Vostès, per què no ho continuen o no porten a terme una limitació de la velocitat, com els diuen els mateixos experts i el senyor Baldasano amb la valoració que va fer a la zona vuitanta? No ho fan. Remissió de l'11 per cent dels òxids de nitrogen també a la zona vuitanta que hi havia posada anteriorment.

Vostès varen justificar aquesta mesura irresponsable d'eliminar la zona vuitanta dient que aplicarien mesures compensatòries. Quines, senyor Recoder? Quines mesures compensatòries vostès han aplicat per tal de fer front a la reducció o a l'eliminació del vuitanta? Miri, és bàsic fomentar el transport públic. No estem dient si hem de millorar, doncs, la fiscalitat amb els contaminants, si hem de millorar els peatges, també, amb els menys contaminants, no? Això és important. Però el que és important és fomentar el transport públic que fa que els usuaris, els ciutadans d'aquest país l'utilitzin en detriment del cotxe privat, i d'aquesta manera millorem les emissions.

Miri, segur que coneix, vostè, aquest estudi de la «Generación de empleo en el transporte colectivo en el marco de una movilidad sostenible», fet també per Comissions Obreres, dirigit pel senyor Ferri, on calculava generació de llocs de treball en el transport col·lectiu que es podia fer a Espanya i a Catalunya.

Aquest és l'element clau!. O sigui, ja que estem en una situació de crisi i és bàsic la creació de llocs de treball, aquí hi ha un subsector, que és el de la mobilitat sostenible, que és capaç de crear llocs de treball...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps...

Joan Boada Masoliver

...–acabo de seguida–, amb una forta implantació, precisament, a Catalunya i el seu escenari, l'escenari que podria crear un 45 per cent més de llocs de treball en aquest subsector de la mobilitat i reduir un 13 per cent la despesa energètica.

Aquesta és la realitat que necessita un país modern com el nostre: fer actuacions clares, contundents per millorar la qualitat de l'aire i per fomentar el transport sostenible, per fomentar el transport públic. Això no existeix a les seves polítiques. Vostès no ho han fet i, pel que veig, no tenen cap intenció per desenvolupar-ho, i això va en detriment de l'economia d'aquest país i de la qualitat de vida dels seus ciutadans.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyora presidenta..., senyor Boada, miri, sincerament no l'intentaré convèncer de les bondats del nostre pla, perquè veig que no té cap interès de ser convençut, vostè. És a dir, li diré més: estic convençut, després del que he sentit aquí, que vostè no se l'ha llegit. (*Veus de fons.*) Vostè no se l'ha llegit! Senyor Boada, vostè no es pot..., vostè no s'ha llegit aquest document o qui li ha llegit li ha fet un informe esbiaixat. (*Veus de fons.*) No..., però, escolti..., no, escolti, vostè reclama tota una sèrie de mesures, que, si ho vol, després les contrastarem. M'ofereixo a contrastar-ho amb vostè. Allà dalt hi ha el secretari de Medi Ambient i Sostenibilitat, el senyor Josep Enric Llebot, i ho podem contrastar. I veurà com vostè ha afirmat tota una sèrie de suposades mancances del pla que hi són –que hi són–, simplement hi són.

Per tant, senyor Boada, a partir d'aquí crec que el nostre diàleg serà un diàleg de sords. Vostè ve amb una idea preconcebuda, vol deixar des d'aquesta tribuna, doncs, una imatge, en fi, que vostè ha exhibit contundentment amb un parell de frases d'aquelles d'eslògan que vostè fan tan bé a l'iniciar la seva intervenció, i, per tant, en aquest sentit no el convenceré, no? Sí que em permetrà que li faci alguns comentaris, no?

La primera cosa. Jo no sé vostè per què se sorprèn que una persona que entra a formar part d'un govern perquè és militant d'un partit polític quan hi ha un canvi de color d'aquell partit canviï i posin una altra persona. És un fet que..., o sigui, em sorprèn que a vostès els sorprengui –em sorprèn que a vostès els sorprengui. Primera qüestió. (*Remor de veus.*)

La segona cosa. Escolti'm, penso que vostè equipara l'anterior Pla de qualitat de l'aire..., que té elements positius i que nosaltres hem mantingut, i que n'hi altres que pensàvem que eren innecessaris, que tenien una càrrega ideològica o dogmàtica, doncs, que nosaltres no podíem acceptar i que hem tret. Per exemple, el tema dels vuitanta quilòmetres per hora. (*Persisteix la remor de veus.*) Sí que hi ha... Senyora presidenta, és que tinc un diàleg amb el senyor Boada o amb tot el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds? (*Remor de veus.*) És que sento, és que tinc una coral que van intervenint tots a l'hora i replicant les meves intervencions, i és una mica difícil. (*Rialles.*) No, no, veig que estan..., veig que estan tots vostès molt ben avinguts. No, està bé.

Escolti'm, aleshores, el tema de l'anterior Pla de qualitat de l'aire, escolti, el gran tema no eren els vuitanta quilòmetres per hora; això era una qüestió, eh? I en el nostre Pla de qualitat de l'aire els vuitanta quilòmetres per hora en la limitació de la velocitat s'estableixen i s'utilitzen en els moments en què l'anticicló ho recomana per l'excés de contaminants, i així ho hem fet. Així ho vàrem anunciar, i ho hem aplicat dues vegades, com vostè, doncs, sap perfectament. Per tant, és una mesura que estimem que és apropiada en determi-

nades circumstàncies, però pensem que amb caràcter general és absolutament innecessària.

Sí que apliquem mesures per limitar l'ús d'entrades a les ciutats, i penso, fins i tot, que n'estem aplicant moltes més que les que vostès aplicaven, moltes més, perquè és que, francament, no sé quines aplicaven vostès, és que no en sóc conscient, eh? És a dir, no m'he sentit, com a ciutadà usuari del transport públic, però també usuari del vehicle privat, que viu a l'entorn de Barcelona, a l'àrea metropolitana, mentre vostès governaven, impedit a entrar a la ciutat de Barcelona amb el meu vehicle, no me n'he sentit –no me n'he sentit. Sí que pensava que vostès em feien anar a vuitanta quilòmetres per hora, però res més.

Escolti, nosaltres aplicarem a partir d'aquí a molt pocs mesos la tarifació en els peatges per a vehicles de més ocupació, ho generalitzarem i farem uns descomptes importants, o ho tarifarem en funció de les emissions de cada vehicle. Per tant, és una qüestió, escolti'm, que no tinc la convicció que vostès l'apliquessin.

A la Diagonal i a la B-23 no podem establir un carril per a vehicles d'alta ocupació. I sap per què? Perquè no és nostre. (*Remor de veus.*) Perquè no és nostre, perquè és de l'Estat. Bé, senyor Boada, escolti, que no és nostre, que és de l'Estat. Jo ho he plantejat, que ho he plantejat al Ministeri –ho he plantejat al Ministeri. I li hem explicat al Ministeri com fer un carril per a vehicles d'alta ocupació barat, i no el que tenien previst, que era un carril car. Fer un carril barat, els ho hem explicat i estem esperant la resposta. Per tant, no és només un suggeriment del Govern de la Generalitat: és una demanda del mateix Govern de la Generalitat.

El transport públic constitueix una prioritat per a aquest Govern, i no sé exactament què és el que vostès feien que nosaltres no estem fent. És a dir, allò que no podem fer no és pas per manca de voluntat, perquè, de projectes, en tenim molts, sinó que és per culpa de la motxilla que vostès ens han deixat en forma de deute econòmic que ens obliga a aturar molts dels projectes que voldríem posar en marxa.

I per últim –per últim–, senyor Boada, home...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...escolti'm, em sorprèn la seva crítica a la no-intervenció del Govern de la Generalitat dins del que és la trama urbana dels ajuntaments. Però, escolti, jo he estat alcalde, com vostè sap, i, vaja, m'hauria «sentat» molt malament..., com penso que a qualsevol alcalde, que el Govern de la Generalitat li digués que ha de limitar la circulació dins del seu terme municipal o dins de la seva ciutat; no en els accessos. Vostè m'està parlant de dins de la ciutat, escolti'm, vostè m'està parlant de les ciutats, i això és una decisió que han d'adoptar els ajuntaments. Nosaltres els hi animarem, els ajudarem perquè ho facin, però ho farem sempre

des de la més estricta col·laboració amb les autoritats municipals i des del més estricte respecte als ajuntaments.

Escolti'm, ja són prou grans, saben el que han de fer, nosaltres des del diàleg els ajudarem...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...però en cap cas els imposarem com ha de ser la circulació dins de la seva trama urbana.

Senyora presidenta, moltes gràcies.

(Joan Boada Masoliver demana per parlar.)

La presidenta

A les interpellacions no hi han al·lusions. *(Veus de fons.)* No, senyor Boada, a les interpellacions, no.

Interpel·lació

al Govern sobre les conseqüències econòmiques de l'espoli fiscal que pateix Catalunya i l'abordament de la solució (tram. 300-00081/09)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències econòmiques de l'espoli fiscal que pateix Catalunya i l'abordament de la solució. Presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Conseller d'Economia i Coneixement, senyor Andreu Mas-Colell, com vostè sap, Catalunya pateix un robatori fiscal insuportable a mans d'Espanya. En concret, 20.000 milions d'euros paguen els catalans en impostos que se'n van a Madrid i que no tornen al nostre país. Això significa 3.000 euros per català i any d'impostos que paguem que se'n van a Espanya i que no tornen al nostre país.

Això ha comportat el col·lapse de les finances de la Generalitat de Catalunya, i també el col·lapse de la nostra economia. Actualment hi ha un deute públic que creix com una bola de neu, que enguany ha significat el pagament de 1.500 milions d'euros en interessos i que l'any que ve significarà un pagament en interessos de 2.200 milions d'euros. S'ha convertit ja, el pagament en interessos, en el tercer departament en despesa de la Generalitat de Catalunya; després de la sanitat, després de l'educació, allò a què més destinem recursos públics és al pagament dels interessos derivats d'aquest deute per culpa del dèficit fiscal, del robatori fiscal que pateix Catalunya a mans d'Espanya. Això ha comportat retallades a la sanitat, a l'educa-

ció, un fre a la inversió en infraestructures, en recerca i desenvolupament.

Davant d'aquesta situació, el Govern de la Generalitat no vol apostar per la independència política, vostès mateixos ho afirmen, ho voten a cada ple, i posen tots els ous en un mateix cistell, en aquesta pretensió de pacte fiscal amb l'Estat que impliqui un increment substancial dels recursos econòmics. I ho han concretat vostès mateixos en aquest informe, en aquesta proposta del Govern de la Generalitat que és l'informe per a un nou model de finançament basat en el concert econòmic.

I què diu aquest informe? Doncs, la veritat és que és molt interessant, perquè vostès mateixos reconeixen que aquest pacte fiscal que proposaven, de concert econòmic, es va encongint cada dia que passa i aquest pacte fiscal en la línia del concert econòmic avui ja no és possible, ja no se'l creu ningú. Recordi que la primera proclama del seu Govern de la Generalitat quan van fer públic el seu projecte de pacte fiscal era el d'aconseguir un concert econòmic com el del País Basc i com el de Navarra; un concert econòmic, per tant, que quedés fora de la regulació del règim comú de la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes.

Quina és la diferència substancial? El concert del País Basc i de Navarra implica que recaptin tots els impostos que paguen els ciutadans en aquestes comunitats autònomes i només es transfereix a l'Estat una petita part d'aquests impostos. Per contra, al model de finançament comú és l'Estat qui recapta tots els impostos que paguem els catalans i en retornen una petita part a Catalunya. Això és el robatori fiscal que patim en aquests moments.

I què diu la pàgina 25 del seu informe? Que la doctrina del Tribunal Constitucional ha considerat que la disposició constitucional només és aplicable al País Basc i a Navarra pel que fa als efectes de concert econòmic. Ho ha considerat així de manera preventiva i expeditiva, el Tribunal Constitucional, en la sentència contra l'Estatut. I en la pàgina 71 del seu mateix informe diu: «Cal concloure que, d'acord amb la jurisprudència constitucional, ha de ser la LOFCA la disposició que incorpori el nou sistema de finançament a l'ordenament jurídic vigent.» Més clar, l'aigua; i ho diuen vostès mateixos.

També reconeixen que l'Estatut de Catalunya no permet que hi hagi un model de finançament com el del concert econòmic per a Catalunya, però diuen que és possible. Diuen que és possible que ens saltem el que diu l'Estatut d'autonomia de Catalunya i que sí que aconseguim aquest model de concert econòmic. I diu: «La sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut nega la naturalesa vinculant de les previsions estatutàries i reitera la completa llibertat del legislador estatal per definir el model de finançament.»

Per això en la pàgina 48 diuen vostès: «No sembla massa coherent argumentar ara que el respecte per l'Estatut d'autonomia de Catalunya impedeix establir un sistema de finançament similar al concert sense modificar l'Estatut.» És a dir que el que ens diuen és

que vostès esperen que el legislador estatal sigui més ambiciós a favor de Catalunya, és a dir, faci una llei de finançament més ambiciosa a favor de Catalunya, que no pas les previsions de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. És a dir que vostès disposen totes les seves esperances en el fet que els espanyols i els legisladors espanyols pensin més en els interessos de Catalunya i siguin més ambiciosos respecte als interessos de Catalunya que els mateixos diputats del Parlament de Catalunya, que van aprovar un estatut d'autonomia que diu que no volem el concert econòmic i que al que ens hem d'assimilar és al model de finançament comú de totes les comunitats autònomes. Per tant, haurà de ser el legislador estatal el que digui: «No, no, escolti, és veritat, és que vostès es van equivocar, els catalans, aprovant aquest Estatut d'autonomia. Nosaltres els aprovem una LOFCA més ambiciosa, amb concert econòmic, amb tots els diners que traurem a les altres comunitats autònomes i a l'Estat espanyol, per entregar-los a Catalunya», i aquest és el projecte que en aquests moments estem defensant des d'aquesta institució catalana. És absolutament kafkià i surrealista. Estem caient en una errada política, en una demència política col·lectiva, tot aquest Parlament de Catalunya, dient: «No, és que ens hem de saltar el nostre propi Estatut, perquè els espanyols seran més ambiciosos i vetllaran per nosaltres.»

Després han reconegut que d'acord, que s'ha de fer dins de la LOFCA, però que farem una excepció catalana, hi haurà una excepció catalana del model de finançament. Però ens trobem amb un article 138.2 de la Constitució espanyola que diu: «Les diferències entre els estatuts d'autonomia no poden implicar privilegis econòmics ni socials. La seva aplicació a Catalunya», diuen vostès mateixos, a més a més, la del concert econòmic, «no impedeix que legalment es pugui estendre a d'altres comunitats, ni té per què provocar una pèrdua de recursos a les altres comunitats.» És a dir que, d'excepció catalana, no n'hi ha cap. Vostès mateixos estan dient que aquest model serà aplicable a d'altres comunitats autònomes, i ho diuen en el seu propi projecte.

A més a més, ens trobem amb una situació en què la mateixa sentència del Tribunal Constitucional diu que les decisions tendents a garantir la suficiència financera de les comunitats autònomes han d'adoptar-se amb caràcter general per l'Estat i de forma homogènia per a tot el sistema. Per tant, ni tan sols és possible una excepció, no només per a Catalunya, sinó per a algunes comunitats autònomes; és que s'ha d'aplicar de forma homogènia per a tot el sistema. I vostès mateixos reblen el clau i afirmen: «La darrera paraula sobre la pervivència del model de finançament continuarà corresponent a la decisió lliure de l'Estat.» Efectivament. Els agraïm la sinceritat que almenys en els documents vostès posen, no en les declaracions públiques.

També és l'època de les rebaixes; ens apropem al gener i a aquest model de concert econòmic hi apliquem una sèrie de rebaixes, per tal que la cosa quedi una mica més limitadeta. I així diuen que accepten un model de cessió total de rendiment de tots o quasi tots els tributs que els correspon al model de concert basc. És

a dir, ja estem en el «quasi tots els tributs», quasi tots. Quins ens deixarem pel camí? L'impost de societats, l'IVA, l'IRPF..., al final tots, i quasi tots serà només algun?

També renuncien a una quota de retorn, perquè el que diuen és que l'Estat podrà retenir part del rendiment que li correspon, i, per tant, ja no serà la Generalitat de Catalunya qui li retornarà una quota de retorn, sinó que l'Estat ja es quedarà la part del rendiment que li correspon.

Després ens diuen: «Escolti, Catalunya, per això, malgrat que no pugui tenir una excepció catalana, malgrat que no puguem sortir de la LOFCA i tenir un model de concert econòmic, sí que pot tenir més recursos —sí que pot tenir més recursos.» I diuen: «Una major disponibilitat de recursos per a la Generalitat no ha de suposar una menor disponibilitat de recursos per a les altres comunitats autònomes. Això es podria fer a través de l'aportació de més recursos per part de l'Estat al sistema de finançament comú.» És a dir que l'expectativa és que l'Estat aboqui més recursos al sistema de finançament comú. Un estat que té un 7 per cent de dèficit públic, que està absolutament arruïnat i que acaba de fer una modificació constitucional per limitar al zero per cent el dèficit públic els propers anys, el que diem és que tenim l'esperança que aboqui més recursos al sistema, perquè Catalunya pugui tenir més recursos, a diferència de les altres comunitats autònomes.

Bé. Jo els recordo una qüestió: saben quin va ser l'únic article del model de finançament que el Tribunal Constitucional va declarar nul en la sentència contra l'Estatut? Aquell que deia que la Generalitat tindria dret a gaudir de més recursos si feia un esforç fiscal superior a la resta de comunitats autònomes. El que es van carregar va ser això! És a dir, el que es van carregar va ser que la Generalitat no pot tenir més recursos encara que faci un esforç fiscal superior. I nosaltres el que aquí diem és que, efectivament, l'Estat posarà més diners en el model i per tant nosaltres podrem aconseguir més recursos econòmics. Reconeguem la crua realitat, que la bena no ens continuï tapant els ulls: la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut liquida qualsevol possibilitat de tenir un model de finançament fora de la LOFCA, liquida qualsevol possibilitat de tenir una excepció catalana, liquida qualsevol possibilitat que l'Estat aboqui més recursos perquè Catalunya pugui tenir més recursos. És un sistema que està blindat i bloquejat. I ja ho deia l'Estat espanyol a les acaballes del franquisme: «Está todo atado y bien atado.» I és que ara anirem els catalans a aconseguir que Espanya i que els espanyols siguin més generosos amb nosaltres del que tots nosaltres ho vam voler ser quan vam aprovar l'Estatut d'autonomia de Catalunya l'any 2005, que després es va pactar amb les Corts espanyoles l'any 2006 i es va referendar en referèndum.

Bé. Aquest gerro d'aigua freda...

La presidenta

Vagi acabant, senyor diputat.

Uriel Bertran Arrué

...que nosaltres, evidentment, hem aplicat a aquest mite, a aquesta fantasia del model de finançament, té alguna solució, té alguna solució per tal que Catalunya, efectivament, ens en puguem sortir, però això ja li ho diré després en el torn de rèplica.

Gràcies, senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, deixi'm parlar de la problemàtica fiscal catalana en les seves diferents dimensions, i en particular en dues: una és el tema de l'estabilitat i l'altra és el del nivell de la fiscalitat, o, si vostè vol, el nivell de l'estat i de la despesa que hem de tenir. Són dos temes diferents, però relacionats, i convé parlar-ne, dels dos.

Pel que fa a l'estabilitat, tenim un tema a curt termini, que és que, si vostès volen, per imposicions europees o, si vostès volen, per imposicions dels mercats, i com a conseqüència del cràter, eh?, de l'herència trobada, ens trobem amb la necessitat de fer un programa ràpid de contenció del dèficit i de contenció del ritme de creixement del deute públic. I ha de ser ràpid; no és l'ideal però no tenim marge de maniobra a aquest respecte.

Però aquest no és el tema de què vull parlar ara, potser en parlaré més endavant; l'estabilitat també té una dimensió a mitjà termini. Vostès saben que nosaltres hem introduït una llei d'estabilitat pressupostària que espero que es discuteixi en el Parlament i que introdueix el principi que volem anar a una perspectiva essencialment de coincidència d'ingressos i despeses. Bé, es deixa un 0,14, menys..., quasi una sisena part d'un 1 per cent, per tindre una mica de marge, però bàsicament voldríem assentar el principi que ingressos i despeses han de coincidir. I plantejem aquest objectiu per a l'any 2018, que, dit sigui de passada, és dos anys en avançada del que varen posar, no nosaltres, a la Constitució espanyola no fa pas gaire.

Voldria fer dues precisions sobre aquest tema: una política i una tècnica. La política és que no ens enganyem però l'estabilitat pressupostària té molt a veure amb la autonomia. Jo els asseguro que l'autogovern de Catalunya, o l'autogovern del Regne d'Espanya, o l'autogovern de França o de Portugal, o fins i tot..., d'Alemanya potser no, però fins i tot dels Estats Units, està molt condicionat pel fet que necessiten que algú, i no algú sinó molta gent, els presti diners. I quan un està en les condicions que necessites que algú et presti diners, doncs, miri, s'ha de fer en les condicions en què estiguin disposats a prestar-los, i no es poden fer les coses que no els agraden als que te'ls presten i se n'han de fer algunes que agraden a qui te'ls presta i potser no a tu. O sigui que és essencial i s'ha d'afir-

mar que l'estabilitat pressupostària és, en aquest sentit, alliberadora, perquè ens trenca la dependència exterior cap als mercats.

L'observació tècnica que també voldria fer és que naturalment el concepte d'estabilitat que compta i el que posem en el projecte que hem enviat al Parlament, també és de la modificació de la Constitució espanyola, és el concepte estructural, és a dir, una mitjana sobre el cicle econòmic. No es tracta, en un moment en què la despesa pública pugui augmentar per exemple pel pagament de les compensacions de l'atur, d'imposar en aquests casos una rebaixa instantània d'altres despeses. Cal admetre que en el curs normal dels esdeveniments poden haver-hi baixades i pujades automàtiques de dèficits i superàvits; és una manera de dir que aquestes coses s'han d'interpretar amb sentit comú.

Segon: nivell de fiscalitat; és a dir, el volum dels pressupostos públics que incideixen sobre la realitat econòmica catalana. Em sembla clar, i ha estat prou investigat, que, ja acceptant que en mitjana ingressos i despeses han de ser el mateix, tenim un nivell insuficient d'ingressos i despeses. Hi ha moltes maneres de demostrar-ho, això; una és que, simplement, si pensem en els dèficits fiscals públics normals, els que estan als pressupostos cada any, doncs, per exemple l'any 81 van haver-hi les transferències d'ensenyament i de sanitat al País Basc i a Catalunya. En aquests moments, en termes percentuals, el deute de Catalunya és el doble, més del doble que el deute del País Basc. Jo no crec que aquí hi pugui haver molta gent que pugui creure que això és degut a alguna peculiaritat dels catalans diferencial dels bascs; em sembla que és prou clar que és que han disposat de més diners.

Una segona manera de veure-ho és examinant el dèficit fiscal territorial, que inclou no només els pressupostos de la Generalitat, sinó també els pressupostos de l'Estat. Com segurament ja saben, de l'any 86 al 2005, en mitjana –això està molt calculat–, el dèficit fiscal territorial estructural, perquè també en aquest cas cal mirar l'estructural i prendre la mitjana sobre el cicle, va ser del 7,9 per cent. Una altra manera d'expressar-ho és dir que, dels ingressos públics, dels ingressos per impostos cap a l'Administració General de l'Estat, el 19,5 per cent van sortir de Catalunya, mentre que les despeses de la Generalitat, territorialitzades, les territorialitzades..., varen venir a Catalunya el 14,1 per cent; o sigui, de 19,5 per cent de contribució d'ingressos, 14,1 per cent de retorn.

Menciono que les consideracions que jo li he fet sobre el dèficit fiscal públic i el dèficit fiscal territorial es pot veure que estan molt correlacionades, o sigui que estem..., que clarament les dues mesures es confirmen mútuament.

També, deixi'm-li dir, per aquells que consideren que les seguretats socials no s'han d'incloure en aquestes computacions perquè depenen de drets individuals, etcètera, que, si traiem la seguretat social d'aquestes computacions, d'aquests càlculs, el dèficit fiscal territorial estructural continua estant clarament esbiaixat en contra de Catalunya; de fet, el 19,8 de les despeses

ses continuen sent, continuen venint de Catalunya –tot això exclouent la seguretat social, eh?–, mentre que de les despeses només l'11,3 per cent vénen a Catalunya. O sigui que aquest argument que un sent de vegades que si són els individus i no els territoris, bé, si treuen els individus, els percentatges encara –encara– empitjoren des de punt de vista de Catalunya.

Evidentment, ens hem de plantejar com redreçar aquesta situació. Jo li proposo fer-ho quan tornem.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'illustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Senyor conseller, la veritat és que m'ha sorprès molt la seva resposta, perquè bàsicament no té res a veure amb el que jo li he plantejat ni amb la pregunta de la interpellació. Llaavors, només se m'acudeixen dues possibilitats. Una, que s'hagi traspaperat i que ens hagi avui fet la conferència que té prevista la setmana que ve sobre estabilitat pressupostària, o l'altra, com allò que deien, diu: «Vostè preguntí el que vulgui que jo li respondré el que em doni la gana.» Per tant, o estem en una primera casuística o estem en la segona casuística.

En qualsevol cas, jo sí que em mantindré fidel a l'objecte de la interpellació, i per tant continuarem parlant del que estàvem parlant, que era del model de finançament.

La qüestió fonamental és que la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut el que fa és bloquejar les possibilitats d'un model de finançament propi per a Catalunya diferent del del règim comú. És cert que la Constitució espanyola és més genèrica, quan es va redactar l'any 78 no marcava exactament, no definia exactament uns models de finançament, però tota la jurisprudència del Tribunal Constitucional, reblada de forma contundent amb la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut, deixa sense efectes la possibilitat d'aconseguir un model de finançament diferent del del règim comú, del de les altres comunitats autònomes, cosa que implica el manteniment, la petrificació de l'espòli fiscal, del robatori fiscal que en aquests moments pateix Catalunya a mans de l'Estat espanyol i que està comportant conseqüències dramàtiques.

L'altre dia parlàvem de les retallades en salut i que estaven posant en risc la vida de les persones, i hi havia alguns membres de l'hemicicle que es posaven les mans al cap, i que deien: «Com pot ser que això es digui en el Parlament de Catalunya?» Doncs, bé, no han hagut de passar ni dues setmanes que apareix als mitjans de comunicació: «Denuncien la mort del seu pare per donar-li l'alta prematura.» Aquesta és la crua realitat de l'espòli fiscal, del robatori fiscal a què ens està sotmetent la dictadura fiscal de l'Estat espanyol a Catalunya. I dic «dictadura» perquè una majoria democràtica del poble de Catalunya està en contra d'aquest espòli, d'aquest robatori fiscal que hem de patir.

La clau de volta és si aconseguim que des de Catalunya es canviï la jurisprudència del Tribunal Constitucional. Aquesta és la clau de volta. És a dir, si des de Catalunya es fa quelcom prou poderós, prou potent que faci sacsejar de tal manera les estructures que s'han anat petrificant de les institucions espanyoles que es canviï la jurisprudència del Tribunal Constitucional.

I només hi ha una cosa que a nosaltres se'ns acudeix que pugui aconseguir això, i és la proposta que li farem a la moció que presentarem en el proper Ple, i és un referèndum a tota la ciutadania de Catalunya, una consulta a tota la ciutadania de Catalunya, que massivament vagi a les urnes, voti a favor d'un concert econòmic ambiciós; re de pactes fiscals que anem afloixant, que anem disminuint, que anem reduint cada vegada més, com en el seu informe destaca, sinó un model de concert econòmic ambiciós, trempador, que engresqui, que permeti a la ciutadania sortir de casa i anar a votar, que aconseguixi una participació elevadíssima i un resultat aclaparador que obligui l'Estat espanyol a reconsiderar la jurisprudència del Tribunal Constitucional.

No hi ha una altra fórmula, senyor conseller. Aquí vam aprovar amb un 90 per cent dels vots dels diputats del Parlament de Catalunya la reforma de l'Estatut de l'any 2005, i no els ha tremolat la mà, no els ha tremolat el pols per carregar-se, un darrere l'altre, tots els preceptes que marcaven ambició política d'aquell Estatut que es va aprovar l'any 2005, no els ha tremolat el pols, primer amb el pacte Mas-Zapatero, després les retallades al Congrés espanyol, després les sentències del Tribunal Constitucional contra l'Estatut. Hem de fer quelcom molt més contundent, molt més fort, molt més ciutadà, molt més popular, molt més que marqui un abans i un després a la política catalana, perquè canviï l'equilibri de forces i puguem acabar amb aquesta jurisprudència del Tribunal Constitucional que ens limita el model de finançament.

Ja li ho he dit, si posem les expectatives en el fet que el legislador espanyol sigui més ambiciós que el legislador català quan va fer l'Estatut d'autonomia de Catalunya, doncs, escolti, per a això no cal ni que surtin d'aquest hemicicle a portar cap model de finançament a l'Estat espanyol. Aquí el que hem de tenir és la capacitat que la força del poble de Catalunya sigui més poderosa que no pas el legislador espanyol i les sentències del Tribunal Constitucional contra l'Estatut.

Una segona proposta serà un model de concert ambiciós, que mobilitzi i que faci sortir la ciutadania; perquè per un pacte fiscal ambigu, abstracte, que ningú sap exactament què vol dir, en la línia d'un concert econòmic que arribarà cap allà l'any 2714, per a això ningú surt de casa a votar, per a això no cal que ens mobilitzem.

I la tercera és que fem com fan els bascos i com fan els navarresos, que allò que es vota en el Parlament basc i en el Parlament...

La presidenta

Senyor diputat, vagi acabant....

Uriel Bertran Arrué

...de Navarra... –acabo, senyora presidenta, gràcies–, allò que es vota en el Parlament basc i en el Parlament de Navarra es vota per lectura única al Congrés dels Diputats i no es pot modificar. O s'accepta per part d'Espanya, o es rebutja per part d'Espanya; però no entrem en els tripijocs de la política catalana d'arribar al mes de les rebaixes i començar a tocar i a retocar i a limitar i a encongir allò que el poble de Catalunya ha votat en referèndum. Per tant, no es toca allò que el poble de Catalunya ha votat en referèndum: o ho accepta l'Estat espanyol, o ho rebutja l'Estat espanyol.

Si fem aquestes tres coses ens tindrà al seu costat, i anem a fer una batalla política seriosa, anem a fer un combat polític seriós, amb totes les de la llei, davant de les institucions espanyoles. Si és per fer el que diu el seu informe, si és per fer allò que abans he descrit que diu el seu informe, si és per a això, el fracàs està més que anunciat, i avui la societat catalana ja no es creu que això sigui possible.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Miri, l'informe sobre l'aplicació a Catalunya d'un nou model de finançament basat en el concert econòmic és el tipus de treball jurídic que és indispensable fer en aquest moment. El que planteja aquest informe, i crec que és encertat, és que hem de, en primer lloc, capgirar completament la lògica que ha originat el dèficit fiscal territorial de què li he parlat abans, que és la lògica LOFCA, que indica que l'Estat recapta i –la lògica– envia a les comunitats autònomes el cost dels serveis de les comunitats autònomes, i l'Estat es queda la resta. A això cal donar-li la volta. Els resultats de la recaptació han de ser originàriament de Catalunya –han de ser originàriament de Catalunya–, i Catalunya ha d'enviar al Govern central el que costen els serveis del Govern central més els costos, més la contribució convinguda per cohesió econòmica.

Evidentment, una manera de garantir que aquest resultat no estigui subjecte a inseguretats jurídiques, del tipus de les que ja hem conegut aquest any i coneixem constantment, estil fons de competitivitat econòmica, el fons de competitivitat, és..., o les interpretacions sobre quins anys s'han de retornar bestretes o excés de bestretes... Per evitar totes aquestes inseguretats jurídiques, la solució que cal i, de fet, més pràctica és que siguem nosaltres, des de Catalunya, que recaptem els impostos i transferim el que s'hagi de transferir. I crec que aquest informe obre el camí jurídic, que no serà gens fàcil i que, certament, implica sortir de l'estructura que ara tenim de la LOFCA.

Aquí anava a fer una consideració que li faré, però la seva última intervenció m'hi fa un matís i el vull avisar;

el vull avisar, el vull posar..., eh? La consideració que li anava a fer és que, quan feia les consideracions que ha fet a la primera part, m'ha semblat..., i això, de fet, lliga amb algunes de les consideracions de la consellera Rigau aquest dematí, quan ha intervingut el seu company, i és que vostè és molt aficionat a interpretar tots els textos d'una manera que és, curiosament, coincident amb la interpretació més ultra de la part més ultra de l'Estat espanyol, eh? Escolti, vostès, la seva font de jurisprudència són les interpretacions més extremes d'*El Mundo*, *La Razón*, etcètera. Només hi ha una diferència; vostè diu: «Ells ho diuen per fer impossible la independència, i jo ho dic perquè així només queda la independència.» Jo el que li dic és que, escolti, vagi amb compte, perquè mentrestant vostè els està fent el joc, eh? Aviat el citaran molt; aviat el citaran molt com a font de jurisprudència, eh?, perquè realment són coïncidents.

Però ara he vist que..., compte, senyor Bertran, perquè vostè s'està estovant. Ara m'he adonat que vostè ens demana un referèndum, no per a la independència, un referèndum per un pacte, per un concert econòmic, etcètera. Escolti, vostè està fent possibilisme, eh?, vostè està començant a veure si podem fer pactes i podem estendre l'assumpte, i a veure si podem fer la pregunta que sigui més atractiva... Vaja, ja m'agrada, ja m'agrada que vostè vagi per aquest camí i l'animo a continuar en aquest camí, més que en el camí primer, on es trobarà que els seus companys de viatge són els extrems de l'altra banda. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* En fi...

Gràcies.

La presidenta

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les mesures econòmiques, fiscals, financeres i administratives previstes als pressupostos del 2012 per a fomentar la recuperació econòmica.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures econòmiques, fiscals, financeres i administratives previstes als pressupostos del 2012 per a fomentar la recuperació econòmica (tram. 300-00082/09)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, honorable conseller, senyor Andreu Mas-Colell, la situació econòmica dels últims mesos, i especialment des del mes d'agost, i el deteriorament de les principals magnituds macroeconòmiques, les qual estan tenint greus efectes en l'economia familiar i l'economia dels agents productius, ens porten a interpellar-lo per tal que pugui donar resposta als principals interrogants que té el nostre grup, el Grup del Partit Popular de Ca-

talunya, i que crec que compartim amb la gran majoria de la societat catalana, envers el futur econòmic i les decisions del seu Govern en matèria econòmica.

Fa pocs dies, senyor conseller, vam conèixer com l'increment d'atur del mes de setembre és el més elevat de l'última dècada als mesos de setembre; l'atur d'aquest mes de setembre es va multiplicar per onze envers l'atur del mes de setembre de l'any 2010, de fa just un any. D'altra banda, també estem veient com els preus tornen a pujar a Catalunya; tot i baixar l'ocupació i el consum, els preus tornen a pujar. En el que portem de 2011, l'IPC ha pujat un 1,2 per cent, fins a arribar al punt del 3,2 per cent, la qual cosa dificulta encara més les possibilitats de moltes famílies de poder arribar a final de mes.

Vostès, senyor conseller, van presentar uns pressupostos en què preveien un creixement econòmic del 0,9 per cent per a aquest any 2011, així com una taxa d'atur que en cap cas superaria el 18 per cent de la població activa. Avui l'atur, just iniciat el quart trimestre de 2011, ja supera el 18 per cent de la població activa, i el creixement econòmic, que vostès preveien que seria el 0,9 per cent, no ha crescut ni un terç del que vostès preveien en els dos primers trimestres de l'any.

Per tant, senyor conseller, pot mantenir a dia d'avui que es compliran les previsions del Govern en termes de creixement i d'evolució de l'atur, tal com preveien en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2011? Quins efectes tindrà aquest menor creixement econòmic i increment de l'atur en les previsions d'ingressos per a aquest any 2011? Senyor conseller, manté que el dèficit serà del 2,66 per cent, com a màxim, durant aquest any 2011?

Vostès van presentar uns pressupostos en què l'endeutament per a aquest any 2011 s'incrementaria en més d'un 17 per cent i superaria els 38.000 milions d'euros respecte al deute que va deixar l'anterior Govern tripartit. Atesa l'evolució del creixement econòmic dels dos primers trimestres, pot afirmar, senyor conseller, que l'endeutament es mantindrà en els termes previstos segons els pressupostos que vostès van presentar? Així mateix, a les possibilitats de finançament del Govern de la Generalitat per a aquest any 2011..., sent aquest un element essencial per donar suficiència als diferents compromisos de despesa que té la Generalitat de Catalunya, hem vist com la Generalitat de Catalunya no té accés al finançament per part dels mercats majoristes de crèdit. Tant Standard & Poor's com Fitch, tot i saber el valor que tenen les seves qualificacions, han rebaixat la qualificació creditícia de Catalunya durant aquest any 2011, la qual cosa posa més interrogants i incertesa en la nostra economia.

Davant d'això també hem conegut que el Govern de la Generalitat llançarà una nova emissió de bons per pagar fonamentalment els interessos dels bons que es van emetre fa un any. Amb aquesta ja seran tres, les emissions de bons a particulars emeses pel Govern de la Generalitat en només un any. Per això, senyor conseller, té previst el Govern aconseguir finançament dels mercats en el curt termini, o continuarà havent-hi emissions de bons a particulars en el futur?

També vam conèixer, a l'últim debat de política general, que el Govern pretén incrementar taxes i preus públics, mantenir els tipus impositius que va deixar l'últim Govern tripartit, així com introduir un nou impost anomenat «de grans fortunes». Han passat tres setmanes, i no tenim notícies sobre aquesta nova figura impositiva. Es van fer un embolic: primer van dir que s'aplicaria a Catalunya, per després assegurar que ho plantejarien a una alta cambra, al Congrés dels Diputats, i finalment, inclús parlar de portar-lo a la Unió Europea. Per tant, senyor conseller, crec que és important no jugar amb les figures impositives, no generar incertesa i dir exactament què pensen fer.

Per això, senyor conseller, li pregunto: pensen acabar aplicant aquesta nova figura impositiva que van anunciar?, quan la pensen aplicar?, quin serà el fet imposable?, quant pensen recaptar?, o al final serà simplement un anunci efectuat pel president de la Generalitat des d'aquest faristol, amb l'únic objectiu d'aconseguir un titular favorable per part de la premsa?

Senyor conseller, pressupostos. El Parlament de Catalunya va aprovar una proposta de resolució perquè el Govern presenti els pressupostos de la Generalitat de Catalunya segons el que estableix la Llei de finances públiques de Catalunya, aprovada l'any 2002 per l'últim Govern de Convergència i Unió, del qual, per cert, vostè en formava part, i que deia que s'havien de presentar aquests pressupostos abans del 10 d'octubre. Avui som a 19 d'octubre. Han passat deu dies des del que afirmava la Llei de finances públiques de la Generalitat de Catalunya pel qual vostès havien de presentar aquests pressupostos.

I avui, nou dies després, no tenim coneixement de quins seran els números que presentarà el Govern. No tenim cap notícia sobre els pròxims pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

Vostè va afirmar, senyor Mas-Colell, davant dels mitjans de comunicació, no davant d'aquest Parlament, que no compliria amb la llei perquè només s'havia complert un any. Aquest pot ser un argument vàlid davant els anteriors integrants del Govern de Catalunya, davant el Govern tripartit, però no davant el nostre grup, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El fet que no s'hagi complert amb la llei en anys anteriors no justifica que vostè no compleixi amb la llei a dia d'avui. Vostè hauria de complir amb el que li demanen els representants del poble de Catalunya per clara majoria, però, sobretot, vostè ha de complir amb la llei. Que hi hagi gent que no compleixi amb la hisenda pública no justifica que altra gent ho continuï fent o ho faci perquè la gent incompleix amb la hisenda pública; de la mateixa forma que l'incompliment d'altres governs no justifica que vostè incompleixi amb el que diuen les lleis i amb el que li demana el poble de Catalunya per clara majoria. Amb aquest incompliment està donant un missatge equivocat a la societat. Si vostè no compleix amb el que diuen les normes ni els mandats del Parlament i encara presumeix i justifica de no fer-ho, quin creu que és el missatge que dona el Govern de Catalunya a la societat catalana? Creu

que això genera confiança i certesa davant els contribuents, inversors, entitats de crèdit, davant tots aquells que en algun moment han pensat venir a invertir a Catalunya?

D'altra banda, també hem conegut, per diversos mitjans de comunicació, que el Govern pretén no aprovar els pressupostos durant aquest any 2011 i mantenir prorrogats els pressupostos de 2011 a l'inici de l'any 2012.

Senyor conseller, s'aprovaran els pressupostos de 2012 abans d'acabar l'any 2011? Senyor conseller, Catalunya necessita pressupostos. Vostès tenen instruments per elaborar els pressupostos. Tenen dades. Tenen personal tècnic. Tenen capacitat d'elaborar aquests pressupostos. Per tant, no demori per més temps aquesta situació d'incertesa i de desconfiança envers l'economia catalana. Des del Partit Popular de Catalunya l'instem i l'emplacem a presentar els comptes per a l'any 2012 sense dilació.

Senyor conseller, vostès porten gairebé un any al front del Govern. Les perspectives econòmiques són menys alentidores que fa un any. La situació d'atur, deute, increment de preus té un deteriorament més intens que fa un any. Davant de tot això l'únic que coneixem, per part del Govern en matèria econòmica, són les polítiques d'ajust i de retallades que es van coneixent dia a dia i com afecten a salut, educació, benestar social i inversió pública.

Les funcions d'un departament d'economia i que, a més, integra coneixement no es poden limitar únicament a l'aprovació d'uns pressupostos. Vostès han de portar a terme polítiques que incentivin la inversió per part de la iniciativa privada, que afavoreixin les exportacions, que ajudin a guanyar productivitat, competitivitat i competència, polítiques que ens permetin obrir-nos a nous mercats.

Per això, senyor conseller, quina és la seva agenda de reformes? Quins sectors s'han d'incorporar a l'economia catalana que ajudin el creixement? On estaran els nous llocs de treball que permetin que les persones aturades puguin tornar a tenir una oportunitat laboral?

I és per tots aquests motius, senyor conseller, que li formulem aquesta interpellació, perquè posi negre sobre blanc en les polítiques econòmiques, fiscals, administratives i de competitivitat per tal d'afavorir la recuperació econòmica i la creació d'ocupació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, a la compareixença que vaig fer al Parlament, a la Comissió d'Economia del Parlament, el 22 de febrer, vaig dir –ho llegeixo–: «El reequilibri fiscal que volem dur a

terme, per les raons que els acabo de descriure, i també perquè ens ho reclama Europa, ens ocuparà intensament durant els propers dos anys.» És a dir que, realment, el cicle de 2011-2012 és un cicle de 2011-2012 i els pressupostos del 2012, que no seran ni molt menys idèntics ni, inclús, similars als de 2011, s'han de veure com un paquet amb els del 2011.

Vull recordar que hem començat amb una herència d'un dèficit que se suposava que havia de ser del 2,4 per cent sobre el PIB i en aquests moments la Intervenció General de l'Estat calcula..., ha certificat com a 4,2.

En aquest any, a partir del pressupost del 2011, hem estat en un procés de contracció. Ens vàrem plantejar 1,1 fins a 2,66. La feina s'està fent. Els indicadors són bons. A més a més, estem fent la feina complementària en uns moments extremadament difícils pel tancament internacional dels mercats de buscar qui estigui disposat a prestar-nos diners. Hem fet una varietat d'*investor calls*, de viatges; faig constar que amb la cascada negativa de *ratings*, l'últim, que és de Moody's i que ens ha abaixat un nivell..., però n'ha abaixat dos a moltes altres autonomies. En fi, no vull fer-ne massa, d'això, però potser comencen a veure que estem fent les coses com correspon i que almenys no estem gastant energies per tractar de representar que fem el que no fem.

Pel que fa a l'endeutament, no tingui por, no ens endeutarem més del que vàrem dir que ens endeutaríem. I si alguna cosa passa és que ens endeutarem menys.

Pel que fa als bons minoristes, idealment una tresoreria preferiria endeutament a llarg termini, endeutament amb institucions, amb bancs, endeutament barat, etcètera. Això és la situació ideal. Però la situació en aquests moments no és ideal i no ho és només per nosaltres, o sigui que no he de demanar perdó per res, és una situació mundial i en particular europea, ho repeteixo, de tancaments de mercats. I amb aquestes condicions he de dir que som afortunats, que podem apel·lar al deute minorista. No tots els països estan en aquestes condicions. No tots els països tenen una població que respongui a subscriure aquest tipus d'emissions. O sigui que vull aprofitar per agrair a tots els nostres impositors la seva opció; una opció evidentment completament segura, perquè evidentment les emissions de bons, que conclouen el 20 de novembre, seran pagades no pels interessos, el principal, com correspon. I també com correspon es donarà als impositors, als que han comprat els nostres bons, l'opció de renovar el principal.

Tot això ho dic per si no queda clar que l'emissió de bons que s'està fent ara no és per cobrir interessos, sinó que és, principalment, per donar l'opció als que han subscrit bons, la primera vegada, que els renovin. I també els donarem l'opció que els renovin a dos anys, cosa que preferiríem. I, per això, una part dels bons a dos anys, que no serà tota l'emissió, sinó part, té un rendiment de 5,25, la part de quatre anys; la part d'un any té el mateix rendiment que l'any passat.

Ara estem en el procés de preparació, ple d'incerteses, del pressupost del 2012. He de dir que una caracte-

rística d'aquest pressupost serà que ja ens colloquem en el compromís de l'1,3 per cent del PIB com a dèficit màxim. Això ens posa en una situació més còmoda que la del 2011, on, ho repeteixo, hem preferit la credibilitat a fer veure que faríem el que era impossible de fer; ara serà possible de fer amb l'1,3. I, per tant, ens proposem de fer l'1,3 en un pressupost que caldrà veure com un paquet amb el del 2011.

Com ja he dit, he demanat una compareixença al Parlament per explicar per què no presentem el pressupost abans del 10 d'octubre. Però la resposta és més fàcil: mirin endarrere, busquin les trenta vegades que no s'ha presentat abans del 10 d'octubre, mirin totes les raons que es van allegar en aquests casos, si és que es van allegar, perquè em sembla que no va haver-hi cap cas que hi hagués una presentació que hi hagués una demanda de compareixença al Parlament per explicar-se. Però, en fi..., agafin-les, posin-les totes juntes, i el més probable és que les explicacions que els doni el dia 10 estiguin incloses entre aquestes explicacions, que expliquen que no s'hagi presentat cap vegada en els últims trenta anys.

Però no es preocupin: hi hauran pressupostos. Els pressupostos es presentaran, com el president ha dit aquest dematí, abans de final d'any, i seran pressupostos que, com el d'aquest any, estaran basats en els principis d'austeritat, de prioritat de la despesa social, de credibilitat i de coresponsabilitat.

I vull, ara, emfasitzar això de coresponsabilitat. Perquè això, «coresponsabilitat» vol dir «coresponsabilitat amb el Govern central». L'any 2011 aquesta coresponsabilitat era amb el Govern central de l'any 2011, i el 2012 serà amb el Govern central del 2012.

I miri, senyor Coto, jo estic guardant-me i col·leccionant totes les seves intervencions. Les estic col·leccionant, les tinc aquí, me les guardo. (*Veus de fons.*) Me les guardo per al 2012, eh?, perquè el 2012 hi ha una possibilitat..., escolti, no sé si passarà o no, però hi ha una possibilitat que el seu partit governi. Espero que li costi una mica, però hi ha una possibilitat que el seu partit governi. I llavors començarà a dir coses –llavors començarà a dir coses. Llavors jo començaré a mirar. Començaré a mirar el que ha dit vostè i començaré a assenyalar contrastos entre el que ha dit vostè i quan el Govern que vingui digui: «M'he trobat amb tal i tal, i ara hem de fer això que havíem dit que no faríem, però no tenim més remei...»; però això que havíem dit...» I miri, serà molt entretingut anar-ho fent. Entre altres coses, ja l'avisó que aquests objectius de disminució d'atur estaran a les seves mans, eh? Perquè, des de Catalunya, podem fer algunes coses i ja li explicaré que intentem fer algunes coses.

Però, si vostès governen, a partir del primer de gener del 2012, la responsabilitat de crear ocupació serà seva, eh? I jo, ja li ho dic, tinc guardades totes aquestes observacions que vostè ens està fent. O sigui que tindrem ocasió d'entretenir-nos amb això. Perquè, miri per on, és possible que vostès tinguin responsabilitats de govern i ja veuran. Ja veurà que això, responsabilitat de govern, vol dir tindre responsabilitats.

Bé. Continuarem en un moment.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Miri... –senyora presidenta, senyores i senyors diputats–, honorable conseller, vostè diu: «A partir de 2012, vostès tindran responsabilitats.» Pot ser, és possible, o no. Però, miri, el que és clar és que vostès tenen responsabilitats aquí, i durant dos anys han estat molt responsables del que ha passat al Govern d'Espanya. Vostès han estat, durant els últims dos anys, des del 12 de maig de l'any 2009, la cossa del senyor Zapatero. Van donar..., van permetre que el senyor Zapatero aprovés la major tisorada social de la història, vostès, Convergència i Unió, que va congelar les pensions, que va produir la rebaixa en un 5 per cent dels sous dels treballadors públics i que va eliminar entre d'altres el xec nadó, i, mesos abans, vostès havien permès que el senyor Zapatero augmentés el sostre de despesa en 27.000 milions d'euros; amb la qual cosa van ser conseqüents: van permetre que el senyor Zapatero s'endeutés fins a les dents i evidentment després van haver d'ajudar-lo, ser la seva cossa, perquè portés a terme la major tisorada social de la història. I no en van tenir prou, que encara vostès van permetre que aprovés –hi van donar suport– la seva reforma laboral i de la negociació col·lectiva. Per tant, vostès són coresponsables de la situació política que ha fet, que ha portat a terme el Govern d'Espanya. I no dubti que nosaltres ens presentem a aquestes properes eleccions generals amb la voluntat de solucionar el forat que ha deixat el Govern del PSOE amb la seva ajuda, amb la seva cossa.

Miri, senyor Mas-Colell, del conjunt de preguntes que li he formulat en la meua primera intervenció, o bé..., no m'ha contestat; no sé si és perquè potser ja tenia una intervenció preparada o potser perquè no vol entrar en els punts que li he introduït en la meua primera intervenció.

Miri, per això, senyor conseller, li torno a formular aquestes preguntes, a veure si ara sí que és capaç de donar-me resposta a les preguntes que li he formulat anteriorment.

Senyor conseller d'Economia, atesa l'evolució de creixement econòmic i d'atur que portem durant l'any 2011, creu que es compliran les previsions del Govern de Catalunya en termes de creixement econòmic i d'atur que van preveure en els pressupostos d'enguany? Una pregunta que li he fet, no m'ha contestat, la hi torno a plantejar.

Senyor conseller, quant a l'impost de grans fortunes que va anunciar el president de la Generalitat des d'aquest faristol, què pensen fer? Demanar que ho apliqui el Govern de l'Estat, la Unió Europea o ho aplicaran vostès aquí, a Catalunya? Calia un anunci d'aquestes característiques en ple debat de política general, des d'aquest faristol, per part del Govern, del president del Govern de la Generalitat de Catalunya, per si al final aquesta nova figura impositiva l'ha

d'acabar introduint el Govern d'Espanya o la Unió Europea? Calia fer aquest anunci? Era necessari fer-lo des d'aquí si l'ha d'acabar aplicant el Govern d'Espanya o la Unió Europea, tal com van dir després que ho anunciés des d'aquí el president de la Generalitat?

Senyor conseller d'Economia, li ho torno a preguntar perquè no m'ha quedat clar de tot: estaran aprovats els pressupostos de 2012 l'any 2011 o es prorrogaran els actuals pressupostos?

I el que és més important, senyor conseller. Li he preguntat sobre quins han de ser els patrons de creixement de l'economia catalana en el futur, sobre on estaran els nous llocs de treball que permetin a les persones aturades tornar a disposar d'una oportunitat laboral a Catalunya. El futur de la nostra economia passa per un model de creixement diferent a l'actual, que ens permeti guanyar productivitat, que ens permeti transformar l'oferta de l'economia catalana. La societat catalana ha de saber quina és la seva previsió, si és que té previsió, si és que té voluntat de fer reformes.

Senyor conseller, només a base de retallades en aspectes essencials no farà que l'economia torni al creixement econòmic, a la recuperació i a la creació d'ocupació. Sense creixement econòmic i creació d'ocupació, el deteriorament dels ingressos públics serà més elevat, les despeses s'incrementaran i les retallades i els ajustos encara seran més intensos.

Fins ara l'únic que hem conegut del seu departament i de vostè com a conseller d'Economia, a part de la política d'ajustos i retallades i els problemes de liquiditat, és que, per un cantó, vostè demana fragmentar fiscalment Espanya i, per l'altre, demana la creació d'«his-pabons». I després inclús defensa la separació de Catalunya de la resta d'Espanya en la presentació d'un llibre. Creu que això és una bona fórmula de generar confiança i certesa en els inversors, en les persones que han pensat en algun moment venir a invertir a Catalunya? Això és una bona manera, senyor conseller, de generar seguretat jurídica?

Senyor Mas-Colell, el Govern de Catalunya té una tasca molt important en la transformació de la nostra economia. Vostès no poden llençar pilotes fora, com ha fet ara, sempre donant la culpa a una altra administració, a un ens per vostès denominat Madrid. Vostè no pot contestar...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar...

José Antonio Coto Roquet

...amb lleugeresa –sí, ja acabo, senyora presidenta– i sense profunditzar, no pot traslladar aquesta imatge de no dir el que faran o de sempre llençar-ho a una altra administració pública. Vostès han de ser responsables i explicar si tenen pensat i com tenen pensat canviar el model productiu, millorar la productivitat i afavorir la recuperació. Vostès, el Govern de Catalunya, tenen una responsabilitat que no poden deixar de costat, que no poden oblidar.

Per això, senyor conseller, espero que ens pugui explicar quina és la seva agenda de reformes, si és que la tenen, per impulsar l'economia i amb quins terminis, per tal que les persones aturades puguin tornar a disposar d'una oportunitat laboral a Catalunya i puguem tornar al creixement econòmic.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, honorable conseller.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller Economia i Coneixement

A mi un dia, en la presentació d'un llibre, em van preguntar si una Catalunya independent era viable i jo vaig respondre que sí i que, si divuit països més petits són viables, la resposta és que sí. I ara hi afegeixo: si Malta és viable i si Andorra és viable, òbviament, Catalunya també. Això és un enunciat purament lògic i res més. Convertir això en el fet que he defensat la independència de Catalunya és o bé una manifestació d'ignorància i poca cura o una mentida podrida. (*Ria-lles.*) Vostè tria quina de les dues és.

També m'apunto que vostè pensa que el Govern que vingui, si és del seu signe, no aplicarà cap tisorada. Això em sembla..., ho he sentit, ho apunto, està entre les coses aquestes que m'apunto per al futur: el futur Govern d'Espanya no aplicarà cap tisorada. Em sembla que també ha dit que no augmentaria impostos, etcètera. Però ens guardem aquesta, eh?

A veure, quines altres coses em pregunta... Sobre les grans fortunes. Escolti, altra vegada, tampoc sabem què pretén fer el senyor Rajoy, eh?, tampoc ho sabem. Vostè m'ho diu –vostè m'ho diu–, i jo..., entre altres coses, em facilitarà la confecció dels pressupostos. Però a aquestes altures encara no sabem si es mantindrà o no es mantindrà l'impost del patrimoni o si sortirà algun impost de grans fortunes. Si el senyor Rajoy em pregunta a mi, pobret de mi, quin consell li dono sobre les fortunes, li diria que sí, que faci un impost sobre grans fortunes i que, a més, procuri que sigui d'àmbit europeu perquè serà millor; les grans fortunes no es nacionalitzaran franceses –escolti, a França, les rebrien amb els braços oberts, eh? O sigui, aquesta és una mena de cosa que convé fer en un àmbit com més ampli millor. Però m'agradaria saber quines idees té.

Sobre l'atur, estem en completa coincidència: no hi ha tema més important que aquest i hi ha objectius desitjables, i això és el que hem dit sempre, objectius desitjables. I, altra vegada, serà el proper Govern el que tindrà instruments per arribar a aquests objectius desitjables. O sigui, com que veig que aquest tema és la prioritat número u per vostè, és la prioritat número u per mi, espero que facin el que correspon. I si em demanen la meua opinió i el meu assessorament, doncs, també els el donaré, de com s'ha de fer això. Però li asseguro que els ressorts de què disposarà vostè o el seu partit, si governa, que potser no serà tan fàcil, eh?,

hi han altres opcions, però, si governa, seran molt considerables.

Estic d'acord que hem d'impulsar tot el sector, diguem-ne, de l'economia d'alta productivitat. Això vol dir que hem de cuidar els sectors del coneixement –universitat, recerca–, i, dintre de les dificultats actuals, ho estem intentant, i aquest matí n'he parlat. I aquesta és una font important i creixent de treballs qualificats i sobretot de treballs que originen activitats competitives i d'exportació. També estem avançant, i en tindrà detalls, no trigaran gaire a veure detalls en temes de formació professional, que és el punt dèbil de l'estructura global d'educació. Com sap, també tenim objectius ambiciosos en fracàs escolar, que es un punt negre que, en fi, hem de modificar. També li podria parlar de les iniciatives que hem impulsat des del crèdit públic, etcètera. Però, evidentment, l'ocupació és un tema que ens preocupa molt i que espero que podrem treballar conjuntament amb el Govern d'Espanya, qualsevol que sigui.

La presidenta

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política de seguretat del Departament d'Interior, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpel·lació

al Govern sobre la política de seguretat del Departament d'Interior (tram. 300-00083/09)

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena.

Joaquim Llena i Cortina

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats..., conseller Puig, aquesta és la primera interpellació que li fa el Grup Parlamentari Socialista, i cregui'm si li dic que si no li hem fet abans no ha estat pas per manca de motius, ja que molts dels temes que han estat notícia en els darrers mesos..., més ben dit, molts dels temes que han generat moltes notícies han estat relacionats amb el Departament d'Interior. En poc més de quinze dies i en dues ocasions les seves actuacions van obrir els telenotícies i les portades dels principals mitjans de comunicació dels cinc continents. Un veritable rècord Guinness: mai un conseller de la Generalitat o un departament havia estat capaç d'aconseguir-ho.

Com li deia, no ho hem fet abans; no l'hem interpellat, no l'hem reprovat, no li hem demanat que dimiteixi, per diferents motius que ara passaré a explicar.

En primer lloc, pel convenciment absolut del Grup Parlamentari Socialista de la necessitat d'apartar els temes de seguretat de la primera línia del debat polític i de l'escena mediàtica.

En segon lloc, pel seu entorn, si vol, emprant terminologia de la darrera sessió de la Comissió d'Interior, pel seu ecosistema; és a dir, aquest primer banc, aquest

banc dels teòricament millors, que no han parat de donar-nos sobresalts tant a ciutadans com a polítics, i que han absorbit moltes de les iniciatives d'aquesta cambra.

En tercer lloc, per al nostre convenciment que vostè és un home capaç personalment i políticament per desenvolupar aquesta tasca, però de moment li diríem que progressa amb moltes dificultats. Li sobra gesticulació comunicativa, li sobra revengisme, li falta humilitat per reconèixer errades i li cal, ja de manera urgent, organitzar millor el seu departament.

Farem un repàs del que al nostre entendre han estat els fets més rellevants. Primer, el moviment del 15 de maig o moviment dels «indignats». Hi va haver dues actuacions totalment desafortunades, el 27 de maig i el 15 de juny, i vam tenir ocasió de parlar-ne en les seves compareixences a la comissió. I ja li vam dir que en la primera s'havia passat per excés i en la segona, per defecte.

No li ho vam dir nosaltres sols. Vam coincidir-hi tots els grups, exceptuant evidentment el grup que dóna suport al Govern, amb el Col·legi d'Advocats; vam coincidir amb el Col·legi d'Advocats, amb el Col·legi de Periodistes, amb la Federació d'Associacions de Veïns, amb Jutges per la Democràcia, amb Comissions Obres, amb UGT, amb el Síndic de Greuges i amb Amnistia Internacional. Podríem continuar amb una llista llarga, li ho estalviaré. La seva primera reacció va ser culpabilitzar-nos a algunes de les formacions polítiques d'aquesta cambra de no entendre la feina i la funció de la Policia; un intent de fer corporativisme per diluir responsabilitats polítiques. Mai..., i ho torno a reiterar, mai hem posat en dubte o en qüestió la feina dels Mossos d'Esquadra, però sí que atribuïm a la direcció de la conselleria un total desencert tant en la planificació dels dispositius com en l'execució de les operacions de plaça Catalunya i el Parc del Parlament.

I, per si això no fos poc, va posar la cirereta al pastís el dia 10 d'octubre amb l'operatiu desplegat a la Ciutat de la Justícia per detenir sis joves presumptament implicats en l'intent de bloqueig del Parlament de Catalunya del 15 de juny, que ja s'havien posat a disposició del jutge de guàrdia. I, no s'ho perdin, senyors i senyores diputats, el motiu de la detenció no era altre que comunicar-los, notificar-los que s'havien de posar a disposició de la justícia. Quin despropòsit, no? I no ho diu el Grup Parlamentari Socialista, ho diu molta gent. La llista, en aquest cas, la hi estalviaré, només em referiré a la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que qualifica aquesta operació de desproporcionada, injusta, poc respectuosa amb la judicatura i que evidencia el més absolut menyspreu als drets individuals dels ciutadans i demana que es depurin responsabilitats.

Vostè té l'atreviment, primer, de dir que els Mossos actuaven... –només de dir això–, que actuaven com a policia judicial i que complien ordres de la judicatura. Després, ens diu que no en sabia res. En què quedem, conseller? Queda molt clar que vostè ho va saber quan ja havia passat tot. Si m'equivoco em corregeix. Finalment, va acceptar problemes de comunicació dins

del seu departament. En resum, actuacions mal planificades, desproporcionades i el més greu, de manera reiterada. Davant de situacions que requereixen una actuació acurada, vostè s'equivoca i amb nefastes conseqüències.

Segon apartat, control de la velocitat en els accessos a Barcelona. Ja li vam comentar en la seva primera compareixença en la comissió. Des del Grup socialista compartíem el criteri de flexibilitzar la limitació de velocitat en els accessos a Barcelona. Ja vam veure el que va acabar passant: de voler-ho suprimir tot a una cosa tan inèdita, inexplicable i poc entenedora com la flexibilització climatològicament variable de la velocitat. És a dir, si hi ha un anticicló llarg, tornarem a limitar a vuitanta, que és el que ha passat tot just fa quinze dies.

Permeti'm llegir el seu programa electoral, el programa electoral de la seva formació, amb el qual va concórrer a les eleccions autonòmiques del 2010. Programa electoral de Convergència i Unió, apartat 4.4.5: «Millorarem la senyalització viària. Adequarem els límits de velocitat a les situacions reals de risc i congestió de trànsit amb la supressió dels límits actuals amb caràcter general que situen com a màxim els vuitanta quilòmetres hora, ja que tenen, aquestes limitacions, a la pràctica, un finalitat més recaptadora que preventiva.» En què ha quedat tot això, conseller? L'únic canvi substancial amb l'actual Govern és que les infraccions en els accessos a Barcelona s'han incrementat un 47,7 per cent –ho repeteixo, 47,7 per cent–, i el director general, senyor Aregio, ara, ja no parla d'afany recaptatori, ara, apella al civisme dels conductors.

I no comentem la seva proposta de millorar la senyalització, quan el que ha aconseguit és un veritable disbarat. Un estranger que arriba per primer cop a Barcelona pot embogir en l'intent de voler entendre les contradiccions entre els senyals estàtics, els lluminosos, i, si porta aparell de GPS, ja és absolutament inexplicable, i, si, a més a més, té la mala sort que hi ha un anticicló durador, no coincideixen cap d'aquestes senyals. Faci'n la prova, conseller; és un autèntic disbarat.

Tercer punt, que ens agradaria tractar, seguretat a Barcelona ciutat i a la xarxa de transport públic.

Li ho comentava en la darrera Comissió d'Interior: ja estem acostumats que, de tant en tant, el conseller d'Interior ens regali un magnífic titular: «Acabarem amb els robatoris al metro. Acabarem amb la prostitució al carrer. Acabarem amb els robatoris en el món rural.» I, després del titular, correm-hi tots, el departament ha de fer, de pressa i ràpid, un Power Point i el que acaba passant no té res a veure amb el que el conseller ha anunciat.

El cert és que estan aflorant en diferents punts de la ciutat un seguit de delictes que, en etapes anteriors, s'havien atenuat. Als Ferrocarrils de la Generalitat, s'han incrementat de manera més que notable els petits furts. Hi ha un augment del que podríem anomenar «punts conflictius» a la ciutat de Barcelona –Zona Franca, carrer Hospital, carrer Petritxol, Heron

City– i, tot i que vostè va anunciar més vigilància i més coordinació amb la Guàrdia Urbana, la sensació, la impressió real és que hi ha menys efectius en certs indrets de la ciutat i l'evidència és que hi ha un increment de delictes.

Podríem continuar amb altres actuacions que ja li hem anat comentant al llarg de les seves compareixences. La derogació del Codi d'ètica, la derogació del Programa contra la violència masclista. La setmana passada ens va explicar a la comissió que..., bé, que els operatius eren els mateixos i que això havia sigut un mal titular i una mala interpretació d'alguns grups de l'oposició, en fi...

Li sobra, conseller, gesticulació comunicativa; li sobra revengisme a l'hora de plantejar les actuacions, se li tornaran en contra seu, com ho ha estat fent alguna d'aquestes; li falta humilitat per reconèixer errades, i, sobretot, li cal, ara, ja amb urgència, organitzar el departament. No val a dir que hi ha problemes de comunicació en un departament com el d'Interior. No val a dir que vostè no n'estava al cas. Vostè és el màxim responsable. No ens ho pot dir això, conseller. No val a dir que vostè no planifica els dispositius, ja ho sabem que aquestes coses... Vostè és el responsable de supervisar-ho i, en tot cas, com a màxim, després d'una o dues errades, de posar-hi fi i corregir-ho.

Gràcies, conseller; gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputat. Senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció. Només una breu reflexió, diguem-ho així, per emmarcar, en el sentit que estic convençut que compartim allò més estructural del que han de ser les polítiques de seguretat en una societat democràtica com la nostra, en un país com el nostre, no? Unes polítiques de seguretat que es converteixen –i cada vegada més és una evidència– en un dels pilars d'una societat del benestar i més..., i quan, doncs, per diferents motius, per la situació de precarietat econòmica, de convulsions socials, de transició cap a nous ordres de valors, doncs, comporten que la convivència i que la cohesió de les societats estiguin subjectes a noves i profundes, també, tensions i convulsions. Ho estem veient a tot arreu.

Per tant, des d'aquesta perspectiva que compartim, senyor diputat, la necessitat que hi hagi, en un país com el nostre, doncs, polítiques de seguretat amb un model clar, definit, que hem intentat explicar des del principi, entenc que tot allò que representa la garantia de les llibertats en un país a través, precisament, de les polítiques de seguretat, la garantia i el respecte als drets humans i l'exercici de les llibertats de tots plegats, que el funcionament de les institucions estigui garantit també, en aquest cas, doncs, per les condicions de seguretat que genera el propi país o que les condicions de

prosperitat, doncs, puguin, d'alguna manera, també, en definitiva, garantir-se de cara al futur, doncs, configuren allò que ha d'estructurar el que la seva interpellació em portava, no?, a parlar de les polítiques de seguretat.

Però jo entenc les seves crítiques, i és evident que algunes, fins i tot, les podria arribar a compartir, no, no... Vostè em demanava humilitat. No, no..., no he tingut mai la percepció que sigui, d'alguna manera, una persona ni perfecte ni infal·lible, no? I estic convençut que vostès també ho compartiran això. Veig que el senyor Jaume Bosch, en un exercici d'humilitat corporativa, doncs, somriu, perquè també deu recordar el que van patir quan estaven al front de les polítiques de seguretat, no?

Hi ha una cosa que no comparteixo, de totes maneres, senyor Llena, i entenc una mica el que em volia dir, no?, que hem d'apartar els temes de seguretat del debat polític. Jo crec, sincerament, que més que mai és necessari que, dels temes de seguretat, doncs, se'n pugui parlar, i se'n parla, i es veu quan hi ha, doncs, els moviments socials que no només, malgrat vam ser una mica precursors, com en altres coses –hem sigut en aquest país sempre molt precursors, no?–, doncs, això del 15-M i dels indignats és una convulsió social d'inquietud que es manifesta al pont de Brooklyn, Jerusalem o a Roma, com vam veure, no? I que les situacions, a vegades, de confrontació en manifestacions entre les forces d'ordre públic i una part de la ciutadania generen una certa sensibilitat, doncs, no només el 27 de maig i el 15 de juny, sinó també ara, fa escassament una setmana, a Roma o a altres ciutats del nostre món occidental, no?

Serà impossible... –i, a més, jo crec que és bo que discutim amb tranquil·litat, però democràticament aquí i a la societat al voltant del model de seguretat i de les polítiques de seguretat, no?–, serà impossible que apartem el debat polític de les polítiques de seguretat. Una altra cosa és que ho fem amb voluntat constructiva i que intentem, doncs, com deia vostè, que no estiguin subjectes ni a revengisme ni a gesticulació política, no? Jo ja entenc que vostès haurien preferit que les polítiques de seguretat, des d'un punt de vista mediàtic, haguessin continuat com estaven en els darrers quatre anys del Govern tripartit. Ja ho entenc.

Però, mirin, en aquest sentit, doncs, segurament, l'evolució de moltes coses ens ha portat que no sigui així, i, potser, alguna de les situacions que es van viure en el passat, doncs, són conseqüència de no haver assumit amb prou convicció que les polítiques de seguretat són estructurals en un govern. I, en aquest sentit, crec que hem de continuar avançant.

Anem al pas, de totes maneres, de les coses que més concretament vostè m'ha plantejat, no?

La primera qüestió que jo voldria manifestar és que hi han vegades –i no ho ha fet vostè i li ho agraeixo, però que passa, a vegades, amb alguns mitjans de comunicació, no?– que hem de distingir molt clarament el que és el moviment dels indignats i del 15 de maig del que és l'actitud d'alguns grups i d'algunes persones, dels violents. No és el mateix una manifestació de

cent mil persones que l'actuació d'uns quants, pocs, desenes o centenars, doncs, de gent que a través o, precisament, emmascarant-se amb aquests moviments –que pot ser una manifestació esportiva a Canaletes, una manifestació sindical o una concentració d'indignats– el que intenten és portar a terme les seves idees, si són pacífiques, és respectable, però si són violentes és il·legal, doncs, de pervertir el model de societat, els principis d'un estat de dret i alterar, d'alguna manera, amb la seva visió més anàrquica o revolucionària o delictiva, el que és el principi d'autoritat.

I aquí sí que estic convençut que ens hi podrem trobar, més enllà de l'encert o l'error en la gestió, en el fet que hem de tenir molt clar que hi ha una part de la societat que està inquieta per com van les coses, que no està conforme amb com ha anat el sistema financer, que no creu, en aquests moments, amb la debilitat del sistema polític, d'aquells que s'aprofiten d'això i que, finalment, el que intenten és, ho repeteixo, atemptar contra el principi d'autoritat, destruir l'Estat de dret i fer que les nostres institucions quedin bloquejades, perquè això és, evidentment, un pas cap a la seva, diguem-ho així, visió d'un món anàrquic, no?

I el que hem vist ara, el 27 de maig, vostè em diu i ho posa vostè en evidència: «Es va passar de frenada.» I el 15 de juny: «Es va quedar curt.» És a dir, trobar l'equilibri en les operacions i les intervencions d'ordre públic és molt difícil, i vostès ho saben, i també ho van patir, com tots els governs ho pateixen quan s'han de tenir operacions d'intervenció en ordre públic. I ho veiem en altres països i ho veiem, perfectament, doncs, en el nostre entorn, ho repeteixo, democràtic, no?

Ara bé, tot això ens porta a tenir clars alguns conceptes; perquè vostè –i jo ja m'ho esperava– parla que hi han errors per part del conseller en la planificació dels operatius.

Miri, jo li puc garantir que, més enllà de la definició dels objectius estratègics, en la planificació de les operacions d'ordre públic, qui hi entren són els especialistes, els policies, i que, quan s'ha d'intervenir, en algun cas, a instruccions o a ordres dels estaments judicials, no obeeixen instruccions polítiques d'un responsable que s'hagi, d'alguna manera, de sotmetre al control parlamentari. I vull dir amb això que vostè suposo que deu tenir clar –tot i que en el debat polític ho obvia– que, algunes vegades, la Policia actua com a policia judicial, seguint les ordres i les instruccions dels jutges i estrictament dels jutges; i que hi han investigacions criminals, fins i tot, en les quals el conseller que els parla no sap els detalls ni l'actuació de la Policia, i que hi han decisions judicials que són obeïdes estrictament –perquè tenen aquesta obligació, des d'un punt de vista, fins i tot, legal– per part de la Policia com a policia judicial. I això és el que va passar a la Ciutat de la Justícia i el mateix comunicat del Tribunal Superior de Justícia del dijous a la tarda així ho era i ho deia i hi reconeixia, i, finalment, fins i tot, malgrat, d'alguna manera, el desconcert generat per –i ho vaig reconèixer– problemes de comunicació de l'operativa, doncs, els mateixos jutges de guàrdia, el mateix dia, van reconèixer-ho i no van impedir l'actuació i l'acció de la

Policia, malgrat que després es pogués produir un comunicat de disconformitat, no?

Control de velocitat, perquè la seguretat viària també forma part de les polítiques de seguretat d'un país. I jo crec que aquí ens podem sentir orgullosos que el país, en general, doncs, hagi fet una aposta decidida en els darrers anys i hàgim aconseguit avançar amb la reducció de la sinistralitat.

Ara, jo no els veia a vostès, al Grup Socialista, situat en una posició maximalista i, ara, vostè m'ho acaba de dir... (*Veus de fons.*) Sí, vostès van acceptar, els seus socis de govern, tot a vuitanta; bloquejats, a vuitanta quilòmetres per hora. A sota veu s'anaven queixant, eh? –s'anaven queixant–, i rum-rum, i rum-rum, i els alcaldes anaven dient..., i vostès ja ho volien canviar, ja... I ara resulta que el que volien era canviar-ho..., alliberar-ho tot. Però, escolti, si vostès són els pares de la gestió de la velocitat variable. I ara abominen dels seus fills tecnològics? Ara em ve a dir que «no estem d'acord amb els radars, amb els controls, amb les informacions, amb la gestió de la congestió...» Però si són vostès els seus pares! O són pares putatius que ara abominen i diuen: «No, no, no; no en reconeixem la paternitat.» Home, els farem una prova de l'ADN! Això, són vostès els que van començar-ho a posar! (*Remor de veus.*) Sí, són vostès. Jo ja sé que ara voldrien dir: «No, tot allò va ser un septenni negre, ens n'oblidem, *Alesia no existe*», com l'Astèrix, m'entén?, «no, no, aquella derrota no hi era». No, no, són vostès.

I la gestió variable de la velocitat és el que continuem fent, i és el que continuem desplegant, i és el que ens permet que quan hi ha un anticicló, doncs, sí, aleshores limitem la velocitat per no contribuir... (*Veus de fons.*) Escolti'm, de res. És que al mateix temps que ara abominen de la gestió variable de la velocitat i ara ens..., he sentit abans, doncs, això: «Vostès, que no són ambientalistes...» I ens ho diuen amb aquell, diguem-ho així, cinisme d'haver-se oblidat que van ser els que van autoritzar dues centrals de cicle combinat de 400 megawatts de potència a l'àrea metropolitana, amb molta més contaminació que la que vam ajudar a limitar amb la gestió variable de la velocitat, i ara ens vénen, d'alguna manera, a dir que no ho acaben d'entendre, no?

I si es recapta més ara és perquè el seu Govern va tenir una tolerància selectiva. (*Pausa.*) M'ho neguen? (*Pausa.*) Van tenir una tolerància selectiva amb el marge de maniobra que entre la sanció i la velocitat màxima existia a les comarques de Girona, Lleida i Tarragona i a les comarques de Barcelona. Perquè ho van fer; algun dia ho reconeixeran. No seré jo qui els imputarà, diguem-ho així, gestió ideològica electoral amb els límits dels radars, però això passava –això passava. En qualsevol dels casos, doncs, miri, els radars que recaptaven més, nosaltres els hem canviat de lloc. Perquè no tenien, alguns d'ells, funcions de seguretat i de regulació del trànsit.

Bé. En tot cas, la gestió de la velocitat variable a Europa és per al que s'aposta, i nosaltres continuarem.

I, finalment –ja acabo, senyora presidenta–, nosaltres apostem per la col·laboració i la cooperació instituci-

onals; i així ho varem fer en el seu moment i ho continuem fent ara. I la bona cooperació institucional ha fet que per primera vegada l'Ajuntament de Barcelona hagi decidit col·laborar amb la seguretat ciutadana a la xarxa de metro, baixar als metros també amb els Mossos d'Esquadra, fer més patrulles compartides, fer més saturació, fer més intervencions, i hem disminuït el 25 per cent, en aquest cas, els delictes a la xarxa de metro. I crec que això és un bon resultat. I no ens afloren més delictes, sinó que en aquests moments tenim una disminució, amb relació al que passava fa dos anys, per exemple, d'entre el 7 i el 8 per cent de delictes i faltes penals a la ciutat de Barcelona.

Després, en la rèplica, podrem parlar, si volen, del Codi d'ètica, del Pla de seguretat contra la violència masculista i de l'organització del departament.

Moltes gràcies, senyor diputat.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena.

Joaquim Llena i Cortina

Gràcies, presidenta. Conseller, per un moment he estat a punt de canviar-li la qualificació, de «progressa amb moltes dificultats» a «progressa amb alguna dificultat», per la seua actitud inicial, eh?, aquesta capacitat d'encaixar que a vostè no l'havia pas caracteritzat mai. De tota manera, li diré que no m'ha respost.

Miri, avui, en el debat parlamentari ha sortit diverses vegades el cinisme i la paraula «cínic». Li explicaré què són els cínics. Els cínics era una escola filosòfica grega, fundada l'any 444 abans de Crist, per un deixeble de Sòcrates, Antístenes, d'Atenes, i un dels seus principals postulats era una cosa una mica extravagant: era que aconseguien arribar a parlar amb ells mateixos, no els calia ningú més. Això és el que vostè ha fet aquí: un exercici de parlar vostè sol, d'explicar-nos els programes, el que voldria fer, i no els resultats del que ha fet que jo li estava explicant. Ha anat unes passes enrere, i, en fi...

I, escolti'm, parlant d'ADN, li recomano –jo tinc certa afició pels temes de la nova biologia– la lectura d'un autor que es diu Lipton, que diu que les errades dels humans tenen molt poc a veure amb l'ADN i amb aquell entorn, amb aquell ecosistema que abans li parlava, d'aquest primer banc, d'aquest primer banc dels millors.

Li llegeixo, per si hi ha alguna mena de dubte..., vostè diu: «La policia actua a instàncies judicials.» Per què caram els jutges i la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya fan un acord que em permetré llegir-li? «La sala acuerda por unanimidad» –que no serveixi de precedent això que jo parlo en castellà; és que el text és en castellà, ja m'agradaria que fos en català– «efectuar el siguiente manifiesto: condenar la decisión de los mandos de los Mossos d'Esquadra de irrumpir en un edificio judicial para detener a un grupo de personas que voluntariamente se

había presentado en el juzgado de instrucción de guardia de Barcelona. El comportamiento de los mandos policiales responsables de esta inculicable operación solo puede entenderse desde el más absoluto desprecio de los derechos individuales de los ciudadanos y el respeto que merecen los tribunales de justicia.» Com quedem, conseller? Vol que continuï llegint? El coneix perfectament. Li ho estalvio.

Escolti'm, jo em pregunto: els països en què hi ha dificultats, què recony fan?, perquè no hi havia un tripartit, no hi havia un altre govern per a encolomar-li sistemàticament totes les coses. Vostè parla que abans el Departament d'Interior era notícia. Mai –mai– havíem obert les portades de cinc continents. Vostè, en quinze dies, dos cops. Vol que li ho recorde, senyor conseller? Escolta, quan havia estat...? És a dir, si això ho hagués fet l'anterior Govern, el món s'hauria ensorrat, eh? Vostès ho fan..., jo no ho sé, tenen una mena d'impunitat, tenen una mena de..., no passa absolutament res. Si això ho hagués fet el seu antecessor, s'hauria ensorrat el món; vostè s'hauria esquinçat les vestidures.

Fa un moment, el conseller d'Economia li deia al diputat Coto que ell es dedicava a fer una recollecció de totes les intervencions del diputat; una recollecció per dir-li d'aquí a uns mesos, si acabava guanyant les eleccions a l'Estat espanyol el Partit Popular, per recordar-li coses que deia. Nosaltres ja ho hem fet amb vostè, conseller, i cregui'm que la metamorfosi que vostè ha experimentat –dubto que estigui en l'ADN– és notable: el poc respecte per l'actuació d'un antecessor seu, les poques ganes de col·laborar –i estàvem en una situació econòmicament tan difícil com la d'avui–, les seues poques ganes de col·laborar amb els mínims, les seves poques ganes de reconèixer qualsevol cosa ben feta. Nosaltres ja hem dit: vostè és un home capaç, vostè és un home que pot; només li cal que afini, conseller.

I, escolti'm, no ens busqui justificant els antisistema, al nostre grup no ens hi busqui. Nosaltres evidentment que compartim que calen unes polítiques de seguretat, però ens agradaria més compartir la política de seguretat, i estem disposats a compartir-la amb vostè. A nosaltres no ens hi trobarà, en el que vostè deia, ni ens trobarà deixant sols la policia. I, miri, el 15-M..., hi ha hagut moviments en vuitanta països. En cap ha passat això de la plaça de Catalunya. No és simptomàtic, conseller? Tot això no és simptomàtic?

I, escolti'm, per acabar, conseller, faci'ns una mica de cas quan li diem: alguna cosa no va bé al Departament d'Interior; endreci'l una mica. No pot ser que en tant poc temps i en temes tan sensibles hi hagi errades tan notables. Conseller, ens posem a la seva disposició per a parlar de política de seguretat seriosament i per a oblidar una mica aquest afany que té vostè de fer titulars en els mitjans de comunicació.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, presidenta, i gràcies, senyor diputat. I gràcies perquè potser el senyor Llena i jo, fins i tot aquí, d'una manera així, pública –jo ho he intentat, i potser ho ha fet millor vostè que jo, li ho reconec–, crec que hem trobat un to, malgrat la discrepància, doncs, per exposar els pros i contres, i el Govern i l'oposició, i el debat. I li ho vull agrair.

De totes maneres, deixi'm que li digui, quan ha fet una primera reflexió del principi, doncs, del meu –diguem-ho així–, allò, perfil, que jo tenia la percepció que jo era, en política, allò que abans se'n deia «un *rudo fajador*», no?, que més aviat..., jo n'he rebut moltes, també, eh?, però que les intentem encaixar. I li agraeixo les referències a Sòcrates i a la filosofia i a la nova biologia, en què espero, doncs, que vostè em pugui il·lustrar; i li ho agraeixo perquè l'altre dia a la comissió vam parlar de psicologia, i vostès, doncs, no m'acceptaven alguna referència d'on sortia el concepte d'ecosistema relacionat –diguem-ho així– amb l'entorn policial i amb l'entorn de la violència masculista. I li agraeixo les referències filosòfiques i conceptuals, perquè celebro que el Partit Socialista..., segur que no ha caigut en la temptació aquella de fa uns quants anys, doncs, amb alguns filòsofs més moderns, o fins i tot polítics, de mantenir Montesquieu viu, cosa que algú del seu partit s'havia intentat carregar en algun moment.

Jo celebro –i deixi'm que l'agafi– el seu canvi, el canvi del seu partit polític, en la convicció, en la defensa de la policia i les polítiques de seguretat. Perquè durant un temps no van ser coherents. Perquè durant un temps el seu Govern, en el qual vostès eren, va pecar segurament per defecte i omissió d'això. I aquí és on hi havia –si vostè m'ha recordat les crítiques que vam fer en el seu moment– la clara..., i vostè diu «manca de respecte». Escolti'm, no trobarà cap desqualificació personal en les meves intervencions, per dures que hagin estat. Era, sobretot, una crítica i una convicció que a la policia, entre tots, els hem de generar les condicions perquè puguin efectuar les seves responsabilitats i funcions amb plenes garanties i amb plena tranquil·litat. I no la tenien. Aquest és el canvi que jo celebro que en aquest cas ens trobem.

Jo no sé si afinaré prou o no. I segurament, des d'un punt de vista de debat, entenc, doncs, que vostès diguin que desafino de tant en tant. Intentaré afinar més sovint, i, en qualsevol dels casos, deixi'm que, de la mateixa manera que vostè m'ha llegit el comunicat del Tribunal Superior, de la seva sala de govern, al cap de tres o quatre dies..., i jo en cap moment he posat sobre la taula les motivacions de possible conflicte jurisdiccional entre l'Audiència Nacional i el Tribunal Superior de Justícia; no ho vaig fer ni quan el sindicat Manos Limpias va fer la denúncia per haver-se emportat tot aquest expedient cap a Madrid i que no el poguessin portar des d'aquí, i no ho faré ara, però deixi'm que li llegeixi el comunicat, la nota de premsa que va fer el Tribunal Superior de Justícia de govern..., sobre els temes de la Ciutat de la Justícia d'aquell dia; per tant, no tres o quatre dies després de la polèmica i del debat, sinó el mateix dia: «El jutge de guàrdia de Barcelona

ha comunicat al jutge de l'Audiència Nacional la presència dels joves. Els Mossos d'Esquadra han realitzat una actuació seguint ordres directes de l'Audiència Nacional dins de la Ciutat de Justícia. Posteriorment a l'actuació policial, l'Audiència Nacional ha comunicat al jutjat de guàrdia que l'actuació dels mossos s'havia fet seguint ordres directes seves.» No ho dic jo.

Per tant, és evident que aquí hi ha hagut algun problema –i jo ho vaig dir– de comunicació de l'operativa, en aquest cas, doncs, amb el respecte que es deu als jutges. I així ho vaig comunicar jo, ho vaig reconèixer jo, per escrit, al president del Tribunal Superior de Justícia, personalment a la jutgessa degana i telefònicament al jutge de guàrdia. Ara bé, vull insistir –i ho va dir la consellera de Justícia–: la Policia de la Generalitat va actuar seguint ordres i instruccions del jutge de l'Audiència Nacional. No em busqui, d'alguna manera, motivacions polítiques en aquesta intervenció ni cap directriu en aquest sentit, no.

Jo espero que siguem capaços d'avançar en temes molt importants que desitjaria que aquest Parlament d'aquí a uns mesos, al llarg de l'any que ve, aquesta legislatura, tingui ocasions, doncs, de parlar-ne. Perquè necessitem el seu grup per pactar coses importants, si és que ens en volem sortir. Necessitem el Partit Socialista, com també segurament algun altre partit, i el Partit Popular, i tots els partits si podem, però el Partit Socialista sobretot. Sense vostès no podem tirar endavant la llei de policia. I crec sincerament que aquest Parlament ha de generar el debat més enllà, doncs, de la controvèrsia política, per també parlar sobre el projecte de llei de l'ús de l'espai públic, que crec que comença a ser una necessitat àmpliament compartida per molts responsables institucionals, dels quals vostès, evidentment, són també el partit que els dona suport, no?

Bé. En qualsevol dels casos, li agraeixo la seva intervenció i li vull recordar: accepto totes les crítiques que es puguin donar al voltant..., i diu: «Endreci, endreci el seu departament.» Jo crec que el tenim bastant, relativament, ben endreçat. Miri, li haig de dir que quan mirem una mica enrere, per comparació, doncs, jo li asseguro que el seu Govern..., i vostè no ho sabia, perquè tenia molta feina al Departament d'Agricultura, però és que l'últim any i mig va estar sense director general de Policia i els últims sis mesos sense director general de Bombers. I ens vénen a demanar a nosaltres que ens endrecem. Ja tenim l'equip bastant configurat... (*Veus de fons.*) Sí, sí, va ser així: un any i mig sense director general de Policia i els últims sis mesos sense direcció general dels Bombers.

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

Per tant, ara li asseguro que, amb més o menys encert, estem ben ordenats, ben organitzats i intentarem fer bé la feina.

Molts gràcies, senyor diputat.

La presidenta

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les darreres decisions del Departament d'Ensenyament.

Interpellació

al Govern sobre les darreres decisions del Departament d'Ensenyament
(tram. 300-00084/09)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, senyora consellera d'Ensenyament, com és lògic, la funció del Govern en matèria educativa és dirigir i administrar el sistema educatiu de Catalunya i vetllar per l'educació en general, que és un servei públic bàsic, com tothom sap. L'educació universal i obligatòria constitueix una conquesta de la democràcia i de la ciutadania, de notable abast per les seves conseqüències, des del temps no tant llunyà..., no fa tant, massa gent, molta gent no sabia llegir i escriure, i solament podien accedir a l'educació aquells que se la podien pagar d'una o altra manera, aquells que tenien els recursos per pagar-se l'escola o l'educació.

Aquest ha estat el cavall de batalla del liberalisme en el segle XIX i també del socialisme i d'altres forces polítiques liberals, cristianes i democràtiques, i d'altres ascendents polítics, que principalment des de després de la Segona Guerra Mundial varen assumir col·lectivament, conjuntament, que era necessari i vital aquest servei públic universal; era bàsic i estratègic. Hi va haver un consens generalitzat després de la Segona Guerra Mundial que això era necessari i que havia de perviure un servei públic universal i gratuït.

Els dic tot això perquè després d'anys de realitzacions i d'avenços, en bona lògica, a ningú amb dos dits de front se li ocorreria tocar el servei d'educació; el que a Madrid jo he sentit dir amb alguna expressió com «meter mano a la escuela», no? Aquesta lògica, la de posar mà a l'escola, sembla impossible o embogida, però és una realitat, trista realitat, avui plantejada en alguns àmbits i comunitats de la geografia espanyola. Això és així. Lluny de pensar que s'hauria de preservar l'educació dels ajustos, i potser fins i tot accentuar l'esforç en educació per les grans conseqüències que té de tot ordre, és, en canvi, matèria i objecte de retalls i de limitacions sistemàtiques en aquests moments. Amb cordialitat, ho fa el PP a Espanya, en les comunitats on governa, i ho fan vostès, CiU, a Catalunya avui mateix.

A Catalunya hi ha una complicació addicional que acaba d'accentuar la desconfiança en el que pretenen fer realment, a l'estil del contingut de l'informe que avui publica *El País* sobre salut, per exemple, no?, que és l'absència contumaç d'un programa d'actuacions conegut, d'un programa de govern. Batallen per no ex-

plicar-lo, lluiten per no explicar el seu programa de govern. El mes de febrer varen comparèixer davant del Parlament per explicar el programa de govern, però es va produir un fet sorprenent, que és que després d'hora i mitja d'intervenció no havien explicat cap programa de govern. Es varen limitar a dir-nos que les mesures de govern es dividien en tres classes; mesures de prevenció, d'intervenció i compensatòries, van dir literalment. Les de prevenció eren per prevenir; les d'intervenció, que ja les dirien, i les compensatòries, que eren les importants, que ja ens les explicarien més endavant. I aquesta és la situació pura i dura. No tenen programa, ni volen explicar cap programa. Hi ha una intenció, pensem nosaltres; pot ser que hi hagi una intenció oculta o no confessable, un pla real d'actuació que no volen explicar, però la realitat és que no s'expliquen, no?

Hi ha a més un factor gronxament que els fa responsables, no? És una qüestió que ens preocupa, a nosaltres, que no acabem de saber ben bé quines coses obeeixen a un intent de racionalització de despesa i quines coses obeeixen a un efecte gronxador que res té a veure amb els interessos generals i tampoc amb les exigències estrictes de la política d'ajust, i sí en canvi amb posicions ideològiques relacionades amb la concepció dels serveis públics i del benestar que s'aproximen a les propostes d'acotar el servei públic a una funció subsidiària d'altres iniciatives d'ordre social o privat. I aquesta és la situació, de manera semblant al que passa en salut.

Senyors i senyores diputats, en solament deu mesos de govern el partit del Govern de vostès ens ha portat a una situació rècord de manera meteòrica en les condicions d'educació materials, polítiques i de concepció més lesives i limitades de tota la història de la Catalunya democràtica. Mai havíem estat en una situació tan i tan complexa en educació; mai el contrast amb la situació anterior havia estat tan i tan gran; mai els responsables d'educació i el seu Govern havien tingut tan poca voluntat i tan poc èxit a l'hora de preservar la despesa educativa, i mai s'havia produït un atac tan frontal i dramàtic contra l'educació en matèria de política de retallades. Aquesta és la situació. I això s'ha produït sota la responsabilitat de CiU i del mandat de vostès i de ningú més que vostès, en solament deu mesos. Seran recordats i citats en la historiografia com els únics responsables que han tolerat, han compartit i han aplicat una reducció del pressupost educatiu en tota la història de l'educació catalana. No havia passat mai, això; només aquest any. Tenen vostès aquesta condició i aquest mèrit o, com a mínim, aquesta constatació.

Sobre el volum del retall que vostès han aplicat a educació, el seu líder de vostès va parlar en el darrer debat de política general d'un 7 i mig de reducció del pressupost total d'educació, 7 i mig. Havien dit un 6, després un 6 i mig, després un 7, i després, des de fa un parell de setmanes, ara, la xifra oficial, un 7 i mig de retall indiscriminat lineal sobre tot el pressupost d'educació. «Indiscriminat» vol dir això: que es fa un retall lineal, no sobre un concepte, sobre un objectiu que s'ha d'optimitzar, sinó lineal, sobre tot el

pressupost de manera indiscriminada. Però fixi's bé en aquesta xifra i en el que suposa. Aparentment és un sol dígit sobre un total molt quantiós. Un podria pensar que el total aquest tan quantiós ja absorbirà d'alguna manera el retall d'un sol dígit. Però han dit que mantindran la plantilla, no sabem en quins destins, però que la mantindran. La pregunta és, doncs: si en termes globals la despesa de personal no disminuirà significativament i aquest és un compromís reiterat per vostès, on s'està aplicant el retall del 7 i mig per cent, a què s'aplica, i a quines despeses concretes s'aplica? On està aquest retall? A on s'aplica, no?

I si avancem una mica la reflexió i tenim en compte que la relació de despeses de personal amb relació a les de funcionament és una relació 80-20, vol dir que el retall lineal indiscriminat, que és un 7 i mig respecte al total, s'està aplicant intensivament sobre el 20 per cent de despeses de funcionament. I si fem un petit càlcul, veurem que la xifra bruta que surt és que en les despeses de funcionament hi ha un retall que no és del 7 i mig lineal, sinó que és d'un 38 per cent –un 38 per cent. La dada, em diran, és una dada bruta, s'ha de matisar, perquè no és exacta en els límits. El que vulguin. Però és realment espectacular i brutal, aquesta dada.

Aquesta situació sense precedents que vostès han escollit i han volgut els situa en una situació d'inviabilitat econòmica oberta, perquè no es pot fer un retall del 38 per cent sobre les despeses de funcionament sense entrar en una lògica creixent i irrefrenable de caos obert i incontrolat.

Alguns dels problemes que planteja la situació són sorprenents pel seu abast. Alguns àmbits escolars poden entrar en un règim d'inviabilitat immediata. En diré alguns, perquè sapiguem de què estem parlant. Perilla el subministrament d'aigua, gas i electricitat i combustible per a la calefacció d'hivern a causa de la inseguretat de les transferències corrents cap als centres educatius; perilla. Perilla el transport escolar integral, el transport escolar no obligatori, el que es produeix dins d'un municipi, i el transport escolar obligatori, que és el que es produeix entre dos municipis; en un cas per desaparició pura; en l'altre, per lògiques de copagament. Perilla en conseqüència també la prestació de menjador escolar i els tres o quatre euros per àpat. Perilla la continuïtat de les escoles bressol en general. En aquest apartat vostès han optat per tirar pel dret i exigir als ajuntaments que facin la funció de vostès. Han reduït el pressupost i els diuen: «Sense la part de la Generalitat, o amb una part més reduïda de la part de la Generalitat, faci el favor de prosseguir les prestacions.» I els obliguen a tancar, els obliguen a reformar o a pagar amb fons d'altres coses, no? Perilla la continuïtat de les escoles públiques de música per la mateixa raó.

I perilla, deixi'm que aquí ho comentí una mica més, l'educació primària en general, abocada a un fort i significatiu deteriorament. Potser un aspecte realment significatiu de la gestió de vostès és l'acarnissament amb què han tractat, estan tractant l'educació primària. Vostès han eliminat d'un cop de ploma, d'una sola tacada, un curs sencer de l'educació pri-

mària a l'escola pública. Atenció, a l'escola pública, no al sistema educatiu. D'una sola tacada, que es diu aviat, això. En termes horaris, ara, sota mandat de vostès, es fa un curs menys sencer d'educació primària que sota el mandat de l'anterior conseller. L'eliminació de la sisena hora comporta un còmput total d'hores en primària que es correspon a un curs sencer de classe que desapareix. Amb un agreujant, com sabem, que és que el Parlament és contrari a aquesta desaparició, que té una posició presa que va concretar en la Moció 40, que mana al Govern mantenir la sisena hora de l'horari escolar. També sabem l'actitud de vostès, que és i ha estat literalment, per utilitzar l'expressió que utilitza el líder de vostès, la de passar-se pel clatell –és una expressió del líder de vostès– les resolucions el Parlament. Tot això acaba de complicar molt i molt i molt les coses. Perillen les mesures contra el fracàs escolar, perillen també les construccions escolars, perilla també la ubicació digna del nou alumnat; s'estan habilitant terrats, passadissos i menjadors per atendre aquests 25.000 nous nois i noies que arriben al sistema educatiu. Senyora consellera, com pensa resoldre aquesta situació? No és una situació fàcil, és una situació complexa, però podríem estar aquí durant hores.

Per acabar, voldria acabar fent referència de nou a la novel·la d'Erich Remarque. Com recordaran, va escriure una novel·la sobre la vida d'uns joves en la guerra i entre guerres a finals dels anys vint, i les seves reflexions, les reflexions que feien els nois sobre la guerra, no? La novel·la va topar directament amb l'*statu quo* del moment sobre la realitat de les coses i la versió oficial de les coses, la realitat contra la versió oficial. Va estar prohibida en alguns països durant temps, inclús alguns anys, en alguns països amb convulsió. Parla de la guerra, la mort s'apodera de la novel·la, i finalment sucumbeix també el mateix jove que explica les seves impressions. S'acaba un món sencer i una època se'n va. La paradoxa és que el part de guerra oficial del dia que han desaparegut tots, inclòs el jove que fa el relat, resa: «Sense novetat en el front.» Sense novetat en el front!

Senyora presidenta, senyors i senyores diputats, hi ha una dissintonia clara entre el relat del Departament d'Ensenyament i la situació real que viuen les escoles i instituts aquests dies. Vostès intenten un «sense novetat», però la realitat és tossuda i emergeix una i altra vegada. Pensen explicar al Parlament la política educativa que estan fent? Tenen algun pla soterrat, explícit o no explícit, que estigui guiant les seves actuacions aquests dies? El model d'actuació que segueix es situa dins dels límits pactats en la Llei d'educació o fora de la Llei d'educació de Catalunya? Què estan fent vostès? Expliqui-ho, si us plau, d'una vegada.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre, a aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament, senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat del Grup Socialista, miri, és possible que el que vostè acaba de fer tingui a veure amb la política. Potser fins i tot té a veure amb una determinada manera de fer oposició. El que no té res a veure és amb l'educació, ni en les formes ni en el contingut. Perquè no es pot venir aquí a dir mentides i no es pot ignorar allò que se sap. I allò que no se sap per descobriment, doncs, és obligació d'un diputat buscar la informació i tenir-la.

Segurament que partim d'una idea, senyor diputat, pròpia de l'àmbit polític en el qual vostè..., de l'espectre polític que se situa, que és aquella suposada superioritat moral i intel·lectual que fa que només hi hagi una manera de fer les coses. I segurament aquesta superioritat, suposada, moral i intel·lectual, és la que li impedeix interpretar la Llei d'educació de Catalunya tal com va ser concebuda: una llei troncal que tingués àmbits d'aplicació diferents dins del marc de la mateixa llei. Això tots ho vam dir. Però, a la que n'hi ha un que ho fa, resulta que es trenca el sistema. És aquesta sensació que el pensament utilitari ha fet tant de mal. Perquè res del que està fent el departament està fora de la LEC. Ara, vostè, fins i tot, permeti'm, desborda una crítica, un sentiment de ressentiment i d'irritació, d'enuig i d'antagonisme que fa difícil construir un discurs, però intentarem superar aquest element.

Miri, el sistema educatiu a Catalunya té evidentment un objectiu ambiciós, i estic convençuda que tots el compartim. Ara, que vostè em digui que estan en perill no sé quantes coses demostra aquesta utilització política, que a vegades gent que no és ni coneix l'educació utilitza l'educació per fer política. I aquí estem parlant, i nosaltres com a govern i jo com a consellera d'Ensenyament hem d'explicar què és el que està passant en els nostres centres, com hem repartit els nostres recursos, quina és l'orientació pedagògica que donem. Vostè utilitza el discurs perquè se suposa que algú el mira i li agradarà que ataquí a no sé qui. Però certament del que vostè ha dit la majoria de professorat no hi veuria reflectit res de res. Perquè vostè diu que «mai!», eh? Quan diu «mai!» vostè posa un «mai!» enorme. No, no, és que el «mai» el diem nosaltres, senyor diputat: mai havíem tingut la situació financera que tenim; mai ens hauríem pensat tenir un autogovern amenaçat per aquesta qüestió. Per tant, aquest «mai», se'l quedi, si us plau, per a vostè. Perquè el full de ruta que tenen vostès és un full de ruta molt estrany. Nosaltres l'hem fet públic, no cal que l'expliquem cada dia, però jo ni hi tinc cap inconvenient. Senyor diputat, li n'he preparat una còpia; miri. El pla de govern d'ensenyament està molt clar. Té sis àmbits, cada àmbit té els seus punts i té el seu programa. I a vostè jo ja li ho puc anar explicant, que l'obvia, perquè li interessa dir que no té el full de ruta. El full de ruta és clar: la Llei d'educació en l'orientació que procedeix del programa electoral amb l'objectiu posat a l'Europa 2020, la lluita contra el fracàs i la garantia del futur personal i social.

Ara, jo m'atreveixo a dir-li una cosa, senyor diputat, més que a entrar en el contingut. Perquè fa quatre dies

hem tingut compareixença; li he pogut demostrar com no està amenaçat el transport, li puc demostrar i li he demostrat amb xifres com no està amenaçat cap servei de menjador, que de la partida de funcionament de centres se'ls en va donar el 80 per cent perquè estàvem en pròrroga i ara se'ls assignarà una part restant, que això del 30 per cent és fals, però tant li fa, vostè ho continua repetint.

Per tant, escolti, pari un moment d'atenció, si us plau. Miri, amb quina autoritat parla vostè d'un govern que ha hagut de retallar el 7,6 per cent el pressupost d'ensenyament. Certament, capítol I, preservat. No em compari amb altres realitats, perquè si nosaltres hem preservat el capítol I, però alhora els hem demanat més dedicació, amb una gran acceptació, ha estat per oferir més servei. Al Govern que ha escolaritzat 29.000 persones més, 21.000 de noves i 8.000 que s'hi han quedat un altre any, com se li pot dir que retalla en educació? Hem aplanat les inversions, evidentment. És clar que hem hagut d'aplanar les inversions. Hem hagut de congelar les que estaven adjudicades i a punt de començar, evidentment. Hem hagut de no començar-ne cap, evidentment, i hem frenat i disminuït les subvencions, evidentment; però hem preservat el fonamental.

Però és que ve vostè aquí, i l'altre dia mateix també un membre destacat del seu partit que visitava una escola a l'Hospitalet, primer, com a ministre, però després quan se la va voler acompanyar com a Administració i Govern de Catalunya va dir: «No, és un acte del PSC, no li toca.» Visitar una escola amb un ram de flors o de verd que semblés oliveres, perquè davant dels nens no semblés que era la ministra de la Defensa, sinó de la pau, resulta que, quan surt busca totes les mares i els fa un míting explicant que aquest Govern retalla l'educació.

Fixin-se, un 7,6. Certament, sap quan ha retallat el Ministeri d'Educació del PSOE, sense tenir les competències que tenim nosaltres? Un 7,8. I, sap quan ha retallat el Ministeri de Defensa d'aquesta senyora que venia a aprofitar la sortida de les mares i pares per criticar i començar a fer campanya en educació com està fent vostè? Sap quan ha retallat? Un 7 per cent. Una força política que retalla més educació que defensa, que retalla més educació que la conselleria ve aquí a criticar i a dir barbaritats.

Miri, senyor diputat, hi hauran coses que vostès se les hauran de menjar, perquè resulta que la realitat és molt tossuda. Tenim una entesa i tenim un diàleg, franc i obert, amb els sindicats, evidentment, amb tota la contrastació i tota la crítica i totes les queixes, però diàleg. Tenim diàleg amb el Consell Escolar de Catalunya, amb totes les entitats. Hem explicat què representava canviar l'extensió horària. Hem explicat què seria el servei de suport escolar en substitució de la sisena hora. Sap això que vostè troba tan dramàtic, senyor diputat?, sap això que troba vostè tan dramàtic que hem tret no sé quants anys i hores d'escolarització, que no podia ser, perquè no podia ser lectiva?, sap això que és tan dolent que ha fet aquest Govern que posa en perill el dret a l'educació?, sap qui s'ho ha copiat? Sap qui s'ha copiat literalment la proposta que

els alumnes amb més dificultats tinguessin una hora extra fora de l'horari lectiu i que els d'altres capacitats també poguessin veure alimentat el seu currículum fora de l'horari lectiu?, sap qui s'ho ha copiat? El PSOE.

El PSOE en el seu programa aposta per generalitzar el mateix servei que acaba d'implantar el Govern de Catalunya. I sap com ho diu? «Per a l'èxit educatiu de tot l'alumnat.» I sap què proposa? Que a l'acabar la legislatura, es veu que necessiten quan anys; nosaltres un any. A l'acabar la legislatura, s'oferiran unes hores a la tarda, es veu que pressuposa que tot el país ho fa amb intensiu —no ho sé, senyor diputat, té aquí un problema—, diu que amb assistència, evidentment, en horari postlectiu, es dirigiran a l'alumnat amb majors dificultats d'aprenentatge i als de més capacitat i motivació. Els sona el servei de suport? Els sona que vam dir que deixaríem la sisena hora en aquells centres d'entorn socioeconòmic crític i que en el centre ordinari, aquell alumne que requereix un suport especial li donaríem per evitar que els trastorns d'aprenentatge es fossilitzessin i no pogués progressar acadèmicament? Li sona? Allò que és tan dolent que diu que posa en crisi no sé quantes coses, resulta que, per a la igualtat del segle XXI, amb igualtat d'oportunitats en l'àmbit educatiu, el programa del PSOE ho acaba de fer públic.

Per tant, senyor diputat, atengui's a la realitat. Sí, no em diran que són d'un altre partit i tot allò..., no m'ho diguin, perquè la senyora Chacón, com a ministra, ens ho ha deixat clar.

Hem preservat el fonamental: la docència. Hem estès l'escolarització com cada any: als joves. Tota l'oferta de formació professional com mai sense deixar ningú a fora. Hem potenciat tot l'actiu del sistema. Hem implantat innovacions en el marc de la LEC, i hem hagut de reajustar el pressupost perquè el van deixar inviable per al futur. Aquest és el nostre tema.

Ara bé, vostè prefereix que fem edificacions i que traïem mestres? Vostè prefereix que donem subvencions llarguíssimes, però que afectem l'horari lectiu de l'alumnat? Vostè, què prefereix?

Vostè només vol fer una oposició destructiva, només vol fer el desgast. Nosaltres li hem ofert, li ho hem explicat. Fa tres dies li vam donar tots els documents de la compareixença a l'inici de curs. Ve avui aquí fent veure que no els ha vist, fent veure que no els ha entès. Potser...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...—acabo, senyora presidenta—, potser no que no els ha entès, perquè una cosa és la política, com li he dit, i l'altra és la pedagogia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Respecte a l'explicació del programa, senyora consellera, no sé si vostès tenen uns webs magnífics o han distribuït algun pamflet, però vostè té l'obligació de venir al Parlament i explicar el programa, com ha fet tothom. No ho ha fet encara, i han passat deu mesos. I té l'obligació de sotmetre's al control parlamentari i nosaltres els diputats i diputades el dret d'interrogar-la i de preguntar-li i sotmetre-la a interrogants de les vies d'informació que cadascú tenim a través dels nostres partits i les nostres organitzacions.

Hi ha un fenomen discursiu en algunes intervencions públiques, que a mi em sembla detectar en la darrera que acaba de fer vostè, que és una mena d'autisme polític, no? És a dir, quan les coses van malament, negar la major i dir tot el contrari: que les coses van molt i molt bé. «Èxit general», es llegeix en un dels quadres que ens van donar, que, per cert, li ho agraïm, perquè són quadres molt ben elaborats. Li ho agraïm i li ho hem de reconèixer i ens serviran de molt per afinar la nostra posició i la nostra opinió, diguem-ne. Però es llegeix la paraula «èxit» per tot arreu. Senyora consellera, com en la novel·la de Remarque, sense novetat, no?, vostès, sense novetat en el front.

Sobre la despesa educativa, deixin-me que els comentï una mica, vénen a dir: «els altres més», no?, al·ludint al Govern central. Ens ho acaba de dir ara quan parla del Ministeri de Defensa i del d'Educació. Diuen: «Home, si el Govern central reclama un ajust econòmic, per què ens recriminen el retall en educació?» O també: «Escolti, el Govern central també fa retalls en el pressupost escolar. Si en fan ells en el pressupost escolar, no en podem fer nosaltres?» Vénen a dir això, vostès, no? Però la realitat comparativa no és la que diuen, ni la que volen fer creure, ni la que explica, senyora consellera, per una realitat diàfana, que és que en l'àmbit de les responsabilitats del Govern central no s'ha produït ni es pot produir cap retall en matèria de pressupost escolar que afecti escoles concretes directament. No es pot produir cap retall escolar. Sap per què? Perquè les escoles han estat totes transferides, excepte Ceuta i Melilla. Que no ho sap això?

Sí que ho sap –sí que ho sap–, però vostè fa l'anàlisi comparativa d'una manera fraudulenta, perquè està comparant naps amb cols. La despesa d'aquí és escolar, la d'allà no, són oficines i programes generals, que no ho sap? És clar que ho sap! Ho sap perfectament! No hi ha cap retall del Govern central de pressupost escolar. Els ajustos existents, que hi són –òbviamment que hi són, només faltaria!–, no fan referència a escoles ni a sistemes educatius a partir d'un sistema estructurat d'escoles i instituts; fan referència a les oficines i a alguns programes generals, que, per cert, no afecten la Generalitat.

Tota la seva argumentació, senyora Rigau, per tera, perquè són anàlisis que no es poden comparar les unes amb les altres: unes són naps, les altres són cols. No hi ha cap retall educatiu en el Ministeri d'Educació ni en el Govern central que afecti directament escoles. Posi-s'ho al cap! Sí que hi és a la Generalitat de Catalunya. Ara bé, hi ha retalls en educació en altres comunitats amb educació transferida, excepte Ceuta i Melilla? N'hi ha, de retalls? La resposta és que sí, que n'hi ha realment molts i que és molt i molt preocupant, hi ha molts retalls. Són els retalls en educació amplis i profunds que estan exercint totes aquelles comunitats on governa, els ho repeteixo amb cordialitat, el PP; el PP allà i vostès aquí, la mateixa política de retalls.

No hi ha retalls en educació, en canvi, a Andalusia! Cap ni un! Aquest any, on tot i patir una rigorosa política d'ajust econòmic general, han optat per no tocar un sol euro d'educació, i es dona el cas que per al present any no solament han mantingut el pressupost d'educació, sinó que l'han incrementat. Aquesta és la situació, senyora Rigau.

Per tant, vostè no ens enredi. Ens ve aquí a enredar. Ens està dient: «Els altres també ho fan.» No és veritat, no ho fan; és clar que hi ha alguns que ho fan, però són els amics de vostès els que ho fan; els altres, els del Govern central que vostè acusa, la comunitat andalusa i altres indrets espanyols no estan fent això que vostè els imputa. I, per tant, en la mesura que no és comparable, entenc que el seu argument també queda desacreditat.

Davant de tot això, senyors i senyores diputats, el Govern de Catalunya practica l'autisme polític i s'ha dedicat, les darreres setmanes, a aixecar columnes de boira per dissimular. Hi ha unes boires, no? Una columna de boira ha estat aixecada en tot el tractament del conflicte sobre el règim lingüístic a les escoles. Aquesta és una qüestió que requereix una anàlisi serena i tranquil·la. El tractament judicial no ha estat afortunat, i, per això, entenem nosaltres que seria de lògica una política d'amplitud de plantejament i de coresponsabilitat de les qüestions.

Però hem notat gesticulació, sobretot quan, de manera esglaiada, ens deien: «Ens volen dividir, ens ataquen, ataquen Catalunya.» I és cert, però hi ha alguns petits detalls que cal tenir en compte i que vostès haurien d'aclarir: un, és que vostès no sempre han estat per una sola xarxa escolar. Fa pocs dies un diputat d'aquesta cambra els llegia un text d'en Ramon Trias Fargas en aquest sentit, i no és l'únic. Ho tenim documentat això, està documentat: no sempre han estat a favor d'una xarxa escolar.

I un altre detall és que, efectivament, hi ha un atac que integra diferents tecles i que té per objectiu dividir el sistema escolar. Però, escoltin, els que ataquen no són els amics de vostès? Els que ataquen no són els que els mantenen a vostès al Govern de Catalunya i els aproven el pressupost dels retalls de vostès? Estem d'acord que s'ha de demanar alguna explicació, senyora Rigau, però l'explicació s'ha demanat, en primer lloc, al Govern de vostès i a vostès.

Ja han parlat amb el senyor Rajoy? Ja han parlat amb els col·laboradors que tenen per mantenir una majoria a l'hora d'aprovar el pressupost i de mantenir-se al Govern? Esperem saber alguna cosa de les gestions que hagi fet en aquest sentit, perquè les ha d'haver fetes; si no les ha fetes, senyora Rigau, ens desesperarà una mica, perquè s'espera de la responsable educativa que demani explicacions a aquells que vostè diu que ataquen Catalunya. Faci-ho, si us plau.

Ha aparegut...

La presidenta

Senyor diputat...

Daniel Font i Cardona

...acabo, senyora presidenta, acabo—, finalment, hi ha hagut l'episodi de la llei sobre l'autoritat dels mestres. M'estalviaré de comentar-los-el, però va en la mateixa línia.

Creiem, per acabar —per acabar—, fermament que l'educació és prou important per mirar de sobreposar-nos col·lectivament. És prou important. Hi ha unes discrepàncies, algunes d'importants, sobretot d'apreciació per falta d'informació o per informació deteriorada. I intentar una altra vegada, fins que sigui possible —fins que sigui possible—, el diàleg col·lectiu i la recerca d'àmbits d'entesa col·lectiva en el desplegament de les mesures educatives reformadores, que han de ser moltes i que són molt necessàries i molt importants.

Aquesta és l'oferta, senyora Rigau. Si vostè considerés que ens necessita per alguna cosa, per estructurar un diàleg polític a Catalunya sobre qüestions de política educativa, pot comptar amb nosaltres. Si ens necessita per divulgar eslògans, propaganda o consignes no podrà comptar amb nosaltres. Esperem una reacció positiva de vostè.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Senyora presidenta, senyor diputat..., no el veig. (*Veus de fons.*) Ah, sí... Simplement recordar-li, perquè crec que la ponderació és un element important, que en els dossiers que els vam donar, aquests tres dossiers amb moltes pàgines, que li agraeixo que valori amb la qualitat que ho ha fet, pot suposar que no és per amagar res, sinó per explicar com anem aplicant el Pla de govern. Un pla de govern que vaig venir a explicar en comissió, una compareixença que vaig demanar el 30 d'agost per venir a explicar l'inici de curs. I sí que hi ha una paraula «èxit», una vegada escrita, no per tot arreu, siguem clars, una vegada, perquè el curs va començar bé.

I diem: «On és la clau de l'èxit d'haver començat bé el curs?» Doncs, a una planificació, a uns acords, a una sèrie d'iniciatives, que era de justícia citar. No fem exageració.

Quan vostè dedica tant de temps a dir que el ministeri no ha retallat res i que no m'impacta, simplement dir-li que em falten 57 milions d'euros. I si vostè em pot fer un favor trucant al secretari d'Estat o al mateix ministre, li ho agrairem molt. Pregunti-li, que el té ben a prop, a l'exconseller com finançaven els zero-sis, el foment de les llars d'infants i la concertació dels tres-sis? Amb una subvenció de 57 milions que arribava i que ara no ha arribat. I que impactada cada comunitat, dóna el percentatge de disminució, entre altres coses, evidentment.

Si rebíem 57 milions d'euros (*veus de fons*), senyor..., escolti, si rebíem 57 milions l'any passat i fa tres anys i en fa quatre, i ara no es rep, algun impacte deu tenir. I aquest és l'impacte que saben la gent que ha tingut. El ministeri ha enviat 57 milions d'euros menys que l'any passat. Vostè diu... (*Veus de fons.*) Escolti, es continua concertant el tres-sis... (*De l'escó estant, Daniel Font i Cardona diu: «Ho diu la LOE, això, la LOE...»*) Ah, la LOE... —la LOE.

La presidenta

Senyor diputat...

La consellera d'Ensenyament

Hi ha o no hi ha, senyor diputat..., hi ha o no hi ha 57 milions d'euros? Hi són. Vostè diu: «Tenen una explicació.» Parlem-ne, però hi són, 57 milions d'euros! Que ens han afectat i molt. I han afectat la possibilitat de mantenir els 1.800 euros per plaça que el departament va posar que donaria «si la disponibilitat pressupostària ho permetia». Simplement això.

Miri, aquí no hi ha columnes de boira —suposo que vol dir «fum». Jo no utilitzaré mai la llengua en l'aparat d'una columna de fum, mai. Per tant, no li contesto, n'hem parlat a bastament. Ara, sí que em sap greu que vostès vulguin reescriure la història. La defensa de l'escola en català i del català a l'escola va passar lògicament per una fase de defensa de la llengua materna, perquè a la UNESCO teníem l'únic lloc on ens podríem agafar, des del punt de vista pedagògic. No ho treguem de lloc.

Ja hem vist articles propers seus, que han estat ben contestats també per persones, pel mateix departament, volent reescriure la història. No hem dit que la història era de tots? Doncs, no hi posem tants noms i cognoms; és de tots, però cadascú el seu.

Ara bé, dir que l'autoritat del professor ha estat presentada com una columna de fum, sincerament... Jo ho vaig explicar, però vostè de seguida va dir: «Vostè quan parla d'autoritat parla de porres.» Se'n recorda que em va associar autoritat i porra? Home, no, oblidí's d'una vegada del *Libro rojo del cole*, senyor Font, si us plau. Oblidi's d'una vegada del *Libro rojo del cole*, d'aquell que deia: «Benvolguts companys, per fi

un llibre que parla de nosaltres, dels nostres problemes, de com queixar-se al professor, de com el podem sobrepassar. Sí, tenim dret els alumnes, a tenir una escola que no ens oprimeixi, tenim el dret a una escola que ens permeti expressar-nos a tota hora, el dret a tenir una escola que ens agradi i ens faci feliços i lliures, tenim el dret a triar el que volem aprendre, tenim el dret, tenim el dret...» Oblidi's del *Llibre rojo del cole*, apliquem el que diu la LEC de drets i deures, i garantim que la societat tingui el comportament adequat que ha de tenir amb el professorat, pel respecte a l'encàrrec que la societat ha fet als docents i perquè si algú trepitja aquesta línia tingui el càstig penal que li correspongui; només li demano això, que apliquem la LEC. I si per aplicar bé la LEC veiem que les circumstàncies es compliquen i hem d'ampliar aquesta autoritat, apliquem-ho, però, si us plau, senyor Font, no barregi autoritat amb porres. I, li ho repeteixo, obli's del *Llibre rojo del cole*. Oblidi's d'aquell llibre, perquè estem en un altre temps. I nosaltres estem per garantir a través d'un bon clima escolar l'èxit escolar que necessita tot alumne en el sistema. Només un país amb alumnes que prosperin serà un país que prosperarà en el seu conjunt.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

El punt dotzè de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les mesures per augmentar l'èxit educatiu dels alumnes d'educació infantil i primària, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a augmentar l'èxit educatiu dels alumnes d'educació infantil i primària (tram. 300-00085/09)

Té la paraula la il·lustre senyora Neus Munté.

Neus Munté i Fernández

Senyora presidenta, senyora consellera, diputades i diputats, l'objectiu d'aquesta interpellació és el de conèixer el capteniment del Govern sobre les mesures per afavorir l'èxit educatiu dels alumnes a les etapes d'infantil i de primària.

Conèixem que segons l'OCDE hi ha un elevat percentatge d'alumnes que es pot considerar que fracassen en relació amb el món educatiu. I tots sabem també les conseqüències d'aquesta xifra i d'aquesta realitat –gràcies–: l'abandonament prematur del sistema educatiu, la no-continuitat de la postobligatòria, la no-acreditació dels seus coneixements, enormes dificultats d'accés al món laboral, poques oportunitats per reeixir professionalment, etcètera.

A Catalunya hi ha unes xifres que són esgarrifoses i que coneixem ja fa anys, amb petites variacions, però que ens mostren que aquest és un problema enquistat, i els successius governs han fet aproximacions a la qüestió, ja els governs de Convergència i Unió, darrerament el

Govern tripartit. En aquesta darrera etapa, per exemple, hem trobat referències al fracàs escolar, per exemple, al Pacte nacional per a la educació, a l'acord estratègic, sempre situat com a objectiu de país, la qual cosa compartim, però sense mesures concretes ni suficientment avaluables.

Són també molts els estudis fets a casa nostra o a nivell internacional que s'hi han aproximat i que han abordat el problema. En podríem fer una llarga llista i trobar-hi coincidències destacables pel que fa a les possibles mesures a emprendre. Concretament, consellera, voldríem fer referència a dues. Per exemple, veiem que són moltes les veus autoritzades que denuncien un dèficit en l'atenció personalitzada als alumnes, especialment a aquells que tenen majors dificultats d'aprenentatge o allò que coneixem com que no segueixen prou el ritme. Però no només aquests alumnes.

I una altra demanda repetida i compartida sovint per part dels professionals i dels equips docents és la manca d'instruments i d'eines per fer aquesta detecció precoç d'aquestes dificultats d'aprenentatge. Voldríem saber què n'opina al respecte.

I, consellera, nosaltres de dada bruta només en coneixem una, que és aquest 30 per cent del fracàs escolar. Segurament, i malauradament, vostè en coneix d'altres, de dades brutes, lletges i antipàtiques, des del punt de vista econòmic, però aquestes no toquen en aquesta interpellació.

I les proves d'avaluació que ha fet el Departament d'Ensenyament, proves de coneixement a l'alumnat de sisè de primària, ens han mostrat que és aquest percentatge lleig, brut, del 30 per cent, amb què els alumnes finalitzen l'educació infantil i primària. Per tant, el problema hi és, hem d'atacar-lo. I aquí i arreu han estat moltes les receptes que s'han aplicat per fer-hi front. I n'hem conegut algunes benintencionades, de ben segur, però que o no han estat, com deia abans, adequadament avaluades, o bé no han donat els resultats anunciats i esperats. O totes dues coses. Aquí també podríem aplicar una frase que hem sentit abans: sense novetat en el front.

Necessàriament hem de parlar de la sisena hora i ens hem de remuntar al Pacte nacional per a l'educació, que en un d'aquells acords establia la generalització d'una hora diària, deia, per intensificar l'exercitació d'habilitats que afavoreixin l'assoliment de les competències bàsiques. Per tant, una sisena hora que es va voler adreçar a millorar el rendiment, és veritat, però també es va associar a equiparar pública i concertada, via horari, i a millorar les condicions de conciliació de pares i mares, que tothom sap que sovint han de fer mans i mànigues per adequar els horaris escolars i laborals. No ens estem inventant res sinó que aquests són adjectius, frases, comentaris que normalment farcien tot el discurs sobre la sisena hora.

Posteriorment, un informe encarregat pel Departament d'Ensenyament a la inspecció educativa va posar de manifest que els resultats obtinguts després d'aquesta generalització de la sisena hora a les escoles de primària catalana, des del punt de vista del progrés dels

nens i les nenes era molt petit. I aquest és un argument, consellera, entenem pedagògic, de pes, per nosaltres important, i sabem que aquest argument més la necessitat de reorganitzar els efectius de mestres que estaven focalitzats en la sisena hora van ser, han estat elements decisius per reorientar-la.

I és aquesta reorientació la que voldríem aprofundir en aquesta interpel·lació, també, conèixer, que ens expliqui com es passa, es pot passar d'aquesta generalització a una personalització, a una atenció més propera, més individualitzada, per sobre de tot amb criteris pedagògics i de major suport a qui més dificultats presenta, per tant, a qui més els necessita; una reorientació, volem manifestar novament, que no passa per desballestar, que no passa per fer desaparèixer res sobre la faç de la terra, sinó que es manté en determinats centres, es manté per a determinats alumnes, allò que es coneix com a sisena hora.

I ens ha agradat sentir, i ho hem conegut per boca de vostè, que el Partit Socialista Obrer Espanyol, el cap de files d'aquests senyors –el cap de files d'aquests senyors–, una mesura tan retrògrada, sembla, que suposa un pas tan enrere, el Partit Socialista Obrer Espanyol, sí, en el seu programa electoral per a les eleccions del proper 20 de novembre, porta, suposo que dins de moltes altres mesures, com no pot ser d'una altra manera, aquest canvi també d'orientació del que és una generalització de l'atenció educativa, una hora més, a una personalització d'aquesta. Ens agradarà que ens ho expliqui, perquè en tot cas ens felicitem d'haver pres la iniciativa en primer terme i que altres, doncs, hagin arribat a les mateixes conclusions.

Entenem que aquesta línia d'actuació, per tant, és fonamental explorar-la, posar-la en pràctica, però sense deixar de banda altres actuacions que sabem que també estan encaminades en la mateixa direcció, a lluitar contra el fracàs escolar o a afavorir l'èxit escolar, com més ens agradi; des del foment de la lectura a millorar, per exemple, els hàbits d'estudi, o des d'una major presència de l'anglès en els currículums fins a una millor formació permanent del nostre professorat, i podríem continuar, perquè tot és lluitar contra el fracàs escolar –tot és lluitar contra el fracàs escolar.

I entenem que totes aquestes mesures, com moltes altres, formen part d'aquest full de ruta, formen part d'aquest pla de govern, que nosaltres, sí, curiosament, hem conegut, ens van ser presentades en línies generals en la primera compareixença de la consellera en comissió, i després han anat sent desgranades en parts o per apartats, i especialment concretades un cop, finalment, es van poder tirar endavant uns pressupostos, vull recordar, ajustats, uns pressupostos que no volguéssim però sí necessàriament han hagut de dur a terme determinats ajustos pressupostaris.

Vostè, consellera, va parlar, des de l'inici, des que va prendre possessió del seu càrrec, d'una autèntica, deia, ofensiva de país per lluitar contra el fracàs escolar; una ofensiva de país que segur que es manté tan vigent com el primer dia, en què tots podem coincidir més enllà de barreres ideològiques i partidistes. I, dins d'aquesta ofensiva de país i dins del marc general de

les actuacions del departament, que, hi insisteixo, coneixem que estan encaminades totes en aquesta única direcció, voldríem conèixer les actuacions centrals que són prioritzades, i com ho són, ja sigui perquè des de la vessant pedagògica i organitzativa es consideren més adients, ja sigui perquè a més a més, doncs, s'ha estudiat i s'ha vist que serà possible dur-les a la pràctica amb garanties d'èxit.

I tot això, consellera, sent conscients que l'objectiu és summament ambiciós, no ho he dit, però és evident que és així; aquest és un objectiu molt ambiciós, rebaixar la xifra del fracàs escolar, situar-la en paràmetres comparables amb Europa, perquè estem en el doble del percentatge del que a Europa es considera un fracàs escolar, diguem-ne, si és que es pot dir així, assumible. I això ens obliga a remirar estratègies i metodologies, i això sempre és costós i sempre és difícil. Passa per reforçar l'ensenyament primari; per això hem volgut centrar aquesta interpel·lació en aquesta etapa educativa, en les etapes més primerenques, però sense oblidar allò que també s'ha dit en nombroses ocasions, que és la necessària visió de conjunt sobre tot el sistema educatiu. Seria més fàcil focalitzar una sola etapa i obviar les altres, però tots sabem també que, en altres etapes, a la secundària, sense anar més lluny, però també a la postobligatòria, hi han possibles vies d'escapament, hi han també focus de fracàs escolar, hi ha dificultats afegides a les quals també s'hi ha de fer front. Però entenem que, si parlem de fracàs escolar i parlem d'aquelles mesures organitzatives, sobretot pedagògiques, que en aquest moment a Europa s'estan aplicant i es poden considerar com adients per lluitar-hi amb garanties d'èxit, són les que s'han d'aplicar en aquesta etapa de l'educació primària. I és per això, consellera, que voldríem conèixer amb major detall el seu capteniment.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, de ben segur que vostè, com la majoria de diputats en aquesta cambra, perquè els debats educatius són sovintejats, ha sentit a parlar sovint de com s'equilibren l'equitat i l'excel·lència, dos principis que ningú hi vol renunciar però que cal equilibrar.

Com fer-ho perquè, sota un discurs d'equitat i excel·lència, no acabem produint mediocritat? Si alguna cosa té el nostre sistema és que la franja mitjana és ampla, i que vostè sap que li falta franja d'excel·lència, i és poc equitatiu amb la franja de dificultat. Per tant, primer principi: buscar mesures que portin a aquest equilibri.

Catalunya sempre ha tingut voluntat de mirar enfora, la renovació pedagògica no ens l'hem inventada, l'hem adaptada, l'hem buscat, hem buscat les nostres maneres, mirant a fora. I vostè saben que ara les pro-

ves PISA esdevenen un element de referència general a tots els països de l'OCDE. I sovint ens preguntàvem per què Finlàndia i Noruega, que estan tan a prop i participen d'una mateixa cultura..., per què tenen resultats escolars tan diferents? Perquè, és clar, quan dius Finlàndia i Grècia, et diuen, home, el clima, llegeixen més a casa perquè es fa fosc, eh?; tots trobem arguments buscats en diferents aspectes.

Però, miri, hi ha una qüestió que és fonamental. Quan un va estudiant la realitat en el marc de la pedagogia comparada veu que el 30 per cent dels nens finlandesos han rebut suport en algun moment de la seva escolaritat –no estem parlant de nens discapacitats que..., no, no un escolar normal–, i que aquest suport que han rebut l'han rebut en els primers anys d'escolaritat. Si mirem el país del costat, Noruega, veiem que hi ha un percentatge molt més baix d'alumnes que hagin rebut suport i que, a més a més, l'han rebut en els últims anys d'escolaritat. Per tant, ja sabem que hi ha un element que distingeix que el suport es doni en els primers anys d'escolaritat i en una mesura de percentatge adequada.

Quan un mira diferents estudis, com ara el Proread, que és del 2009, que és molt recent, queda clar que els nivells 4 i 5, que són aquests nivells d'excel·lència que busquem, els més alts de l'escala PISA..., Finlàndia està amb un 48,47, l'Estat espanyol amb un 10,61. Però també, quan mirem quines escoles ofereixen o quines no ofereixen suport als lectors amb dificultat, també veiem aquesta gran diferència: Finlàndia molt per davant de França, de Portugal, no cal dir de casa nostra, o d'Hongria. En canvi, aquells que han fet un salt, com són Hongria, Polònia, els Països Baixos, amb relació a remuntar la seva situació, que havia estat marcada en el PISA molt avall, han reaccionat en la línia del suport al lector amb dificultats.

I nosaltres, dintre d'aquest pla de govern que expliquem a bastament i que està a la web i que amb molt de gust tornarem a venir a explicar a la comissió, si els diputats ho demanen o a petició pròpia, perquè tot allò que pugui ajudar al diàleg i la concertació, fantàstic –fantàstic–, jo no em sé imaginar una altra manera de treballar en el Parlament, però sí que han pogut veure des del primer dia que té com a objectiu procurar esportar el currículum, treure-li l'excés de continguts, vetllar per la seva seqüenciació, elaborar bons materials i donar una importància clau al que és l'aprenentatge de la llengua oral, la llengua escrita, l'habilitat numèrica i les habilitats també cognitives, aquelles que incideixen en el procés lector i que incideixen en l'hàbit d'estudi, que són l'autocontrol, la capacitat d'atenció, la flexibilitat, la capacitat d'adaptació.

Quan mirem aquests elements, veiem que uns alumnes perquè el seu ritme de maduresa és més lent, d'altres perquè ens han vingut de fora i resulta que necessiten reforçar el seu domini oral i necessiten la relació més personal, o de petit grup, o de tutor-alumne, veiem que..., veient aquestes realitats, poder oferir un suport escolar personalitzat ens sembla que és la millor manera de lluitar contra el fracàs escolar en aquestes edats.

Tots estem d'acord que la lectura és la porta d'accés al coneixement. Doncs, vinga, apostem, com els països que ho han fet, per les primeres edats, no retardem el suport a les últimes edats, que ja veiem que té una rendibilitat molt diferent.

I això ho fem al marge de la LEC? No. Jo li citaré els articles de la LEC en què està inspirat aquest servei escolar personalitzat: el 52, el 57, el 77, el 79, el 82, el 83, el 142. Perquè la LEC, en el seu conjunt, busca la manera de lluitar contra els trastorns d'aprenentatge i la manera d'ajudar a prosperar el conjunt de la població, però no només per obtenir uns nivells, com deia, mediocres, sinó per fer el pas a l'excel·lència.

I és aquí, doncs, que, davant de la possibilitat de reorganitzar les plantilles i aprofitant, evidentment, també la conjuntura econòmica i que havíem de buscar alternatives a l'organització de la plantilla per poder donar resposta global al sistema, vam crear, un cop estudiats les línies mestres de l'OCDE i estudis de la pedagogia comparada, com l'evidència que abans li he assenyalat, vam dissenyar aquest servei, un servei que està explicat..., miri, aquests dies, l'estem explicant a tots els equips directius de Catalunya; ja hem arribat a més de mil equips, i continuarem. Els equips directius, quan reben aquesta informació, la veritat és que diuen: «Home, si ho haguéssim entès des del començament no hauríem, segurament, dubtat de la seva bondat.» Per tant, vol dir que quan treus un producte nou t'has d'explicar més bé; lliçó que ja hem après, explicar-ho més bé des del primer dia. Però també, certament, hem pogut constatar com determinada contaminació de discurs dificultava aquesta comprensió.

Però ara ja això ja no està així. Els centres ja tenen clar que és una mesura de caire pedagògic; que l'actuació preventiva que permeti que cap nen s'endarrerixi del seu aprenentatge és fonamental. Les famílies que se'ls està dient: «Li proposem que el seu fill, durant tres mesos, quinze dies, tres setmanes, es quedi tal dia i tal dia una hora més per poder-lo posar al dia i perquè no quedi enrere»..., sap allò que ens deien, que estigmatitzàvem? Res, al contrari: estan encantades, les famílies. Perquè, escolti, la mateixa Administració els diu: «Actuem preventivament perquè pugui continuar aprenent amb goig», perquè ningú aprèn amb goig si té dificultats. Anem a alleugerir aquestes dificultats.

I quin és el contingut d'aquest servei? Com els he dit, l'adquisició del procés de lectura i escriptura, les habilitats matemàtiques, la comprensió de problemes, l'operatòria... Miri, de l'anàlisi qualitativa de les proves de sisè, que vostès saben que nosaltres vam celebrar que es fessin –i en aquest Parlament en trobaran moltes cites meves com a diputada–, el que vam fer va ser, no només tenir el resultat quantitatiu, sinó buscar-ne l'element qualitatiu. I en matemàtiques queda molt clar, i també amb PISA, que moltes vegades es dona mal resultat perquè no s'ha comprès l'enunciat del problema, perquè hi ha també la incidència del fet lector. I això és cabdal. Per tant, com que és cabdal i és transversal, hem de posar tot l'èmfasi en aquest element.

I segurament que hem carregat tant les escoles de tants conceptes, que hem volgut reduir a unes determinades hores el que són els aprenentatges i els pilars fonamentals. I perquè el grup pugui seguir, perquè el grup classe ha de poder avançar a un ritme que tendeixi a l'excel·lència, hem d'atendre puntualment aquell que es queda enrere, perquè no faci baixar el nivell del grup i perquè pugui al carro també de l'avançament. I, alhora, aquests alumnes que tenim talentosos, d'altres capacitats, que a vegades tenen mals comportaments o problemes d'adaptació o d'avorriments –que és el pitjor que pot passar a la vida, avorrir-te–, a aquests els donem una possibilitat d'alimentar i enriquir els seus coneixements a través d'un nou currículum.

Per tant, ja li ho he dit: els alumnes d'educació infantil, d'inicial i de primària són els que tenen la possibilitat de rebre aquest servei. També posarem un accent especial en els alumnes de l'últim cicle, per afavorir el pas a la secundària.

En tot cas, senyora diputada, si hi ha algun element que vostè creu que no li ha quedat prou clar, en podem continuar parlant. Però, en definitiva, poder-li dir que l'equilibri entre l'equitat i l'excel·lència passa per superar la igualtat per a tothom, distribuir els recursos adequadament, i nosaltres del que sí que estem ben segurs, que un cop hàgim seguit bé aquestes pautes i dotat d'instruments els centres... –ja els ho anuncio, d'aquí a pocs dies els centres rebran uns materials, uns protocols relatius a la dislèxia per edat, per poder dictaminar, prevenir o actuar–, podem fer-ho, i més endavant tindrem la possibilitat també de conèixer-los.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyors diputats, per la seva atenció.

La presidenta

Senyora diputada...? (*Neus Munté i Fernández renuncia a fer ús de la paraula.*)

Interpel·lació

al Govern sobre el capteniment
del Departament de Benestar Social
i Família amb relació a la renda mínima
d'inserció (tram. 300-00086/09)

Continuem, doncs, amb el punt tretzè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre el capteniment del Departament de Benestar Social i Família amb relació a la renda mínima d'inserció. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, la setmana passada vàrem substanciar en una sola jornada –no sé si vostè va tenir l'oportunitat de seguir-ho– fins a catorze compareixences en la Comissió de Benestar i Immigració, al voltant de la renda mínima d'inserció, de la gestió que havia fet el Govern en el canvi del model de pagament

i, sobretot, les modificacions que s'havien introduït en el decret del mes d'agost. Ho repeteixo, no sé si vostè va tenir oportunitat de seguir-ho, encara que fos en diferit, però voldríem construir avui una bona part de la intervenció, bàsicament la primera intervenció, traslladant-li a vostè una bona part de les reflexions que ens va fer arribar aquest col·lectiu molt divers: hi havien des d'entitats municipalistes fins a representants de treballadors i treballadores socials, des de sindicats fins a patronal; hi havia també la gent del tercer sector social, la taula, i entitats que treballen en primera línia per l'eradicació de la pobresa. Per tant, era un microcosmos, una visió molt completa, i, per tant, no es tractava d'una conspiració de l'oposició, sinó, en definitiva, d'un quadre complet que oferien d'allò que ha estat, ho repeteixo, la gestió aquestes darreres setmanes de la renda mínima d'inserció.

Començo amb una cita que feia el president del Col·legi d'Educadors i Educadores Socials de Catalunya; deia José de la Rosa, diu: «Poques vegades s'ha donat un nivell de coincidència tan important entre agents socials, entitats socials, professionals i administracions locals», un nivell de coincidència a l'hora de valorar negativament la gestió que havia fet, òbviament, el Govern.

La primera crítica feia referència sobretot al tema, al canvi en el sistema de pagament del PIRMI i, en primer lloc, al tema de la informació. La qüestió és que el Govern decideix canviar aquest sistema de pagament, i de moment no sabem quins són els motius reals d'aquest canvi. Vostè ens informa en la compareixença que va fer durant la Diputació Permanent que era per perseguir el frau, i al seu costat, pocs minuts després, apareix el conseller Mena i ens diu fins a tres vegades, com si es tractés d'una cita del Nou Testament, que això no s'havia fet per combatre el frau, sinó senzillament per actualitzar dades.

I la primera pregunta, de les deu preguntes que li volem formular –i després les entregaré per escrit, perquè en quedi constància–, és la següent: amb quina versió ens hem de quedar? Ens hem de quedar amb la versió del conseller Mena, o ens hem de quedar amb la versió del conseller Cleries? O és que hi ha una tercera versió, que també insinuava alguna de les entitats?, i és que vostès han fet això per estalviar econòmicament. Si és aquesta versió, és francament preocupant, perquè vol dir que vostès situen en primer lloc el perdó a aquestes mil persones, mil famílies del país a les quals els han perdonat l'impost de successions i, per tant, han renunciat a cobrar 350 milions d'euros, i, en canvi, han escatimat a trenta mil persones d'aquest país, les que estan a sota del llindar de la pobresa, uns recursos que no sobrepassaven els 50 milions d'euros, segons l'estalvi que vostès mateixos han manifestat.

Per tant, aquesta és la primera pregunta: quin és el motiu real –voldríem que ens ho aclarís vostè aquí– a través del qual han fet aquest canvi en el model de pagament?

La segona pregunta fa referència als procediments, i sobretot la manca d'informació als agents. Va ser un tema també coincident de totes les parts: el Govern va

actuar i va fer aquest canvi en el sistema de pagament sense informar a ningú. Ens ho començava dient el president de la Federació de Municipis de Catalunya, el senyor Manuel Bustos; deia: «Les entitats municipals i els que les representem no vam conèixer i, per tant, no vam donar el nostre suport al canvi de tramitació, ni al model de tramitació, ni a la gestió que es va produir el mes de juliol. I no només ho deia el senyor Manuel Bustos, ho deia també la coordinadora de la Comissió de Serveis Socials del Col·legi Oficial de Diplomats Socials, que ens deia: «Els treballadors socials hem estat» –cito textualment– «menyspreats com a responsables del seguiment dels beneficiaris. No només s'ha prescindit de nosaltres a l'hora de poder participar en l'avaluació del programa, sinó a l'hora d'informar-nos de les mesures adoptades ja des del primer moment i ara.»

Per tant, la segona pregunta també és evident: per què vostès no varen informar la gent que està en primera línia, els ens locals i els treballadors socials?

I una pregunta encara més per reblar el clau. Vostè sap perfectament que la Llei 10/97, del 3 de juliol, de la renda mínima d'inserció, preveu un mecanisme, que és el comitè de seguiment, que s'ha de reunir de forma trimestral. I totes les parts també ens varen indicar, totes les parts que participen en teoria en aquest comitè de seguiment, que des que vostès estan governant aquest comitè no s'havia reunit i que, per tant, no havien estat informats no només del canvi en el model de gestió, sinó tampoc del canvi en els criteris.

Aquesta desinformació agafa límits fins i tot desconcertants, com el que ens explicava la mateixa degana del col·legi, la senyora Núria Carrera, que ens informava que el dia 29, poques hores abans que es produís el canvi en el sistema de pagament, havia estat convocada una reunió, i ens diu: «Era un divendres, no se'ns va comunicar cap canvi de modificació de la renda mínima, i el dilluns apareixia aquest canvi en notícia de premsa.» O sigui que vostès es troben hores abans, implanten un canvi en el model de pagament, i la part afectada, la que està a primera línia, resulta que no en sap absolutament res; i vostès els tenien, a més a més, ben a prop.

Resulta que vostès, a més a més, els informen poques setmanes després que es produeixi el canvi, el 29 de setembre. La valoració, si ens atenem també al mateix col·legi, és la següent: «No van aclarir, en aquesta reunió, res. Ens van deixar amb una profunda decepció.» I a més a més afegia: «És més, cada dia que passa, ens assabentem de nous criteris que serveixen per suspendre la prestació a beneficiaris que actualment la tenien, i no sabem d'on surten, perquè tampoc estan explicats en la nova normativa.» És a dir, ens estan dient que, fins i tot més enllà d'aquest canvi, vostès estan introduint modificacions de les quals no informen els que estan en primera línia, en definitiva, els treballadors i treballadores socials.

I, per tant, la tercera pregunta és també òbvia: per què vostès no varen informar els ens locals i els treballadors socials? Per què el Govern va ignorar aquells que estan en primera línia en la prestació dels serveis so-

cials? Per què el Govern va actuar amb aquesta «deslleialtat institucional als ajuntaments» –agafant paraules del president de la Federació de Municipis– i «amb aquest menyspreu» –agafant paraules del president del col·legi–, amb menyspreu als treballadors socials.

Les conseqüències de tot aquest caos que vostès van muntar el mes d'agost, sense tenir-ne necessitat, són conegudes per tothom: per sectors angoixats, deambulant d'un lloc a l'altre a la recerca d'una explicació; treballadores i treballadors socials i regidors i alcaldes, incapaços de donar-los una explicació plausible i havent de contractar, a més a més, en determinats casos, seguretat privada o, en altres, de cridar els Mossos d'Esquadra... Jo li dic de forma franca: si haguéssim d'aplicar la mateixa metodologia que vostè aplicava quan era diputat en aquesta cambra, aquí, avui, al damunt de la taula, podríem situar, no un, ni dos, ni tres, centenars d'exemples de casos que probablement a tots plegats ens farien esgarriar. Casos que no són de persones que siguin extraterrestres; són persones normals, persones que tenim al costat de casa, persones que varen tenir la desgràcia, en el seu moment, de perdre la feina o de perdre algun dels seus negocis.

En tot cas, estem decebuts no només d'això, sinó d'una altra cosa francament penosa i lamentable, i és que el Govern ha emprès –i en aquest cas cito paraules textuais del president del Col·legi d'Educadores i Educadors Socials– «una batalla per guanyar l'opinió pública vinculant la renda mínima d'inserció al concepte de frau, és a dir, en definitiva, per estigmatitzar el col·lectiu més feble de la població». Jo no sé si vostè recorda una llei que vàrem aprovar conjuntament, que vàrem aprovar vostè i nosaltres en l'anterior legislatura, que és la Llei de serveis socials, que diu en el seu article quart, lletra k, diu el següent: «i es fixa com a objectiu lluitar contra l'estigmatització de col·lectius desfavorits atesos pels serveis socials». I nosaltres ens preguntem: és així com el Govern lluita contra aquesta estigmatització? Què pensa fer el Govern per revertir aquesta imatge negativa que s'ha donat al conjunt de la població i que l'han propiciat els mateixos membres del Govern? –li recordo algunes paraules del conseller Mena o altres responsables del Departament d'Economia i Empresa. Com pensen traslladar a l'opinió pública el missatge clar i contundent que la gent que reben el PIRMI són gent normal, el primer desig dels quals és recuperar la seva feina i la seva condició d'incorporació normal a la societat.

El mal està fet, i, òbviament, amb conseqüències que són difícils de revertir. Ens ho deia també la degana del Col·legi Oficial de Diplomats; ens deia: «Les mesures aplicades pel Govern el mes d'agost, sense previ avís ni als perceptors de la renda mínima ni als professionals, han provat greus incidències personals i familiars, han generat desconfiança, han trencat vincles afectius, educatius, professionals, que havíem construït en molt de temps i superant moltes dificultats.» Si ens atenem al paper fonamental que han de tenir els treballadors i treballadores socials, la pregunta següent que li volem formular és què pensa fer el Govern per restituir, per refer aquests vincles trencats que

el mateix Govern, segons confirma el col·legi oficial, ha trencat.

Esperem que ens pugui donar resposta a aquests interrogants que avui continuen oberts, i molts d'altres, com per exemple quin ha estat el cost real del canvi en el procediment de pagament. Han passat dos mesos i encara seguim que el Govern no ens diu què ha costat el correu certificat i el canvi en aquest model de pagament, i tampoc ens diu quin és l'abast real del frau. Quantes persones realment, segons vostès, cometien el frau? Quin percentatge signifiquen? –òbviamment, comparant-ho amb allò que era abans el decret que vostès varen aplicar.

També hi han referències en la intervenció, en les intervencions que es varen produir en aquesta compareixença, a les modificacions que vostès varen fer a través del Decret de la renda mínima d'inserció. Perquè, a banda d'aquest canvi en el model de pagament, vostès han fet una altra cosa que al meu entendre és francament reprovable. L'any 97, en aquesta cambra, vàrem construir un pacte que no només era un pacte polític, sinó que era un pacte social; un pacte per bastir una llei que era la Llei de la renda mínima d'inserció. I el Govern, de forma unilateral, sense pactar-ho amb la resta de partits polítics, sense pactar-ho amb els agents socials –i això és el que ens varen dir en les darreres compareixences–, ha tirat pel dret. La pregunta és: comptem els altres?, pensa refer vostè aquest pacte?, pensa tenir-nos en compte de cara al futur? I el problema no és només el trencament d'aquest pacte...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant...

Pere Bosch Cuenca

...sinó, sobretot –i vaig acabant, senyora presidenta–, les limitacions i els criteris que vostès han incorporat en aquest pacte, que tenen afectacions notables al conjunt de la població.

Ens preocupa això, però també ens preocupa –i vaig acabant, senyora presidenta– que el Govern, al marge d'això, no té mesures. Nosaltres en la segona part intentarem proposar-ne algunes i, en tot cas, deixarem, ho repeteixo, aquesta segona part per a la segona intervenció.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Bosch, bé, en primer lloc, jo el que vull manifestar és el compromís del Govern de la Generalitat en la lluita contra la pobresa i contra l'exclusió social. Vostè sap molt bé, perquè ho hem explicat..., jo he vingut a fer algunes compareixences a la Comissió de Benestar del Parlament

per explicar, precisament, que tenim una comissió en aquest terreny i que després, fruit dels acords o de les propostes que fa aquesta comissió, treballarem, i treballarem, desitjo, conjuntament, pel Pacte contra la pobresa, que darrerament hem votat per unanimitat en aquest Parlament.

I, per tant, allà hi ha unes bases que, precisament, constrüen dues coses, aquestes bases, pel que fa a la lluita contra la pobresa i parlant de la renda mínima d'inserció: que calia fer algunes modificacions, algunes que van en la línia del que proposa l'actual decret aprovat a finals d'agost o primers de setembre, i que precisament van en la línia que per a algunes qüestions, especialment en una situació de crisi com l'actual, hem de promoure més el que és la participació en polítiques actives d'ocupació en persones que estan en el procés de la renda mínima, sobretot per a les persones que tenen una situació més..., d'allò que en diem «més laboral», una problemàtica més laboral.

I precisament en el darrer debat de política general una de les propostes de resolució que es va aprovar va en la línia que hem de segmentar el conjunt de la renda mínima, que els darrers anys ha crescut molt; i si mirem el que en podríem dir «la cronificació» pràcticament un 74 per cent de les persones que estan rebent la renda mínima d'inserció hi han entrat els dos darrers anys –els dos darrers anys. I, per tant, veiem que hi ha una situació de persones en què el que hem de promoure sobretot és la seva participació en polítiques actives d'ocupació, en formació, etcètera, i unes altres en què hem de reforçar els seus itineraris socials.

Una de les idees fortes que tenia i té la renda mínima d'inserció és la proximitat, estar propers a la gent. I en aquests moments, de la forma que ha quedat, doncs, que són al voltant de trenta mil persones, les que reben..., trenta mil persones no, trenta mil prestacions de renda mínima –que, de persones, se'n va a les seixanta-cinc mil, afectades, a través de les seves famílies–, doncs, si fem una segmentació podrem fer un major seguiment.

I, en aquest sentit, una de les intencions –perquè vostè preguntava pel capteniment del Departament de Benestar Social i Família amb la renda mínima–, una de les coses que volem aprofundir i treballar és reforçar els vincles, que és cert que potser, doncs, pels darrers esdeveniments, es poden haver distanciat una mica –amb la renda mínima, no en altres coses–, el tema de reforçar els vincles amb els serveis socials bàsics, consells comarcals i ajuntaments. I amb això volem fer una feina de molta més proximitat, un treball molt més de reforçar aquest treball conjunt, perquè és cert que en la Llei de serveis socials la porta d'entrada als serveis socials és a través dels serveis socials bàsics, hi estem absolutament d'acord, i, per tant, aquí ho volem reforçar. N'hem parlat amb l'Associació de Municipis, n'hem parlat amb la Federació... Perquè vostè diu coses que es van dir, unes, però tampoc les diu totes, no? Però no vull entrar en la polèmica de si a part d'això es va dir una altra cosa, però nosaltres volem reforçar aquests vincles, perquè els necessitem, i també amb les entitats socials, que jo crec que aquests vincles els

tenim molt forts, però, amb la renda mínima d'inserció, donar un paper molt més fort a aquestes entitats.

I dir que algunes de les entitats que van venir a comparèixer precisament van dir que calia reformar la renda mínima i que s'havia de reformar. I si vostè ho recorda, a més a més, ja l'acord estratègic ho deia, i després diferents documents del Govern, del qual vostès formaven part, també ho deien. I estem en aquesta línia de reformar-ho.

Que ho hem de fer amb més diàleg? Hi ha hagut una cosa que ens ha «apretat», és cert, i que ens ha «apretat» aquest any, que ha estat l'aprovació del pressupost el mes de juliol, i això ha marcat una tendència. Però jo vull recordar una cosa del mes d'agost –una cosa del mes d'agost–, que el que es fa és pagar a tothom amb un sistema diferent, però es paga a tothom. Es paga a través d'un xec; es pot pagar a través de transferència o a través de xec. I, per tant, doncs, jo també li vull fer referència al fet que aquest xec es va fer per a tothom; no es va dir: «Deixem de pagar-ne uns». Perquè a vegades, de la forma que s'explica, sembla com si algú s'hagués deixat al marge. No, no: tants perceptors, tants xecs; i es va fer el xec per a tothom. I era una manera, una de les maneres de veure la situació.

Per exemple, una de les coses... Vostè diu: «Es va fer actualització de dades?» Home, ha servit per a això, però també ha servit per a altres coses. Però vostè parla des de la perspectiva del Departament de Benestar Social i Família. Des del Departament de Benestar Social i Família –i estic segur que coincidim amb vostès–, aquest és un –un– dels instruments de lluita contra la pobresa, i l'aplicarem més a fons, i millorant-lo. I aquest any hem hagut de fer, doncs, algunes actuacions, i aquestes actuacions finalment ens conduiran a una cosa important: que tothom qui té el dret a cobrar la renda mínima d'inserció el cobrarà, i les persones que no complien els requisits per tenir aquest dret no el cobraran. I això la gent ho ha valorat bé, i alguns... Vostè ha parlat d'alcaldes, però no diu tot el que va dir l'alcalde Bustos, n'ha dit una part. Ja dic, no vinc aquí a dir-li el que va dir i el que no va dir.

Per tant, nosaltres el que volem és... –ja he dit que en les dues reunions amb associació i federació hi ha aquesta voluntat; jo després m'he vist amb algun altre alcalde, a part d'aquesta reunió, que forma part de la federació, o algun altre de l'Associació–, aquesta voluntat de treballar plegats en aquest sentit i de reforçar tot el que és la lluita contra la pobresa. I això ho farem. Ho farem, i ho farem bé, i ho farem coordinadament amb les administracions locals i coordinadament amb les entitats del tercer sector, que també fan una bona feina. I alguns alcaldes ens diuen: «Ens interessa reforçar aquest paper del tercer sector, perquè en aquest moment tenen una agilitat per actuar que les administracions no tenim.» I, per tant, reforçar aquest tercer sector ajuda a una resposta més ràpida, més eficient, coordinadament uns i altres. Per tant, sàpiga això.

Jo el que espero i desitjo, que d'aquest debat que tenim i de tots els que hàgim de tenir sobre la renda mínima..., és cert que hem hagut d'actuar, doncs, amb una certa rapidesa pel tema pressupostari, perquè es va

aprovar el mes de juliol el pressupost, i aleshores teníem l'agost pel mig, etcètera, però al que sí que m'ofereixo –i crec que vostè també s'hi ha ofert, i estic segur que els altres grups– és a fer un treball, precisament com que tenim l'oportunitat del pacte, dels acords que han fet al grup de treball..., que alguns dels acords del grup de treball, fixi's, diuen: «Prioritzar la derivació dels beneficiaris amb problemàtiques laborals a polítiques actives d'ocupació; nous processos formatius adaptats al mercat de treball; evitar la cronificació; permetre la simultaneïtat de treball a temps parcial, amb la corresponent prestació, i possibilitar la simultaneïtat entre el treball i la formació.» Per tant, hi ha diferents qüestions que estan encaminades al que estem fent i coincideixen amb el que ens han dit les entitats municipalistes i les entitats del tercer sector en aquest grup de treball, que és més ampli, i un dels punts ha estat la renda mínima d'inserció.

Per tant, jo crec que amb això, a més a més, nosaltres volem aconseguir..., i amb aquest pacte contra la pobresa una de les primeres coses que podem abordar és el tema de renda mínima, com l'afrontem els propers mesos i de cara a l'any vinent. I, a més a més, també dir-li això: que des del Govern el que estem treballant és aquesta segmentació de dir «anem a oferir més seguiment a les persones, més atenció reforçant el que fa el Departament de Benestar Social i Família per a les persones que el seu itinerari d'inserció social», que no sigui una paga, la renda mínima, com vam dir, sinó que sigui un itinerari de reinserció, que és per al que es va pensar la renda mínima. I a les persones que tenen una situació ocupacional, és a dir, que el seu problema, per dir-ho així, és l'atur, que no tenen cap altre problema social –que és molt gran aquest de l'atur, eh?, però no tenen una altra situació–, si solucionem el tema de treball, que és molt greu, doncs, ja aquesta persona... (*veus de fons*), sí, sí, però no té un itinerari social, té un itinerari laboral, ocupacional. Doncs, a través de cursos de formació, de plans d'ocupació, etcètera, home, i que els doni els recursos..., aquests, que siguin més atesos des del Departament d'Empresa i Ocupació, i, evidentment, donant-los uns recursos, amb un programa, i la resta, amb aquest itinerari més social.

La proposta va en aquest sentit, i, a més a més, també ho va acordar el Parlament en el debat de política general. Per tant, nosaltres anem per aquí, i anem sobretot a preservar l'estat del benestar, perquè també hem de mirar la seva sostenibilitat. I en aquests moments la renda mínima, de la forma també que es va modificar els últims temps, portava a una situació en què hi entraven molts perfils laborals, i, en canvi, aquesta part social s'anava, per dir-ho així, quedant d'una forma residual.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'illustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, conseller, la veritat és que li he plantejat deu preguntes molt clares, i pràcticament no me n'ha contestat cap. No les hi tornaré a reproduir, perquè m'he compromès a fer la segona intervenció amb to constructiu, però sí que de forma indirecta, quan li plantegi les propostes que li volem situar al damunt de la taula, alguna de les coses sí que la hi volia proposar. Li avanço els deu punts que nosaltres plantejarem en la moció.

Primer punt: faci allò que diu la Llei de la renda mínima d'inserció i, per tant, convoqui de forma immediata una reunió del comitè de seguiment per informar, d'una banda, del canvi..., de la crisi que es va produir el mes d'agost; de l'altra, dels decrets que vostès varen impulsar de forma unilateral, i també el conjunt de les previsions del Govern en aquesta matèria. Volem saber quina previsió té el Govern, què pensa fer; què pensa fer el Govern amb aquestes 6.500 persones que vostè va dir que s'havien quedat sense prestació, o amb aquelles 400.000 persones que totes les previsions diuen que hi haurà a finals del 2012, que no tindran cap tipus de prestació. Volem saber, en definitiva, què hi haurà.

Segona proposta: volem que en el termini màxim de tres mesos el Govern ens presenti un estudi del cost que va significar el canvi en el model de pagament, que inclogui les despeses del correu certificat, la contractació d'empresa de treball temporal i altres costos directes i indirectes; i també un altre informe en el qual s'expliciti d'una forma estadística quin ha estat l'abast real del frau. El frau, entenem, lògicament, abans que vostès promulguessin aquest decret. Perquè, si no, el que estaríem fent és jugar un partit, vostès canvien les normes al mig del partit i situen tota la gent fora de les normes.

Tercera mesura: volem que, conjuntament amb els ens locals i els treballadors i treballadores socials, facin una campanya realment, d'acord amb allò que diu la Llei de serveis socials, per lluitar contra l'estigmatització dels col·lectius desfavorits i, a més a més, de forma concreta, contra l'estigmatització dels perceptors i perceptores de la renda mínima d'inserció.

Quarta mesura: millorin d'una vegada per totes els mecanismes de comunicació entre el Govern de la Generalitat i els treballadors i treballadores socials i els ens locals; sigui de la forma que sigui, però que es millori. I, en el cas de la renda mínima, demanem que s'estableixi un mecanisme d'actualització automàtica periòdica de la base de dades, que no es vagi fet amb modificacions del sistema de pagament. Perquè vostè ens deia: «És que a tothom els hem pagat amb xecs.» Però, és clar, el problema és aquest: que vostès han situat a tothom en el mateix sac, i, al marge que poguéss haver-hi algunes persones que estiguessin cometent frau, n'hi havien moltes altres, la immensa majoria –vostè ho reconeixerà–, que no tenien cap tipus de culpa i que els han situat amb el mateix sistema de pagament al costat dels altres.

Cinquena mesura: dugui a terme de forma immediata els endarreriments en les sol·licituds aprovades i les

pendents de revisió, i garanteixi –cosa que no fa en aquests moments el decret– el dret subjectiu que reconeix la Llei de la renda mínima d'inserció.

Sisena mesura; ens sembla important també per garantir la confiança entre les parts i, a més, ho varem demanar tots els col·lectius que varem comparèixer en la comissió: suspenguí el Decret 384/2011, de 30 d'agost, de desplegament de la Llei 10/97, de la renda mínima, i iniciï un procés de diàleg amb totes les parts. El que li demanem és que aquell diàleg que va existir en el seu moment a l'hora d'aprovar la Llei de la renda mínima, vostè el refaci, el recuperi amb totes les parts implicades. I utilitzi aquells documents que hi han al damunt de la taula: l'acord estratègic, les recomanacions del Grup de Treball sobre la Pobresa que ha creat el departament, i que, en definitiva, s'adeqüi a allò que són les necessitats de lluita contra l'exclusió social i la garantia del dret subjectiu. No pot ser que les persones més febles de la societat estiguin pendents de si el Govern té o no pressupost. Pot passar amb altres coses, però no amb això.

Setena mesura: presenti, a través d'aquesta comissió de seguiment de la renda mínima i de la comissió de treball del Parlament, un informe trimestral en el qual es detallin les dades sobre perfils sociofamiliars dels i les sol·licitants i perceptors de la renda mínima, desglossant també els casos de les persones no admeses, tot plegat amb desagregació mensual i comarcal.

Vuitena mesura; una de les coses que també s'ha percebut és una manca de coordinació a nivell de l'Estat espanyol: reclami o demanem que reclami al Govern de l'Estat la transferència dels ajuts per a aturats sense subsidi, per tal de dur a terme una gestió integral de les polítiques d'inclusió social i d'inserció laboral, i evitar aquelles situacions de burocratització que acaben deixant persones fora del sistema.

Novena mesura: convoqui de forma immediata aquest Grup de Treball de la Pobresa i acordem unes mesures de xoc que siguin un avançament d'aquest Pacte nacional per a la inclusió social i l'eradicació de la pobresa. Volem de seguida unes mesures al damunt de la taula que puguin situar-se en el pressupost del 2012.

I desena mesura i darrera: impulsi els plans locals d'inclusió social, com a instruments que permetin una coordinació de les estratègies i els recursos propers a la ciutadania, i que, en definitiva, es concreti en la dinamització i renovació d'aquells que existeixen, entenent que es tracta d'una bona eina per lluitar a nivell territorial per la inclusió social i l'eradicació de la pobresa.

Són les mesures que nosaltres li plantejem, que situarem en la moció –les hi entregaré ara, tot seguit–, però que voldríem que constituïssin no només el full de ruta d'aquest grup parlamentari, sinó el full de ruta de tot el Parlament i del grup que dona suport al Govern.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable conseller, senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, miri, jo porto temps en aquesta cambra de diputat i ara com a conseller, i és la primera vegada que veig interpellar un conseller sobre un programa que no gestiona aquesta conselleria, aquest departament directament. Nosaltres durant set anys ho vam respectar. Jo em pensava que em centraria més la renda mínima en temes pròpiament de pobresa, de les competències, però ho ha centrat molt en temes de gestió. I l'article 16.1 de l'actual decret, o si mira els anteriors, diu que ho gestiona el Departament d'Empresa i Ocupació i abans el Departament de Treball. Per tant, si volia entrar en aquest detall la seva interpellació sobre temes de gestió, és més normal interpellar el departament que porta aquesta temàtica, perquè la gestió... Per exemple, vostè em parla de costos. Jo no he contractat ningú pel tema aquest, ho ha contractat un altre departament.

És cert que nosaltres som un únic govern i, per tant, podem opinar de tot, això sí. Però, clar, si entra en detalls..., bé, perquè aleshores també em pot demanar que parli d'educació, que parli de... Aquí participem, però no tenim el pes decisiu en aquest tema, i vostè ho sap, i vostè sap... Miri, l'altre dia parlava amb un dirigent sindical de Catalunya i em va dir: «En els anys de l'anterior Govern, de renda mínima d'inserció, en parlava amb el Departament de Treball i amb el Departament d'Economia per l'acord estratègic, que hi sortia, però mai amb el Departament d'Acció Social i Ciutadania», eh? I, per tant, doncs, escolti, un líder sindical d'aquest país, conegudíssim... I em va dir: «M'estranya que tot el dia...» Perquè vostès intenten buscar altres coses aquí, i no ens hi trobaran, aquí. Nosaltres som un únic govern, i el que volem prioritzar és la sostenibilitat de l'estat del benestar i prioritzar l'atenció a les persones. I, per tant li recordo que nosaltres vam donar un xec a tothom, i tan lícit és pagar amb un xec com amb una transferència.

Per tant, jo ho he considerat, una mica, una descortesia parlamentària que no s'havia produït. Però, escolti, jo el dilluns, quan ens vam veure, li vaig preguntar: «Què em vols preguntar?», escolti, aquí estic i amb molt de gust. I avui el conseller Mena, que havia d'estar aquí, està a l'acte que hi ha sobre el corredor del Mediterrani, i, per tant, per això no ha pogut estar aquí –que, si no, també hi hauria estat–, i ell es va oferir per contestar. Dic: «No, perquè volen enfocar-ho des del Departament de Benestar i Família, el nostre posicionament.» Aquí estic i amb molt de gust.

Tampoc exagerem el tema de l'estigmatització. Perquè, escolti, el que s'ha dit i es deia abans..., i tenim

informes de governs anteriors que també deien que hi havia..., la paraula de les «trampes» de pobresa, del no sé què; i ho deien... Perquè al final hem de parlar de les coses, i hem de parlar-ne no a fora: aquí. El que passa, que hi ha hagut algú que li ha agradat molt fer bum-bum amb això, i aleshores potser ha estigmatitzat més l'altre que ha anat fent el bum-bum. Nosaltres el que hem volgut dir és que hi havia la gran majoria de persones, com es demostrarà el dia que el Departament d'Empresa i Ocupació en presenti les dades, doncs, que ho tenia correcte, i un tant per cent en què hi havia incorreccions. Bé, doncs, ja ho explicarà. Però, clar, és que això no em correspon explicar-ho a mi, perquè hi ha altres departaments que són els qui ho porten.

Després li vull recordar..., vostè ara em parla del Pla d'inclusió local. Els estem treballant i, en el que són els contractes programa amb els ajuntaments, els hem mantingut, els plans d'inclusió. Per tant, ja els estem aplicant, perquè s'han mantingut tots els recursos d'aquest any. I li vull recordar que l'anterior Govern va aprovar el Pla d'inclusió social..., ara no he agafat la data exacta, però era al voltant del setembre del 2010, eh? Vull dir, per tant...

Clar, entenc que ara a vostès els vinguin les presses, perquè avui una representant del seu grup, en una pregunta al president, diu: «L'any 2008 va baixar la pobresa un 16,6; el 2006 era un 19; el 2007, un 18,2; el 2008, un 16,6», i el que s'ha oblidat de dir és que el 2009 va pujar el 18,4 –18,4–, i el 2010... Fixem-nos que, a l'acta del 2010 de la Taula del Tercer Sector i aquest any, la dada que donava sobre pobresa era idèntica, i deia el manifest de l'any passat que en èpoques de bonança econòmica no s'havien fet els esforços per la lluita contra la pobresa. Per tant, també diguem-ho tot, ja que vostès diuen que aquests van dir això, que aquests van dir allò altre. Doncs, també s'ha de dir això.

Jo espero, senyor Bosch i els diferents grups de la cambra, que sapiguem tots plegats, en un tema tan clau com és la lluita contra la pobresa –i un instrument que ens ajuda a lluitar contra la pobresa segur que és la renda mínima, un dels instruments que tenim–, que sapiguem col·laborar en el futur, que sapiguem fer-ho millor tots plegats i que sigui un instrument útil, perquè el que hem de fer és el que dèiem dilluns: eradicar la pobresa al nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Se suspèn la sessió fins demà a les deu de matí.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i dotze minuts.